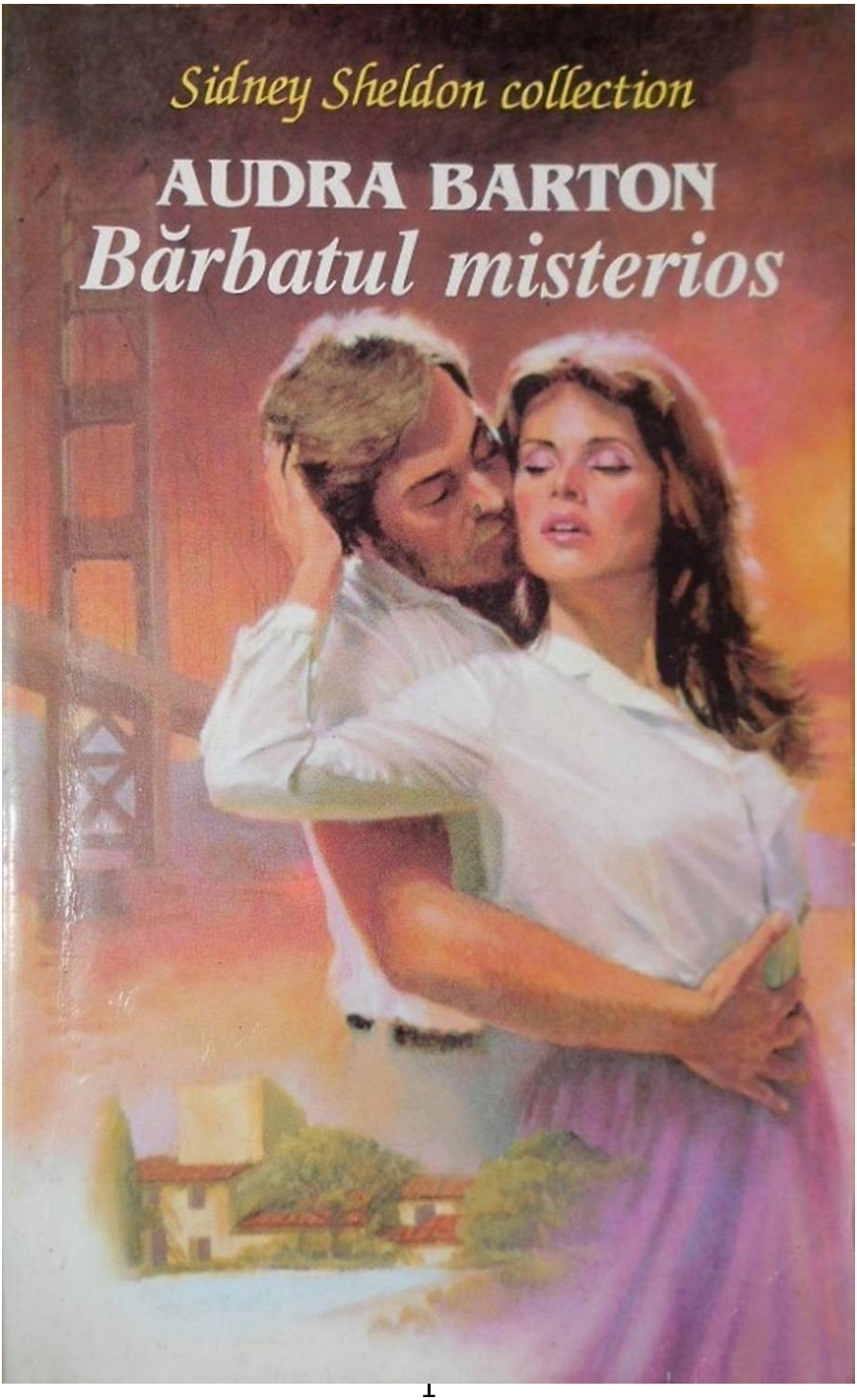
Sidney Sheldon collection
AUDRA BARTON
Bărbatul misterios

Audra Barton

Bărbatul misterios

Coperta: Editura Flamingo GD

Gus and the nice lady
© Copyright 1995 by Audra Barton

Audra Barton

Bărbatul misterios

Traducere de Luli Filipescu

FLAMINGO GD
Bucureşti

Editor: Dumitru Gavrilă
Redactor: Ioana Andrei
Corector: Elena Constantinescu

Tehnoredactare computerizată: 3T Srl

ISBN: 973–97450–2–4

Capitolul 1

Cu cele trei etaje scăldate de lumina crepusculului de octombrie, cu geamurile sale mari care scânteiau ca diamantele între jaluzelele proaspăt vopsite într-un

verde crud şi cu acoperişul ei dichisit, casa retrăia o a doua tinereţe.

Grădina fusese în culmea splendorii ei acum cincizeci de ani. În prezent vegetaţia invadase totul, cu excepţia unei benzi înguste care înconjura patio şi a peluzei pe care Phoebe se încăpăţâna s-o apere de această invazie. De multe ori se gândise să smulgă şi ultima mlădiţă de mirt, ultimul trandafir sălbatic, ca şi iedera cătărătoare, ba chiar şi irişii sau lăcrămioarele pe care mătuşa Phee le plantase şi le lăsase să se înmulţească fără măsură. Dar ameninţarea nu fusese dusă la îndeplinire. Din fericire, căci toate la un loc, încălzite de soare, umpleau aerul de un parfum ameţitor.

Phoebe se delecta cu el înlocuindu-şi becul ars de la frumoasa ei firmă: „PENSIUNE COMPLETĂ”. Coborî de pe scară, smulse cele câteva ierburi care ascundeau tăbliţa: „De vânzare” şi se îndreptă spre cutia de scrisori ca să-şi ia corespondenţa.

Nimic pasionant. Două cataloage, câteva prospecte şi o factură. Nicio noutate de la surorile ei. Şi niciun agent imobiliar…

Intră atunci în casă, aruncă corespondenţa inutilă la coş împreună cu becul ars, apoi se îndreptă spre etajul doi ca să se asigure că totul este în ordine. Gata să-l primească pe un oarecare domn Galanos, care îl rezervase pentru două luni în cap, şi care rămăsese singurul client pentru moment… Avusese doi tipi pasionaţi de pescuit care tocmai plecaseră; iar cei doi vânători, tatăl şi fiul, tocmai îşi anulaseră rezervarea din cauza unui motiv familial neprevăzut.

Galanos… o fi fost grec sau spaniol? Dacă-i plăcea bucătăria exotică o să fie în mod sigur dezamăgit. Ea nu servea nimic excepţional. Afumături, rasoale,

tocături sau cartofi prăjiţi, fulgi de ovăz şi pâine graham, iată cum rezumase teribil de bine, dar nu fără ironie, unul din fidelii clienţi ai casei! Dar în general toţi o felicitau pe tânăra femeie pentru talentele ei la bucătărie.

Doar Gus Galanos nu era un obişnuit al casei. Rezervarea i-o făcuse domnul Rappoport – un fidel client al casei – în care Phoebe avea deplină încredere. Reuşea să deosebească destul de repede clienţii în care se putea încrede de cei pe care era bine să nu-i primească. În prezent clientela ei era compusă din vreo doisprezece domni care veneau o dată sau de două ori pe an la pescuit sau la vânătoare şi, câteodată, îi mai recomandau vreun prieten, dornic să guste din bucuriile vieţii la ţară.

Fiindcă nu toţi apreciau asta. Phoebe era prima care recunoştea că Shawdon era unul din cele mai frumoase locuri din lume, dar nu prea aveai mare lucru de făcut aici. În afară de vânătoare şi de pescuit, în restul timpului nu-ţi mai rămânea decât să numeri vagoanele celor două trenuri care treceau zilnic pe aici. Sau să citeşti, să te plimbi şi să admiri natura sălbatică a acestui colţ uitat de lume.

Ohl Shawdon era un loc splendid pentru aşa ceva, nimic mai adevărat. Dar Phoebe ar fi dat tot ce avea – ceea ce din nenorocire se rezuma la un Ford vechi din 1976 – ca să scape de povara care o reprezenta această casă.

El apăru la ora patru şi un sfert, la volanul unuia din acele automobile sport scumpe care îţi iau ochii.

— Doamna Shaw? se interesă el.

Era brunet, ceva mai înalt decât ea şi purta barbă. Nu era nici grec nici spaniol. Mai repede născut în New Jersey, dacă te luai după accentul lui.

— Domnişoara Shaw, îl corectă ea. Sunteţi domnul Galanos? Fiţi binevenit la Shawdon. O să vă arăt imediat camera şi dacă doriţi apoi o cafea sau altceva…

— Mulţumesc, dar nu va fi nevoie.

Tânăra ridică din sprâncene şi îl lăsă să treacă. Existau trei categorii de clienţi: curtenitori, prea curtenitori… şi cei care nu erau de loc. Acesta aparţinea fără îndoială celei de-a treia categorii. Foarte bine. Nicio problemă. Trebuia să-l ia aşa cum era.

Îl ajunse din urmă, trecu în faţa lui… şi el se luă după ea pe scară.

— Găsiţi pături în plus în dulapul de pe culoar, spuse ea conducându-l spre camera lui. Nu ezitaţi să vă folosiţi de ele. Nu e întotdeauna prea cald aici, dar în general căldura circulă pentru că las uşa de la…

— Mulţumesc. Totul o să fie în regulă.

— … coridor deschisă.

Phoebe îşi muşcă buzele fiindcă nu-i putea răspunde aşa cum trebuia ursului ăsta prost crescut. Dorea să rămână singur? Cu atât mai bine! Nu făcea meseria asta ca să aibă companie, ci din necesitate. Din moment ce plătea…

Şi înainte să-i fi putut măcar indica unde era baia, el îi trânti uşa în nas. Rămase stupefiată.

Deci ăsta era Gus Galanos… Şi uşa unei închisori i s-ar fi părut mai prietenoasă!

Phoebe l-ar fi întrebat dacă dorea ceva rece de mâncare, dar nu se mai simţea în stare să fie încă o dată respinsă. Când o să-i fie foame, ursul va ieşi singur din pădure!

Gus se aşează pe marginea patului şi fixă tapetul cu trandafiri. Ce nebunie! De ce naiba o fi venit în văgăuna asta, în casa unei necunoscute?

Rappoport îl anunţase cu seninătate.

— O să vezi, e un loc liniştit, odihnitor, exact ceea ce îţi trebuie. Ai trăit prea mult într-un adevărat infern. Acolo o să poţi dormi, mânca şi hoinări până când o să cazi într-un somn profund, frânt de oboseală. Nu face mofturi! O să revii repede în plină formă.

Gus mai suspină o dată privind trandafirii de pe tapet; la ce fată bătrână şi romantică nimerise? În sfârşit, nu mai era cazul să-şi pună astfel de întrebări. Mai bine să-şi vadă de treabă. Trase deci perdelele şi începu să treacă întreaga cameră printr-un filtru fin – simplu reflex profesional; în meseria lui nu erai niciodată prea prudent. Scotoci prin comodă şi prin birou; exploră salteaua, pernele de pe fotolii, pe sub mobile şi pe dulap. Apoi examină fiecare tablou, fiecare oglindă.

Nimic suspect. Niciun microfon.

Şi niciun fir de praf. Această domnişoară Shaw era o maniacă a curăţeniei.

Şi avea un aer discret, n-o să-l deranjeze. Ce noroc! Fiindcă avea o mare nevoie de singurătate. Trecuseră deja trei săptămâni de când părăsise locul îndepărtat al ultimei lui misiuni… Destul ca să întocmească un raport minuţios asupra activităţii lui, să facă un control la medicul departamentului, şi câteva şedinţe la un psihiatru… Dar nu destul ca să uite prin ce trecuse. Era terminat fizic şi psihic. Se întreba chiar cum o să mai poată reveni la o viaţă

normală. Să-şi alunge mai ales coşmarurile înspăimântătoare care îl făceau să sară noaptea din somn, lac de sudoare. Să alunge şi imaginile îngrozitoare şi gândurile negre care îl împiedicau să urmărească o conversaţie sau să se concentreze, indiferent la ce.

Fără să se mai osteneacă să-şi scoată pantofii şi haina se trânti pe pat şi închise ochii. Un parfum de lavandă se degaja din perne. Un miros discret… dar nu neplăcut în fond. Şi care îl făcea să se destindă…

Un alt miros, scârbos de data asta, îl făcu să se trezească două ore mai târziu. Strâmbă din nas şi deschise ochii. O fi fost gunoiul încins de soare? Mai respirase un asemenea aer infect în nu ştiu ce ţări, inclusiv a lui. Gus se întinse, îşi trecu mâna prin păr şi încercă să descopere sursa duhorii.

Se îndreptă spre bucătărie unde dădu peste gazda lui. Ia te uită, îşi schimbase pantalonul înflorat cu o rochie cu un guleraş alb. Nu arăta deloc rău, îşi spuse el.

— Domnişoară, în cazul în care n-aţi băgat de seamă, vă semnalez că un miros îngrozitor urcă până în camera mea. Vă sfătuiesc să chemaţi pe cineva să ridice gunoiul.

Phoebe se întoarse spre el. Doamne, ce aer nesuferit avea.

— E doar… începu ea, continuând să pună masa.

Dar el o întrerupse.

— Inutil să-mi expuneţi problemele dumneavoastră. Nu mă interesează câtuşi de puţin.

Dacă exista ceva de care Phoebe dispunea din

plin, asta era răbdarea. Betsy, sora cea mică, fusese întotdeauna considerată frumoasa familiei, iar Elida, sora mijlocie, drept creierul familiei. Ea, care era cea mai mare, fusese privită întotdeauna ca o persoană cu mult bun simţ, cu un caracter împăciuitor şi... foarte răbdătoare. Aceste calităţi îi permiseseră de altfel să reziste tuturor încercărilor prin care trecuse în ultimii doisprezece ani.

O să facă deci faţă timp de două luni şi chiriaşului ăsta nevricos.

Până atunci, dacă Gus Galanos strâmbase din nas la ideea cinei, ea murea de foame. Îşi aşeză pe o tavă salată, pâine graham, jambon, o duse în salon şi începu să mănânce uitându-se la televizor.

Ce chestie! Meseria asta o făcea să întâlnească – şi să suporte – o serie de oameni ciudaţi! Domnul Galanos o să fie în stare să descopere singur ceea ce ea i-ar fi indicat cu plăcere? Nu era prea sigură, fiindcă restaurantele erau situate toate de cealaltă parte a pădurii şi nu fuseseră construite în apropierea şoselei.

Se duse la bucătărie şi-şi tăie o felie din checul pe care-l făcuse acum două zile şi se instală confortabil în faţa filmului de duminică seară. Hmm! gândi ea brusc, nici n-avusese timp să-i arate locatarului ei locul unde erau ascunse cheile. Acum ca să poată intra în casă va trebui să-l aştepte!

Şi cum văzuse filmul care se difuza pe canalul local de televiziune, hotărî ca până la sosirea domnului Galanos să-şi petreacă timpul dezlegând cuvinte încrucişate.

Apoi făcu o listă a cumpărăturilor pe care trebuia să le facă a doua zi.

Apoi făcu duş.

Apoi se pregăti pentru culcare.

Apoi nu mai avu nimic de făcut. Şi Galanos ăsta nu-şi făcea deloc apariţia!

Puţin enervată, îşi jură că o să-l facă şi pe acest chiriaş să se supună regulilor casei: prima fiind să se hotărască asupra meselor pe care dorea să le ia acasă.

Pe la ora unsprezece, Phoebe ascultă ştirile, care nu se deosebeau deloc de cele anterioare. Aruncă o privire pe fereastră să vadă dacă ardea lumina la domnişoara Em. Stinsă jos, aprinsă sus: deci totul era în ordine.

În, sfârşit, la douăsprezece şi un sfert, auzi zgomotul înfundat al unei maşini care intra pe alee. Ah! Încă un amănunt. Trebuia să-i atragă atenţia domnului Galanos să nu blocheze uşa garajului. Ieşi deci în întâmpinarea lui.

— Bună seara domnule Galanos. Aţi cinat bine?

Gus o fixă un moment. Câte avea pe ea acum! îşi spuse el. O cămaşă de noapte galbenă cu volănaşe şi un capot alb matlasat.

— Apropo, continuă ea; noi intrăm întotdeauna pe uşa din spatele casei. V-aş ruga faceţi la fel.

El se întunecă la chip în timp ce ea continua cu surâsul pe buze.

— Sper că aţi mâncat într-un loc plăcut? Sunt câteva restaurante bune în Elisabeth City. Vă recomand în special…

— Domnişoară Shaw, ştiu să mă orientez perfect după hărţile rutiere şi panourile indicatoare. Bună seara!

Şi trecu prin faţa ei, începând să urce scara.

— Domnule Galanos…?

El se opri. Ce-o mai fi vrând încă?

— … va trebui să vă supuneţi obiceiurilor casei dacă vreţi să rămâneţi aici două luni. Regulile pe care

cer să le respecte clienţii mei sunt următoarele: pensiunea dumneavoastră cuprinde şi mesele şi nu-i o problemă să vă pregătesc un pachet cu răcituri dacă lipsiţi toată ziua. Dar să mă anunţaţi din ajun. Dacă nu, eu îmi pierd timpul şi dumneavoastră banii.

El vru să-şi continue drumul, dar tânăra femeie nu terminase.

— Trebuie de asemenea să vă arăt locul unde ascund cheile… ca să nu mai fiu obligată să vă aştept.

O adevărată profesoară de internat!

— Bine domnişoară, îi spuse el cu o voce răguşită plină de ironie.

Dar tânăra nu păru deloc afectată.

— Broasca din faţă nu funcţionează prea bine de când unul din chiriaşii mei a forţat-o puţin. De aceea folosim uşa din spate. Găsiţi cheia sub ştergătorul de picioare, în partea dreaptă.

— O să încerc să-mi amintesc, răspunse Gus. Asta-i totul?

Phoebe inspiră profund. Unele persoane pretindeau din partea ei mai multă răbdare decât restul muritorilor.

— Nu încă, răspunse ea. Nu ştiu dacă sunteţi vânător. Domnul Rappoport nu mi-a spus nimic în privinţa asta.

Niciun răspuns. Treaba lui. Era de datoria ei de gazdă să-l informeze.

— În orice caz vă semnalez că vânătorii vor invada în curând pădurile; aşa că vă sfătuiesc să purtaţi o vestă portocalie în timpul plimbărilor. Am câteva atârnate de cuierul de la intrare.

O fixă un timp fără să se mişte. O fi auzit-o? se întrebă ea văzând că a amuţit. Da! Catadicsea în sfârşit să deschidă gura!

— Dacă înţeleg bine, tocmai îmi spuneţi cum trebuie să mă îmbrac?

O repezise! Vroia s-o intimideze? Ridică bătăioasă bărbia şi-l privi drept în ochi.

— Domnule Galanos, dacă dumneavoastră… în fine mi-ar place să…

Îşi drese vocea, îşi înghiţi saliva, îşi umezi buzele şi reluă:

— Domnule Galanos…

— Mai repede! Sunt frânt de oboseală, mi-e foame şi n-am chef să aştept toată noaptea până vă hotărâţi să vorbiţi.

Pendula veche bătu în sufragerie. Phoebe susţinea privirea neagră şi de nepătruns a chiriaşului ei. Mai bine să amâne pe mai târziu ce mai avea de spus, fiindcă se anunţa o furtună.

— Am înţeles domnule Galanos. Aveţi dreptate. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă. Dacă nu, faceţi cum doriţi.

Phoebe îl privi pe Gus Galanos cum dispare pe scară. Nimeni n-o mai enervase până acum în aşa hal. Cu atât mai rău pentru el! Data viitoare o să-l lase să doarmă în maşină. Făcea desigur parte dintre acei bărbaţi care preferau să moară de foame decât să ceară ceva.

Să moară de foame? Nu! Probabil că ar hăpăi o prăjitură fără să spună vă rog sau mulţumesc!

În mod miraculos zilele următoare trecură fără hopuri. Atunci de ce se simţea Phoebe atât de obosită seara? Ca şi cum unicul ei client o epuiza… Şi totuşi el nu-i cerea nimic.

În prima dimineaţă se dusese în camera lui ca să-i facă patul. O fi crezut că-l spionează? El ieşise val vârtej din baie.

— Ce naiba faceţi aici? întrebă el.

— Am venit să fac patul. E prea devreme? Dacă doriţi să vă culcaţi din nou, revin mai târziu.

— Sunt destul de mare ca să mă ocup singur de patul meu! Şi închideţi blestematele astea de ferestre!

— Vroiam doar să intre puţin aer proaspăt.

Şi respiră în mod ostentativ ca pentru a-şi demonstra intenţiile, dar în cameră mirosea a lavandă şi lămâiţă, a cearşafuri uscate în aer liber şi… un parfum înţepător, foarte… masculin.

Tulburător.

Imposibil! Doar nu era să fie „tulburată” de personajul ăsta grosolan. Revenindu-şi, Phoebe surâse şi trecu cu nasul pe sus prin faţa locatarului ei. Ieşi pe uşă, traversă culoarul, coborî scara şi regăsi un teritoriu mai familiar: bucătăria.

Bombănind, spălă o ceaşcă şi o umplu cu apă. Apoi luă două pliculeţe de ceai, le puse în cană şi băgă totul în cuptorul cu microunde, a cărei uşă o închise cu un gest brusc.

În fine… se calmă. De ce se enervase în fond aşa? Gus Galanos îi propusese doar să se ocupe singur de camera lui. Ar fi trebuit să fie mulţumită de asta! Câţi bărbaţi erau în stare abia să-şi lege şireturile?

Doamne! Pe ea o scosese din sărite? Ea care avea o fire atât de domoală! Toată lumea spunea asta. Phoebe, cea bună de pus la rană. Elida avea un temperament vulcanic… şi o limbă ascuţită. Betsy se bosumfla mereu, dar toţi o iertau fiindcă era frumoasă… şi ea ştia asta.

Şi toate astea fiindcă un chiriaş se arătase

nesuferit şi se uitase chiorâş la ea?

Da, dar întâlnise ea vreodată privirea unor ochi negri atât de frumoşi?

A doua zi, Phoebe lucră în grădină, tăind câţiva trandafiri uscaţi, tunzând nişte tufe care crescuseră în neştire.

Apoi se ocupă de păsările pădurii. Presără un amestec de fructe uscate şi grăunţe la poalele arborilor unde se găseau cuiburi. Veveriţele avură şi ele parte de tainul lor. O dată treburile terminate, Phoebe mai întârzie câteva clipe ca să se bucure de soarele toamnei.

Gus Galanos dispăruse de dimineaţă în pădure, gândi ea. De altfel îşi luase obiceiul să apară doar seara! Ce individ ciudat!

Dar poate pentru unii concediile constau doar în asta închis într-o camera de pensiune sau din plimbări singuratice prin pădure?

În ceea ce o privea pe Phoebe, ea avea o viziune mai romantică, mai exotică a vacanţelor ideale. Dar până când agentul ei imobiliar o va anunţa că s-a produs un miracol şi că cineva doreşte să cumpere casa, ea era ţintuită aici cu păsările şi veveriţele.

Şi în prezent în compania unui străin brunet, bărbos şi ursuz.

Dar de ce naiba venise la ea? Nu vâna, nu pescuia. O fi fost vreun spion, se întrebă ea, amuzată de o asemenea idee trăsnită. Dar ce-ar fi putut să supravegheze? Doar Elbert poştaşul cel gras şi domnişoara Em mai aruncau câte o privire spre ferestrele ei. În orice caz, dacă dispunea de o cameră

video sau de un binoclu, reuşise să nu se dea de gol.

Spion sau extraterestru. Căci acest om, spre deosebire de celelalte fiinţe umane, nu mânca! De exemplu nu-i ceruse un coş pentru picnic. Abia dacă accepta dimineaţa o ceaşcă de cafea neagră. Maşina rămânea parcată pe alee. Şi cum niciun restaurant nu era destul de aproape ca să meargă pe jos… ori se hrănea cu grăunţe de pe câmp, ori se ducea la benzinărie unde se găseau dulciuri, ori…

Ia uite-l că apăruse! Mai devreme ca de obicei.

Înainta destul de greu pe câmp. Plouase toată noaptea şi abia îşi ţâra ghetele acoperite cu un strat gros de noroi. Neglijent cum era, o să murdărească tot dacă nu intervenea ea. Aşa că, atunci când ajunse lângă ea, îi spuse din vârful buzelor.

— Puteţi să le curăţaţi afară, acolo lângă uşă – şi îi arată un jgheab vechi.

Se pregătea să-i propună să-şi lase haina stropită cu noroi pe banca de lângă casă… dar o privea aşa de enervat încât făcu apel la legendara ei răbdare, ridică din umeri şi se întoarse la treburile ei.

Gus o urmări cum curăţa nişte arbuşti de uscături. Tânăra îşi pusese ţinuta de lucru: un pantalon de pânză înflorat şi un pulover cu dungi albe şi bleu pe care îşi prinsese un trandafir. Doamne! gândi el, probabil că-şi confecţiona singură ororile astea! Dar în ciuda acestei deghizări, nu era deloc lipsită de farmec. Şi astăzi îşi lăsase părul liber pe umeri, un păr blond şi ondulat.

Nu, în mod categoric, nu era deloc lipsită de farmec…

Dar ce fată ciudată! … Oare ce mai făcea acolo?

— Ce naiba încercaţi să faceţi? strigă el.

Phoebe tresări şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Pun cuibul ăsta la loc.

O scară era sprijinită de casă, permiţându-i să ajungă până la streaşină. Era periculos dar nu imposibil, îşi spuse el.

— Daţi-vă jos, fac eu asta.

— Mulţumesc, spuse ea coborând grăbită.

Se apropie de ea, luă căsuţa din lemn şi o fixă în cârligele care o susţineau.

De ce părea atât de jenată? Şi de ce îl privea aşa? Mai avea să-i facă vreo recomandare şi nu îndrăznea? Totuşi îşi pusese haina stropită cu noroi pe bancă, şi asta fără să i-o fi cerut ea…

„Ce frumos miroase”! îşi spuse Phoebe, respirând fără voia ei căldura şi parfumul amărui pe care îl emana trupul acestui bărbat. Şi dintr-o dată îşi dădu seama că rămăsese bătută în cuie în faţa lui ca o proastă, timp de mai multe clipe. Venindu-şi în fire, Phoebe se întoarse cu spatele şi se aplecă să adune nişte gunoaie de pe jos.

— Ce-i asta? Un adăpost pentru păsări? se interesă Gus.

— Pentru rândunele. Plimbarea a fost plăcută astăzi?

Tăcere. În mod clar, el avea dreptul să-i pună întrebări, dar reciproca nu era valabilă. Ca şi cum i-ar fi trântit o uşă în nas!

— V-aş ruga să nu uitaţi să vă scoateţi ghetele la uşă domnule Galanos, spuse ea totuşi cu mult calm. Aţi putea să vă lăsaţi acolo o pereche de pantofi de schimb pe care să-i încălţaţi la întoarcerea din escapadele dumneavoastră.

— Da. Bineînţeles.

Da, bineînţeles? Sigur că nu auzise bine. Atâta bunăvoinţă subită nu putea fi decât o iluzie.

Se îndreptă spre casă să prepare ceva şi el o urmă. Înconjurară grădina şi îl văzu cum îşi ia în trecere haina de pe bancă. Şi când o aruncă pe umăr, conţinutul buzunarelor se răsturnă pe jos.

Două cutii cu aspirine, două. Batoane de ciocolată, un pachet de saleuri şi… calmante.

Capitolul 2

Gus Galanos încheiase cu ea un armistiţiu! Un cuvânt nou pentru Phoebe. Căci, pentru a încheia un armistiţiu, trebuia să fii supărat pe cineva… şi ea nu se certase încă niciodată cu nimeni. „Mica mea rază de soare” obişnuia să-i spună tatăl ei. Ei bine! Pentru moment, mica rază de soare ar fi dorit ca un potop să se reverse asupra domnului Galanos! De ce s-o fi arătând mereu atât de antipatic chiriaşul ăsta?

Însă, în ciuda acestei animozităţi, viaţa îşi urma cursul ei liniştit. Cazanul fusese reparat şi aveau din nou apă caldă iar plita nu mai scotea fumul ăla îngrozitor care-i mutase nasul din loc în prima zi mofturosului ăsta de chiriaş.

Phoebe capturase familia de şoareci care-şi făcea de cap prin pivniţă şi o dusese de cealaltă parte a canalului… rugându-se din suflet ca ei să nu ştie să înoate. Iar câinii urmăriseră pe câmp un cerb care reuşise să se adăpostească în pădure.

Domnişoara Em, căreia îi plăcea la nebunie să cumpere de la solduri tot felul de lucruri care nu-i foloseau la nimic, pusese pe o bancă din apropierea porţii un pachet conţinând şase plicuri cu grăunţe vechi şi o şurubelniţă puţin stambă… Era un mod discret de a-i reaminti de existenţa ei, fiindcă refuzase să-şi pună telefon şi n-ar fi sunat pentru nimic în lume

la uşa vecinei ei.

Vineri, Phoebe remarcă trei găuri în pământul din faţa ferestrei. În mod limpede, bătrâna domnişoară îl zărise pe domnul Galanos, cu barba lui neagră şi maşina de curse şi i se făcuse frică. Şi se urcase pe taburetul ei cu trei picioare să se uite pe fereastră, pentru a se asigura că totul e în ordine.

Iar Phoebe aproape că nu-şi văzuse locatarul. Nu-şi mai lua cafeaua în bucătărie. Îi propusese ceai, lapte, cacao, suc de fructe sau ouă. Refuzase toate propunerile ei.

Omul ăsta nu era într-o stare normală. Dar de ce-o fi suferind? Medicamentele nu păreau să-l ajute deloc. Dar de ce s-o fi hrănind cu ciocolată şi saleuri? Doamne! Dar nu se descurca deloc! N-avea o mamă sau o soţie care să vegheze asupra lui?

Phoebe ridică din umeri. În fond ce-o privea pe ea? Era şi aşa ocupată până peste cap ca să se mai intereseze şi de un chiriaş deprimat…

Dar… cineva ar fi trebuit totuşi să-l sfătuiască pe Galanos să mănânce corect şi la ore regulate, în loc să doarmă aproape toată ziua, să se uite la televizor o bună parte din noapte sau să bântuie prin păduri până cădea de oboseală. Abia mai reuşea la întoarcere să se târască în casă!

În casă, sufrageria era rezervată chiriaşilor. Ea nu intra aici decât odată pe săptămână ca să facă ordine şi curăţenie. Pentru ea îşi amenajase separat un salonaş. Coborâse câteva mobile din pod, cumpărase un televizor mic şi nu avea treabă cu ei.

Iar ideea fusese foarte bună. Chiriaşii se simţeau mai în voie fără prezenţa unei femei în preajma lor iar ea putea să citească, să asculte muzică sau să-şi aleagă programul la televizor fără să audă vorbindu-se

de fotbal.

Dar el, Gus Galanos, nu urmărea decât ştirile... şi asta ore întregi... până noaptea târziu. Sufrageria era lângă dormitorul lui Phoebe care nu pierdea nimic. El dialoga cu reporterii de pe ecran şi nici cu ei nu era mai amabil decât cu ea.

De ce se interesa atât de mult de ştiri? Spărsese o bancă? Era un criminal urmărit? În acest caz îşi găsise ascunzătoarea ideală.

Toate aceste presupuneri fanteziste o făcuseră să izbucnească în râs. Nu, n-avea de ce să se neliniştească în această privinţă. Domnul Rappoport nu i-ar fi trimis niciodată un răufăcător. Fără îndoială că domnul Galanos era un reporter, aflat mereu în competiţie cu confraţii săi. Unul din aceşti bărbaţi, cu maxilarele de oţel, cu umerii laţi care evoluau în decoruri exotice.

Dar în acest caz de ce venise să se îngroape în această văgăună din Carolina de Nord: Shawdon? Ultimul eveniment notabil din partea locului fusese din timpul războiului de secesiune, când un regiment de yankei arsese totul în calea lui!

— Oh! Ce imaginaţie! Sunt prea obosită! şopti Phoebe.

De ce toate aceste întrebări? Faptul că un bărbat dormea în cea mai bună cameră din casă, că-şi pusese încălţămintea plină de noroi în antreu şi-şi petrecea jumătate din noapte tolănit într-un fotoliu de piele nu trebuia să-i stârnească astfel curiozitatea. Mai ales că era lipsit de orice farmec!

La naiba cu Gus Galanos! O împiedica să se concentreze asupra treburilor. Privi fără niciun pic de entuziasm teancul de facturi din faţa ei. Iată de ce trebuia să se ocupe, mai degrabă decât să se

gândească la el!

Mai ales că situaţia era îngrijorătoare. Numai dacă... Dacă Ferbee, fermierul va continua să ia în arendă terenul ei iar clienţii ei nu vor decomanda în ultimul moment aşa cum i se întâmplase anul ăsta, atunci îşi va putea plăti în întregime datoria. Phoebe nu putea suferi să fie datoare. Îi făcea impresia că merge pe nisipuri mişcătoare.

După moartea mamei ei, Phoebe contractase un împrumut ca să acopere îngrijirile medicale care nu fuseseră acoperite de asigurare. Apoi trebuise să împrumute din nou să repare acoperişul, sau mai exact ca să se conformeze legii care era foarte strictă în acest stat.

După estimările ei nu făcuse decât jumătate din lucrări, al căror deviz era foarte ridicat. Partea dinspre nord se ţinea încă destul de bine, în ciuda unor semne de oboseală, dar nu va întârzia să necesite şi ea reparaţii.

Şi apoi era Betsy. Ea îşi continua studiile într-o universitate foarte costisitoare, cunoscută pentru secţia ei de limbi străine. Phoebe se angajase s-o întreţină până la capăt. Şi femeile din familia Shaw îşi ţineau întotdeauna promisiunile şi terminau tot ce începeau!

Universitatea locală, situată la o oră de Shawdon, ar fi necesitat desigur mai puţine cheltuieli. Dar era atât de aproape de final, încât considerase că nu e bine să schimbe şcoala. Astfel, două din cele trei surori Shaw vor fi în posesia unei diplome. Mama lor le sădise această ambiţie: niciodată fiicele ei să nu fie întreţinute de un bărbat.

Timpul urât se instalase din nou. Dulcea lumină a toamnei dispăruse şi ploaia rece bătea în fereastră, răpăia enervant pe acoperiş şi inunda unica stradă pavată a orăşelului.

Lui Gus îi fusese întotdeauna greu să-şi găsească somnul şi în această dimineaţă nu se simţea deloc în apele lui.

Cu câteva zile mai înainte se dusese până la Elisabeth City şi-şi adusese câteva provizii. Dar brânza şi castraveţii se terminaseră repede şi ultimul pachet de cartofi prăjiţi se apropia de sfârşit. Simţea că îi chiorăie maţele de foame.

Sigur, îşi supusese mereu stomacul la grele încercări. Dar acum ce să facă? Să postească?

La naiba cu aiurelile astea! Cunoştea prea bine originea tuturor problemelor lui: viaţa de infern pe care o dusese până în prezent.

De aceea se şi hotărâse să facă o pauză. Rappoport îi deschisese ochii şi nu-i rămăsese decât să fie de acord: îi trebuia un concediu.

— Agenţia nu-şi poate permite să mă piardă, ştii bine asta, insistase totuşi Gus. Câţi dintre băieţi vorbesc trei limbi şi patru dialecte din Orientul Mijlociu? Câţi din agenţii noştri posedă o experienţă în tehnica petrolului? Şi câţi reuşesc, cu un prosop în cap şi un cearşaf pe umeri să se piardă în mulţimea de pe străzile oricărui oraş, oricărei ţări din Golf?

Pentru el nu era decât un joc de copii. O făcuse de nu ştiu câte ori… până la acel incident din ultima misiune.

Fusese descoperit… şi, timp de unsprezece săptămâni, sechestrat de un grup de terorişti. Şi rămăsese marcat.

— Aveţi corespondenţă, domnule Galanos, auzi deodată vocea gazdei în spatele lui.

Tresări. N-o auzise venind. În meseria lui, o astfel de neatenţie putea să-l coste viaţa.

— Domnule Galanos, repetă ea.

— Da, mormăi el.

Aruncă o privire spre ea. Cum de se putuse lăsa surprins prosteşte? Furios contra lui însuşi, simţi o dorinţă nestăpânită să se răzbune pe ea din cauza acestei greşeli profesionale.

— La naiba! N-ar trebui să vă repeziţi aşa la oameni! ţipă el.

Ochii tinerei femei se măriră de surpriză şi rămase cu gura căscată. Gus îi fixă buzele roşii, fără nicio urmă de machiaj... Ce imagine delicioasă! Îl trecu chiar un fior! Se sprijini de perete fără a o scăpa din ochi.

O văzu că-şi muşcă buza de sus. Era oare la fel de tulburată ca şi el?

Dar ea reluă foarte repede.

— Îmi pare rău că v-am speriat, domnule Galanos, dar v-a sosit o scrisoare.

— Da... da... foarte bine.

Cine i-o fi scris? Nimeni nu ştia unde se află, în afară de Rappoport, care n-ar fi dat nimănui adresa lui.

Tânăra îi întinse un plic dar el nu se putea hotărî să se îndepărteze de sursa de plăcere pe care i-o procura această gură proaspătă. De cât timp nu mai încercase o asemenea senzaţie? Uitase acest gust... incomparabil.

Ca să se trezească din acest gând ameţitor, îi smulse scrisoarea, bombăni o mulţumire şi închise uşa în nasul lui Phoebe.

Apoi se sprijini de ea. Câteva picături de sudoare îi periau fruntea. Ce însemna această emoţie care

creştea în flecare clipă? Haida de! Nimic, bineînţeles... dacă nu cumva că, pentru prima oară de mult timp, îşi regăsea un drum în viaţă.

Deschise iute plicul. Scrisoarea era de la fiul lui, Nick, şi Rappoport i-o retrimisese la noua adresă. Se aşeză pe jos, sprijinit de pat şi începu să citească.

Băiatul nu-i povestea mare lucru: scorul ultimului meci, rezultatul unui examen, un banc la modă. Nu-i cerea bani, dar Gus îi plătea toate cheltuielile de la universitate şi depunea în flecare trimestru o sumă frumuşică în contul personal de la bancă al fiului său. Mama lui nu putea să sufere acest sistem, dar lui îi convenea.

„Tată, sper că o să ne putem revedea în vacanţă. Am timp liber, niciun proiect... dar vei fi prin apropiere? Am putea face împreună sport, sau măcar să discutăm... va fi cum vrei tu. Şi dacă nu eşti liber pentru moment... poate o să ne vedem în timpul vacanţei de primăvară. M-am gândit mult în ultimul timp şi aş vrea să ştiu părerea ta asupra anumitor lucruri”.

Semnase simplu „Nick”. Gus îşi recunoştea bine fiul în asta. Ca şi lui, îi venea foarte greu să-şi manifeste dragostea.

Despre ce o fi vrut să-i afle părerea? Niciodată nu-i impusese băiatului punctul lui de vedere. Şi de altfel, cu puţin noroc, se va descurca mai bine fără el.

De ce să nu-i telefoneze imediat? Ca să-i spună ce? Ca să îngaime ca de obicei câteva cuvinte stupide şi apoi să închidă frustrat şi furios pe el însuşi? Nu, nu, mai bine să-i scrie. Cel puţin aşa se va putea gândi mai bine şi-şi va pune ideile în ordine. Nu mai rămânea decât să găsească hârtie pentru scrisori.

Rozându-şi vârful stiloului, Phoebe luă *calculatorul* şi adună un şir de cifre… Nici vorbă să cumpere un cazan nou. Domnul Davis o asigurase că cel vechi nu va exploda chiar imediat. Dar veranda reprezenta o urgenţă. Tencuiala începuse să cadă şi, dacă nu astupa în curând crăpăturile, situaţia devenea de-a dreptul periculoasă. Imposibil să mai amâne.

— Ce de complicaţii! bombăni ea.

Telefonul sună în aceeaşi clipă.

Gus, care tocmai ajunsese la uşă, o auzi ridicând receptorul şi salutând-o pe o oarecare Betsy, care părea o vorbăreaţă. Abia dacă Phoebe reuşea să plaseze câte un cuvânt din când în când.

Trase cu urechea în continuare. Pentru că îi intrase în obicei.

Dar convorbirea dintre cele două femei se lungea la nesfârşit. Aruncă o privire pe fereastră, priveliştea era aridă, nicio casă la orizont, doar câmpurile maronii, pădurile dezgolite aproape de frunze şi cerul plumburiu.

Maşinile care treceau într-o zi se puteau număra pe degetele de la o mână. Iar în privinţa fiinţelor omeneşti, azi văzuse patru: o bătrână ciudată cu cizme şi impermeabil roşu care ducea în braţe o pisică şi un taburet cu trei picioare, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o puşcă de vânătoare pe umăr, care-i aruncase o privire inchizitoare înainte de a-şi continua drumul fără să scoată vreun cuvânt, apoi poştaşul urmat de un adolescent la volanul unui tractor.

Un loc pierdut de lume care ar fi adus în pragul nebuniei fiinţa cea mai echilibrată…

Un clinchet anunţă sfârşitul convorbirii. Gus reveni

spre apartamentul privat al gazdei lui. Îi cunoştea perfect topografia. Ştia în ce cameră doarme Phoebe, unde lucrează. Totul se întipărise în mintea lui… chiar dacă persoana ei nu reprezenta în ochii lui decât un interes destul de scăzut. Totul era un simplu reflex profesional.

Uşa era deschisă. Intră.

— Domnişoară Shaw, dacă vreţi să-mi împrumutaţi o foaie de…

Dar se întrerupse brusc, văzând-o pe Phoebe cu capul cuprins în mâini, cu chipul întunecat. Nu ascultase sfârşitul convorbirii telefonice. Primise vreo veste proastă?

Reluă:

— Scuzaţi-mă că v-am deranjat. Aveţi vreo problemă?

— O problemă? repetă ea. Niciuna. Tocmai am vorbit cu sora mea… în fine cu una din surorile mele, vreau să zic. Doreaţi ceva?

În mod clar, gândi el, această Betsy o călca pe nervi. Cine-o fi fost? O soră mai mare care-i dădea sfaturi? Sau una mai mică gata să facă cine ştie ce prostie? Sau poate îi cerea bani? Femeile aveau întotdeauna nevoie de ei şi dacă judecai după maşina lui Phoebe şi după hainele pe care le purta, tânăra femeie nu se scălda în bani.

Dar ce-i păsa lui? În fond asta nu-l privea de loc.

— Aş fi avut nevoie de o foaie de hârtie şi de un plic. Aveţi? Bineînţeles, o să vi le plătesc.

— Nici să nu vă gândiţi la aşa ceva.

Şi tânăra luă de pe etajeră patru coale albe şi două plicuri.

— Aveţi nevoie şi de timbre? reluă ea scotocind într-un sertar. Mai am câteva pe undeva băgate într-un

carnet.

— Nu vă deranjaţi, făcu Gus.

Era pe punctul să plece când o văzu ridicându-se pe vârfuri ca să deschidă uşa de sus a unui dulap.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse el.

Se apropie de ea exact în momentul când Phoebe se clătină şi căzu spre el. O prinse de talie, ajutând-o să-şi regăsească echilibrul, apoi se îndepărtă.

Ea se retrase cu obrajii îmbujoraţi.

— N-am nevoie de timbre. Cu siguranţă n-o să termin scrisoarea înainte de o săptămână. Ştiţi ce greu e…

Ce tot spunea? De ce nişte cuvinte atât de banale când se simţea din nou cuprins de o ciudată tulburare?

— Ah! Iată-le! exclamă ea. Ştiam că sunt pe undeva. Luaţi-le. Dacă vreţi pot să pun scrisoarea mâine la poştă când mă duc în oraş.

— Aici nu există un oficiu poştal? întrebă Gus.

Nu asta era problema care îl preocupa, dar, pentru un motiv nedesluşit, avea chef să continue conversaţia.

— Exista unul, dar când oficianta s-a pensionat, domnişoara Em, vecina mea, ei bine nimeni din Shawdon n-avea mai puţin de şaizeci şi cinci de ani şi atunci oficiul s-a desfiinţat.

— Ce ciudat, surâse el, nu v-aş fi dat mai mult de şaizeci.

Tânăra izbucni în râs cu o spontaneitate copilărească. Gus nu-şi amintea să fi auzit vreodată un râs atât de proaspăt şi de molipsitor.

— Nu-mi mai număr anii, glumi ea. În fond suntem doar nişte trecători prin viaţă.

— Ăsta ne e destinul, suspină el.

Devenise dintr-o dată… Nu trist, dar gânditor.

— Vroiam să-mi prepar o ceaşcă de cacao, îmi ţineţi companie?

O privi surprins.

— Sau nu vă place?

Fără să îi mai aştepte răspunsul, ea stinse lampa, se îndreptă spre uşă… şi Gus o urmă fără să spună nimic.

Nu avea nimic contra unei ceşti de cacao. Nici contra cremşnitului pe care Phoebe îl scoase din cuptor. Nu rezistă nici la supa de legume şi la friptura înăbuşită pe care ea i le trecu pe la nas.

O foame de lup! În fond de ce refuzase până acum mesele care erau incluse în costul pensiunii?

O voce îi şopti la ureche că poate se temuse să se găsească în tête-à-tête cu gazda lui.

Ce tâmpenie! Rezistase el la interogatoriile teroriştilor şi nu putea să stea la masă faţă în faţă cu o tânără îmbrăcată ca vai de lume.

— Aţi făcut o tavă întreagă cu cremşnit doar pentru dumneavoastră? întrebă el politicos, tăindu-şi o bucată.

— Aşa procedez întotdeauna. Şi fac schimb de preparate cu domnişoara Em. Şi pe urmă bărbaţii revin întotdeauna de la vânătoare sau pescuit morţi de foame. Astfel că încerc să-mi păstrez îndemânarea, chiar dacă sunt singură.

Bărbaţii! Clienţii ei fără îndoială? Dar câţi o fi avut?

Sau mai exact ce reprezentau aceştia în viaţa ei?

După respectiva masă, domni o pace amestecată cu prudenţă. Gus se domesticise şi Phoebe… ei bine,

pe legea mea, îşi spunea el, rămăsese la fel ca întotdeauna. Calmă, îndemânatică, surâzătoare.

Gus se întrebă dacă nu era vorba aici doar de aparenţe. Dar i se părea că nu o auzise pe tânăra femeie răspunzând cu o răbdare infinită unui bărbat care greşise numărul de telefon pentru a treia oară.

Niciodată prezenţa unei femei nu i se păruse atât de plăcută. Deoarece căsătoria lui fusese un eşec şi îşi făcuse o părere foarte proastă despre legăturile conjugale. În ochii lui femeile erau neapărat posomorâte, lacome de bani, viclene. Pretindeau de la bărbaţi inima lor dar şi contul de la bancă, oferindu-le în schimb câteva cuvinte amabile şi rare mângâieri. De câte ori Ava pretextase o migrenă sau vreo durere de spate ca să nu se culce cu el?

După ce se născuse Nick, bineînţeles.

Înainte de asta nu-i ascunsese ce experienţă penibilă ar fi pentru ea o sarcină. Nu era pregătită să-şi piardă astfel libertatea şi frumuseţea. Pe timpul ăla nici Gus nu era pregătit să devină tată.

Dar se hotărâseră să aibă acest copil şi el acceptase ideea să se ocupe alături de ea de creşterea şi educarea lui.

Dar la prima lui misiune în străinătate, Ava plecase cu Nick la părinţii ei. Ca să nu mai revină niciodată. Gus folosise toate argumentele în favoarea lui ca s-o facă să se întoarcă. Şi-ar fi părăsit şi slujba şi şi-ar fi luat un serviciu la firma socrului său, dacă i-ar fi cerut asta. Dar nu... Fusese forţat să accepte divorţul şi trebuise să se lupte cu înverşunare ca să nu decadă din drepturile lui în privinţa copilului.

Plin de amărăciune, se dedicase trup şi suflet muncii. Urmărise prin toată Europa un grup de terorişti, găsindu-şi totuşi câteva momente să-şi vadă

fiul. Apoi urmaseră celelalte continente…

Dar astăzi, la patruzeci şi doi de ani nu mai avea vârsta să plece în misiuni. Reflexele lui nu mai erau cum fuseseră şi suferea de pe urma unor răni vechi. Ce-o să facă de acum înainte cu viaţa lui? Cu excepţia unicului său copil, nu avea familie. Şi putea fi numit cămin un apartament gol în care stătea doar din când în când?

De fapt, avea la dispoziţie două luni să-şi limpezească gândurile şi să se hotărască dacă va rămâne ţintuit în spatele vreunui birou sau va părăsi de tot serviciile secrete.

Se duse la culcare. Ploaia începu din nou să răpăie. Aşa cum se anunţase la buletinul meteo, frigul se accentuă în timpul nopţii şi caloriferul începu să meargă. Şi Gus auzi ca prin vis un bubuit surd. Un scrâşnet care semăna cu zgomotul unui tren care merge cu viteză maximă.

Drept spre el.

Capitolul 3

— Ce se întâmplă? întrebă Phoebe. V-am auzit strigând.

Lumina de pe culoar cădea pe umerii şi pieptul lui Gus Galanos. Transpirase şi tremura din tot corpul, uitându-se la ea ca la o stafie.

— Plecaţi imediat! strigă el. Vă mulţumesc că aţi venit, dar plecaţi imediat!

Vocea lui era înfundată, ca schimbată de o spaimă inexplicabilă şi de necontrolat. Phoebe nu se sinchisi de acest ordin şi se apropie repede de el. Îi puse mâna pe frunte şi Gus tresări la atingerea ei.

— Probabil că aţi răcit. Aş putea… începu ea.

Dar Gus o prinse cu atâta violenţă de încheietura mâinii încât fu gata să cadă lângă el în pat.

— Domnule Galanos, aveţi febră, continuă ea cu autoritate. Şi vă rog acum să-mi lăsaţi mâna! Mă duc să vă aduc o aspirină şi o altă faţă de pernă... Vă rog! Mi-aţi sucit mâna!

Îşi slăbi strânsoarea dar păstră mâna lui Phoebe într-a lui. Era atât de aproape de el. Căldura şi mirosul trupului abia trezit din somn răscoleau simţurile lui Phoebe. Câteva picături de transpiraţie îi alunecaseră de-a lungul gâtului şi se pierduseră în părul negru de pe pieptul musculos.

Phoebe îşi înghiţi cu greutate saliva. Cum să se elibereze, dacă el continua s-o ţină astfel prizonieră? Abia dacă reuşea să-şi menţină echilibrul! N-ar reuşi niciodată să-i ţină piept acestui bărbat atât de viguros.

Dar în mod ciudat, nu îi era frică. Sigur, din corpul pe jumătate gol, se degaja o mare forţă; totuşi, Phoebe era convinsă că el nu i-ar face niciun rău.

— Aţi visat urât? întrebă ea cu blândeţe.

Ochii negri ai lui Gus o priviră cu intensitate.

— Nu visez niciodată, spuse el tăios.

Îşi bătea joc de ea? O sculase din somn întâi zgomotul caloriferului, apoi strigătele lui, era sigură de asta! Gus Galanos minţea. Cu sfruntare chiar.

— De ce negaţi? întrebă ea. Toată lumea visează. Aveam nişte coşmaruri îngrozitoare când eram copil. Credeam că nişte monştri sunt ascunşi în dulap şi aşteaptă noaptea ca să se târască până la mine.

Încercă să-şi degajeze mâna.

— Nu vă mai zbateţi aşa!

— Atunci poate aveţi amabilitatea să-mi daţi drumul. Îmi pare rău că v-am deranjat. Aţi strigat şi am vrut doar să vă sar în ajutor.

Mâna lui alunecă spre cotul lui Phoebe, care se dezechilibră din nou.

— Nu-mi sunteţi de niciun ajutor, spuse el cu o voce profundă.

În ciuda valului de căldură care o străbătu, Phoebe simţi că i se face pielea de găină.

— Dragă domnişoară, reluă el, nu cred că mă puteţi ajuta în vreun fel, dar aţi putea încerca…

— Doar v-am propus asta, nu-i aşa?

Stătea acum într-un picior. Ca să evite să cadă peste el, se sprijini de umărul lui. Dar îi alunecă mâna şi se trezi lângă el în pat.

— Gata, exclamă Phoebe, încercând să se redreseze. Îmi pare rău că m-am băgat. De acum înainte puteţi să strigaţi cât doriţi, că nu mai mişc un deget!

Gus se hotărî în sfârşit să-i lase braţul dar o luă de umeri, ţinând-o uşor depărtată de el.

Bărbatul ăsta suferea, gândi Phoebe. Dar dacă avea nevoie de ajutor, pe viitor va trebui să-l ceară în mod expres. Puţin îi va păsa de acum înainte dacă dorea să-şi ruineze sănătatea înghiţind medicamente şi hrana asta de sălbatic, sau chiar să înnebunească cu coşmarurile lui! Avea ea destule probleme pe cap ca să se mai intereseze şi de individul ăsta nesuferit!

Gus o lăsă să plece, dar nu fără regret. Ce tâmpit era! De ce nu profitase de ceea ce i se oferise? Dar în fond ce-i propusese? O aspirină, spusese ea… Dar era chiar totul? Haida, de! O femeie nu intră în camera unui bărbat în plină noapte doar ca să-l întrebe de sănătate! Nici măcar nu-şi pusese pe ea un halat! Se ascundea ceva aici. Deşi cămaşa de noapte din bumbac cu mâneci lungi şi închisă până în gât, largă ca un cort de camping, nu avea nimic atrăgător în ea!

Şi în fond, spusese ea adevărul? Poate că în noaptea asta strigase mai tare ca de obicei. Cum să ştie însă? Nu păstra niciodată amintirea coşmarurilor lui.

Sigur, se gândise că se simte rău şi sărise în ajutorul, lui... Îşi făcuse apariţia în camera lui cu părul ei lung în dezordine, cu ochii somnoroşi şi cu parfumul ei ameţitor...

Şi apoi îl lăsase acolo, frustrat, cuprins de dorinţe neîmplinite...

Gus se întinse suspinând şi-şi încrucişă braţele sub cap. Din fericire aerul proaspăt îl mai răcorea puţin. Asta îl va scuti să facă un duş rece...

A doua zi norii întunecau încă cerul. O zi ideală pentru o plimbare cu maşina, gândi Gus. Din nenorocire condusul maşinii nu-l obosea destul ca să adoarmă fără probleme seara. Să meargă kilometri întregi peste câmpuri şi prin păduri era singurul mijloc care-l făcea să se simtă destul de epuizat ca să petreacă o noapte liniştită... cu puţin noroc.

Şi Phoebe se trezise târziu. Nu putuse să închidă ochii decât spre dimineaţă şi acum îşi simţea capul greu. Descoperi că Gus plecase deja. O făcuse latădata asta şi doar fusese împinsă de cele mai bune intenţii! Îi vor trebui câteva ceşti bune de cafea ca să-l mai poată privi în faţă!

La treizeci şi şase de ani să roşească încă în faţa unui bărbat culcat în patul lui! Era limpede că nu trăise, ci vegetase în ultimii zece ani.

Domnişoara Em avea dreptate. Era periculos pentru o femeie singură să-şi deschidă casa unor

necunoscuţi. Dar avea de ales?

Suspinând, Phoebe începu să spele vasele de la micul dejun. Apoi aruncă pe ea o canadiană uriaşă carp aparţinuse unchiului ei, îşi umplu buzunarele cu seminţe şi ieşi.

Canadiana era încă în stare bună, deşi Phoebe nu şi-l mai amintea pe stăpânul ei. El murise când ea mai locuia încă în Tennessee... mult înainte ca tatăl lor să le părăsească pentru prima oară. Avea nevoie de libertate, spunea el, ca să-şi dezvolte din plin creativitatea.

Ultima oară când apăruse, falit dar cu mintea plină de vise, ea era deja la universitate graţie unei burse, Betsy şi Elida la liceu, şi toate trei, împreună cu mama lor deciseseră să se întoarcă în Carolina de Nord, în casa mătuşii Phee. Unchiul Fred murise de curând şi bătrânica le scrisese că se simte forte singură în casa mare şi goală.

Tatăl lor dădea câteodată semne de viaţă. Le trimitea chiar şi mici sume de bani când reuşea să vândă câte un cântec. Una din compoziţiile sale obţinuse un mare succes care asigurase un timp fondurile necesare educării fiicelor sale.

Dar puţin după aceea mama ei, Iona, căzuse la pat şi Phoebe îşi abandonase studiile de botanică ca să se ocupe de ea, doar cu trei luni înainte să-şi obţină diploma de licenţă. Boala fusese lungă şi grea şi pretinsese mari sacrificii din partea întregii familii. Mătuşa Phee fusese minunată. Cele două surori mai mici, încă adolescente, îşi continuaseră viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru a nu-şi întrista şi mai mult mama.

Şi într-o zi totul se sfârşi. Lui Phoebe îi reveni trista sarcină de a-şi anunţa tatăl de dispariţia ei. Din

nefericire el îşi părăsise ultimul domiciliu fără să lase nicio adresă. Trei luni după moartea mamei lor, cele trei tinere fete aflară că murise şi el cu câteva săptămâni înainte, în urma unei crize cardiace survenită într-o închisoare din Arkansas.

În acea vreme, Elida termina universitatea şi Betsy tocmai intra. Phoebe sperase să-şi termine şi ea studiile, dar mătuşa Phee avea nouăzeci şi doi de ani. Sigur, era tot vioaie şi perfect sănătoasă, doar vederea îi scădea însă pe zi ce trecea. Imposibil s-o mai lase singură.

Şi atunci Phoebe rămăsese lângă ea. Din datorie desigur, dar nu numai. Mătuşa Phee era o femeie fermecătoare pe care o îndrăgeau toţi cei care veneau în contact cu ea. De câte ori nu râsese în hohote auzindu-şi poveştile sau ascultase plină de melancolie discursurile din tinereţea ei?

Era o cursă, dar o cursă atrăgătoare…

Mătuşa Phee murise cu puţin înainte de cea de a treizeci şi treia aniversare a lui Phoebe, lăsându-i toate bunurile ei.

Printre care şi casa din Shawdon.

Da, într-adevăr o cursă atrăgătoare.

Spre sfârşitul dimineţii, Phoebe ieşi ca să hrănească animalele. Începuseră să cadă câteva picături de ploaie. Dacă te luai după culoarea cerului ploua cu găleata în Currituck Sound. Îşi zări chiriaşul care venea probabil din aceeaşi direcţie, fiindcă era ud leoarcă şi cu ghetele pline de noroi.

Îl salută cu un surâs. Mai bine se prefăcea că a uitat episodul de azi-noapte.

— Bună! S-ar zice că v-a prins ploaia.

— Hrăniţi şi şoarecii? îi lansă el în chip de răspuns.

Şi spunând asta cu mâinile înfundate în buzunare, Gus Galanos îi arătă o veveriţă cocoţată pe o creangă joasă. Micuţa nu avea coadă.

— Vorbiţi de Stump? E adevărat că seamănă cu un şoarece. Sărmanul micuţ! Elbert Brown a hotărât acum câţiva ani că are nevoie de ea pentru o aniversare. Familia lui adoră veveriţele şi iepurii şi Elbert afirmă că nu e niciodată sigur de data oficială de deschidere a vânătorii, pentru simplul fapt că nu ştie să citească.

Gus rămase impasibil. După câteva clipe se mulţumi să spună:

— Nu vă înţeleg.

— Oh! Animalele nu sunt tâmpite, aflaţi asta de la mine. Imediat ce începe sezonul de vânătoare, se ascund. Proprietatea mea devine atunci un fel de refugiu pentru veveriţe şi iepuri fiindcă se situează în afara perimetrului autorizat de vânătoare. Dar Elbert începe să vâneze puţin mai devreme şi sărmanele animale nu sunt bineînţeles încă la adăpost.

— Bineînţeles, repetă Gus cu seriozitate.

Phoebe îi întinse animalului speriat o nucă.

— Hai, micuţule, el nu-ţi va face rău. Vezi, nici nu are puşcă! Era lângă mine, dar când aţi sosit a zbughit-o. Cred că nu are încredere în bărbaţi.

Cine i-ar putea reproşa asta, după trista lui experienţă? Ce minune… Gus Galanos surâsese.

Phoebe îl privi o clipă, uimită dar încântată, apoi îi spusese:

— Intraţi în casă, am preparat o supă. Vă puteţi servi. Eu îi mai dau câteva nuci lui Stump şi vă urmez.

Câteva clipe mai târziu, Phoebe, udă şi rebegită

de frig, intră în bucătărie. Gus îşi lăsase haina şi ghetele în antreu şi se instalase în faţa unei farfurii pline ochi cu supă.

Phoebe rămase câteva clipe în picioare, nemişcată, cu părul lipit de faţă, privindu-l fix… iar el o fixa la rândul lui. Ploaia care bătea cu putere în ferestre sporea intimitatea acestui moment. Şi fără niciun motiv, Phoebe se gândi că acest bărbat părea că se află la locul lui în bucătăria ei cu mobilă veche, aşezat desculţ la masă şi mâncând din supa pe care o preparase.

— Am nişte pâine prăjită de azi dimineaţă, dacă vreţi. Ah, nu… am avut dar am dat-o la animale. Dar pot să fac câteva sandvișuri.

— Perfect, mormăi el. Am sărit peste micul dejun.

Phoebe îşi spălă mâinile surâzând şi-şi dădu părul după urechi. Apoi scoase o bucată de salam, una de brânză, o jumătate de ceapă, câţiva castraveciori pe care îi primise de la domnişoara Em şi un borcan de muştar.

Şi începu să facă sandviciuri.

Rămăseseră amândoi tăcuți. Dar Phoebe era perfect conştientă de prezenţa lui Gus, deşi stătea cu spatele la el. Ştia că o priveşte. Simţea intensitatea privirii lui.

— Poftim, făcu ea întorcându-se.

Şi puse pe masă sandviciurile aşezate pe o farfurie cu trandafiri. Fără să-l mai întrece, îi turnă lui Gus şi un pahar cu lapte, apoi se aşează în faţa lui.

— Îmi plac la nebunie sandvișurile cu muştar, declară Gus.

— Încercaţi şi castraveciorii, sunt delicioşi.

— Aşa dăscăliţi pe toată lumea? spuse el cu ironie.

Phoebe avu impresia că a zâmbit fugar. Dar nu poate fi sigură. Era un om ascuns. Totuşi, ceea ce nu ascundea era atât de...

Atât de seducător. Hai mărturiseşte-o. N-ai mai întâlnit un bărbat care să facă un asemenea efect asupra ta, îi şopti parcă cineva la ureche.

— Nu pot să sufăr laptele, bombăni Gus. De ce beţi singură cafea? Eu n-am dreptul?

— Fără să fiu doctor, ştiu că e otravă curată pentru cineva care suferă de ulcer.

Gus fu atât de surprins încât îi scăpă lingura în farfurie.

— Dar ce vă face să credeţi că am ulcer?

— Uitaţi că v-am văzut conţinutul buzunarelor. Şi nici nu mă mir. Ceea ce înghiţiţi ar îmbolnăvi pe oricine. Un bărbat de vârsta asta ar trebui să aibă mai multă minte.

— Ah, da?

Şi tânăra înţelese după tonul vocii lui, după privire, după cuta care îi apăruse în colţul buzelor, că încerca din nou s-o intimideze.

— Cine v-a însărcinat să mă urmăriţi, scumpă doamnă?

— De ce folosiţi aceste cuvinte, „scumpă doamnă” ca şi cum ar fi o insultă?

— Am pus doar o întrebare.

— Şi eu, replică ea.

El plecă întâi capul, apoi îl ridică şi o privi pe Phoebe drept în ochi. Un surâs şăgalnic juca în această privire severă şi de nepătruns.

— Şi care era întrebarea? spuse el în cele din urmă.

— Am uitat. Doriţi puţină cacao în lapte? Nu poate să vă facă rău.

El mormăi ceva printre dinţi şi-şi reluă sandvișul fără să mai spună ceva.

Terminară în curând. Nu mai rămăsese o firimitură pe masă.

— Vă simţiţi mai bine acum, nu-i aşa? declară Phoebe. Ce-aţi zice de un pui de somn?

— O idee nemaipomenită, pe cuvântul meu. La tine sau la mine?

Phoebe rămase cu gura căscată, privindu-l drept în ochi pe Gus. Apoi izbucni în râs.

— Dacă vrei un desert, va trebui să aştepţi cina… rosti ea în cele din urmă, păstrând acelaşi ton de intimitate.

Şi izbucni din nou în râs.

Crezu că-l vede din nou surâzând înainte de a se îndepărta, dar nu era sigură. Greu de ştiut ce se ascundea în spatele bărbii lui.

Imediat ce uşa se închise în spatele lui, se repezi să facă o prăjitură. Îi promisese jumătate domnişoarei Em care avea în vizită o nepoată. Phoebe o suspecta pe aceasta din urmă că venise să-i facă inventarul mobilelor stil şi argintăriei bătrânei domnişoare. Ce trist să trăieşti singură într-o casă atât de mare, fără nicio altă vizită decât a rudelor interesate!

Gus Galanos adormi în faţa televizorului, imediat ce apăru genericul de la actualităţi. Din când în când Phoebe îi mai arunca câte o privire. Când cerul se înnoră şi vântul începu să sufle de la nord-est aruncând din nou ploaia în ferestre, se apropie cu paşi de pisică de chiriaşul ei şi îl acoperi cu o cuvertură.

Slavă domnului că el n-o simţise. Săracul Gus! O

impresiona extrem de mult. Ce curios cum de putea s-o enerveze dar în acelaşi timp s-o facă să dorească să se ocupe de el. Era perfect normal totuşi, îşi spuse ea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii îngrijindu-i pe ceilalţi, rude sau clienţi. Bărbaţi care trăgeau în gazdă la ea şi care nu ştiau că trebuie să te acoperi atunci când plouă.

Dar ceva o tracasa totuşi. Gus Galanos o preocupa într-un mod ciudat... Mai mult chiar decât Keith, odinioară. Fuseseră logodiţi aproape un an, înainte să ajungă în patul lui. Şi dacă nu ar fi fost puşi în situaţia să locuiască în aceeaşi cameră în timpul unui weekend, fără îndoială că ar mai fi aşteptat.

Îl iubise pe Keith. Sau cel puţin aşa credea. Era serios, băiat frumos, amabil şi inteligent. Ar fi fost un tată ideal.

Gus Galanos nu era grozav de arătos şi nici nu căuta să se facă plăcut. Era un tip rece, lipsit de orice amabilitate. Ar fi fost un soţ îngrozitor!

Dar, doamne, probabil un amant minunat! În ciuda lipsei ei de experienţă, Phoebe era convinsă. Tot trupul ei îi spunea asta.

Ceva mai târziu se apropie de canapea şi îi spuse cu blândeţe.

— E timpul să te trezeşti pentru cină.

Dar Gus nu mai dormea. Rămase totuşi cu ochii închişi. Unde se afla? Şi ce făcea aici? Era acoperit până la bărbie cu ceva moale şi călduros care răspândea un miros de prăjitură şi de... femeie. Se concentră asupra acestui parfum.

Gazda lui era în apropiere şi chiar fără s-o vadă îi

recunoştea parfumul… şi nu fără o oarecare tulburare.

— Aş putea cina în oraş, spuse el.

— Dacă doreşti, răspunse ea dezamăgită. Dar ce importanţă avea în fond? completă ea în gând. Doar plătise dinainte. Iar ea n-avea nimic de câştigat dacă el rămânea să cineze acasă.

— Plouă din nou, remarcă el.

— Nici n-a stat. Iar buletinul meteo nu prevede nicio ameliorare.

Gus se întinse cu plăcere. Phoebe îi zări pielea mată de pe piept. Şi plecă înainte să toarne vreo prostie.

— Opreşte-te gâsco! Ar trebui să ieşi mai mult din casă! Începi să ai nişte simptome ciudate! îi şopti din nou o voce la ureche.

În cele din urmă Gus nu mai suflă nimic despre plecarea în oraş. Nu cunoştea locurile şi risca să se împotmolească pe cine ştie ce drum lăturalnic.

Mâncară în bucătărie. Împreună. Şi chiar dacă Gus Galanos nu era cel mai fermecător dintre oaspeţi, Phoebe trebui să-şi mărturisească faptul că era încântată de acest tête-à-tête.

— Şi iată desertul. O prăjitură cu cremă de lămâie, anunţă tânăra la sfârşitul mesei. I-am dat jumătate domnişoarei Em şi am ajutat-o să scoată corbul din casă, fiindcă o deranja pe nepoata ei. Cred că scumpa ei nepoată vrea s-o plaseze la vreun azil şi să pună mâna pe averea ei.

— Un corb în casă?

Phoebe îi mai tăie o felie de prăjitură. Pe prima o dăduse gata din două înghiţituri.

— A intrat pe fereastra băii. Domnişoara Em are o pisică şi îi lasă cale liberă pe acolo. De data asta a urmat şi corbul aceeaşi cale şi s-a trezit cu el în casă.

Gus îi privi părul blond, năsucul în vânt şi obrajii înroşiţi de căldura din bucătărie. Dacă îşi mai muşca o dată buzele, nu va mai putea rezista dorinţei de a se apleca peste masă şi de a profita de ceea ce ea îi oferea cu atâta nevinovăţie.

Ca să alunge acest gând obsedant se ridică atât de brusc… încât dărâmă aproape scaunul.

— Ei bine, mulţumesc pentru masă! Ies să fac un tur. Pe mâine!

Pe mâine? Phoebe dădu din cap uimită. Cu ce-l supărase? Nu putea fi ceva legat de cină. Mâncase cât patru. Atunci de ce fugea aşa?

— Pe mâine! Şi… fii prudent! E o umbrelă la intrare, lângă…

Înainte ca ea să fi putut termina, el dispăruse deja pe scară. Fără îndoială ca să-şi schimbe încălţămintea.

Două minute mai târziu apăru într-un hanorac şi cu nişte cizme negre. Părea un soldat.

— O să… începu tânăra.

Dar el n-o lăsă să termine.

— Nu mă aştepta.

Şi fără să-i arunce vreo privire, se îndreptă spre uşă.

— Bineînţeles, şopti ea.

În acel moment el se întoarse şi veni drept spre ea… O luă în braţe cu ochii arzând ca nişte cărbuni încinşi şi o sărută.

Nu era un sărut drăgăstos ci un fel de răzbunare. Phoebe nu putu să protesteze. O luase de talie şi o sărutase, iar ea simţise că-i vine ameţeală. O strângea şi ea nu putu nici să se mişte, darămite să scape din

strânsoarea braţelor lui.

— Ah, te rog, opreşte-te! Ce faci…

Dar el nu-i dădu ascultare. Din contră. Strivi din nou buzele lui Phoebe cu buzele lui lacome şi ea îşi întredeschise gura. Crezu că o să leşine…

— Nu vorbi, mormăi Gus ridicându-şi capul. Şi mai ales nu-mi spune că sunt nebun. Ştiu asta, lua-m-ar naiba!

Acum n-o mai strângea să-i frângă oasele.

Îi mângâia părul, spatele, apoi mâna lui coborî şovăitoare spre coapse.

Respiraţia ei deveni gâfâitoare şi îl privi uimită.

— Nu înţeleg, şopti ea.

Nu era furioasă… nu, chiar deloc.

— Ştiu, răspunse el. Să mă ia naiba dacă eu înţeleg ceva. De când ai intrat în camera mea, nu mă mai gândesc decât la tine şi trupul tău şi am simţit că singura cale să scap de această obsesie era să te sărut. Dacă te-am supărat, crede-mă că îmi pare foarte rău.

Apoi se îndepărtă de ea, continuând să-i susţină privirea în chip provocator.

— Ei bine? întrebă el, după o clipă care păru o veşnicie.

— Ei bine, e cam…

Phoebe inspiră profund şi căută o ieşire din situaţia asta încurcată.

În fond era o femeie în toată firea. Şi despre ce era vorba? De un simplu sărut. Nimic mai mult.

— … ca o ciocolată, nu-i aşa?

El ridică mirat din sprâncene.

Ea aşteptă o clipă şi continuă:

— Ştii cum e. Când ai chef de puţină ciocolată… degeaba îţi spui că nu ţi-e foame, nu e nimic de făcut.

Şi dacă nu găseşti, devorezi tot ce-ţi cade sub mână fără să fii satisfăcut fiindcă nu asta ţi-ai dorit.

— Ciocolată, repetă Gus stupefiat.

— Da. Şi când ţi se întâmplă asta, te mulţumeşti şi cu un sărut şi totul reintră în normal.

Capitolul 4

Ziua următoare fu teribil de încărcată pentru Phoebe. După ce primi un telefon de la agenţia imobiliară Stanley, îşi puse cel mai frumos taior pe care îl avea, pantofii de antilopă bej şi o bluză de mătase, apoi plecă în oraş. Lloyd Stanley, care se ocupa cu vânzarea casei, încerca de mult timp să dea o turnură mai personală relaţiei, lor. Şi azi se hotărâse să accepte invitaţia la masă pe care i-o va face ca de obicei, era sigură de asta. Sosise momentul să se întâlnească din nou cu un bărbat de vârsta ei.

De vineri, Phoebe se surprinsese de mai multe ori visând cu ochii deschişi şi cu un surâs încântat pe buze. Retrăia sărutul pe care-l schimbase cu Gus. Şi pentru o femeie la anii ei asta era o adevărată tâmpenie.

Dar fusese atât de…

Şi buzele lui erau aşa de…

Retrăia mulţimea de senzaţii care o cuprinseseră. O dulceaţă de necrezut, amestecată cu o surprinzătoare vigoare. Căldura gurii lui umede şi pofticioase. Şi barba lui. Era o experienţă cu totul nouă pentru Phoebe, acest contrast între asprimea bărbii şi catifeaua buzelor.

Făcu un efort supraomenesc să revină la realitate. Întâlnirea! Trebuia să pună la punct o afacere de mare importanţă.

Deschise portiera maşinii, se aşează la volan şi demară.

— Hei, Phoebe ce vânt te aduce în oraş?

Tânăra se întoarse spre o persoană cu părul argintiu. O doamnă din comitetul de ajutorare a spitalului Albermarle.

— Bună ziua domnişoară Beckey. De mult timp…

— Cam de trei ani. Locuieşti tot în casa mătuşii tale de la Shawdon?

— Tot. Scuză-mă te rog, dar sunt în întârziere de la o întâlnire cu agentul meu imobiliar, spuse ea îndepărtându-se.

Şi surâse cu căldură acestei femei care o îmbărbătase când murise mama ei şi apoi când o pierduse şi pe mătuşa Phee. Slavă domnului că mai întâlneai câteodată şi asemenea oameni în momente critice!

Lloyd Stanley nu era un bărbat foarte frumos. La vreo patruzeci de ani, bine conservat – graţie clubului de gimnastică pe care-l frecventa cu asiduitate – avea un păr de culoare deschisă, ochii cam decoloraţi şi dinţii foarte albi. Totul la el era… incolor.

— Credeam că am putea discuta luând masa la Colonial, propuse el.

Şi Phoebe îl aprobă.

Găsise în sfârşit un cumpărător? Tânăra se temea că îşi va sfârşi viaţa ca mătuşa Phee, trebăluind ca şi ea prin grădină, hrănind veveriţele, gonind şerpii cu vârful unui băţ… şi asta până la nouăzeci şi doi de ani petrecuţi la Shawdon.

Lloyd îi vorbi cu toată sinceritatea.

— Ştii, mă simt vinovat că n-am reuşit încă să-ţi vând casa, dar proprietăţile din Shawdon... vreau să zic o casă ca a ta...

Phoebe încercă să-şi ascundă dezamăgirea, începuse chiar s-o doară capul, dar nu voia ca el să-şi dea seama.

— Ştiu, ştiu, locul e încântător, dar nimeni nu vrea să locuiască acolo. Ar trebui poate să accept să fie demolată, dar mi se rupe inima.

— Poate te gândeşti s-o cedezi la stat, departamentului pentru protecţia mediului. Ai beneficia pe viitor de o scutire fiscală. Nu vrei să luăm mâine masa împreună ca să mai discutăm?

Phoebe se prefăcu că n-a auzit ultima propunere.

— Mulţumesc Lloyd, e foarte amabil din partea ta, dar nu mă interesează. Nu mă pot decide să mă debarasez astfel de această casă. Din nefericire mai am de achitat o groază de datorii.

— Piaţa nu e grozavă în acest moment, îi explică agentul imobiliar conducând-o la parcare în superbul lui BMW.

— E ceva ciclic. O scădere momentană. Mi-ai mai explicat acest mecanism acum doi ani.

Şi Phoebe îi surâse cu amabilitate. În fond nu era vina lui. Din păcate ea era presată de timp. Dacă nu se ivea ceva repede, va pierde şi puţinul care îi mai rămăsese.

Aşa cum era fără nicio diplomă, nu putea spera decât la o slujbă de secretară şi un apartament închiriat cu două cămăruţe.

Şi cine ar angaja o salariată fără calificare?

Suspină... Când o să scape de griji?

Lloyd îi dăduse o broşură conţinând nişte date privind Departamentul de stat privind protecţia

mediului. Tânăra o puse în cutia de bord deasupra unei hărţi rutiere şi a unui teanc de diverse prospecte.

Phoebe nu avea nimic împotriva protecţiei mediului. Chiar ea lăsase să crească o vegetaţie luxuriantă în grădina ei. Şi câmpul pe care-l arenda domnul Ferbee adăpostea o mulţime de animale sălbatice şi specii protejate de lege.

Dar nu dorea să-şi doneze casa statului, chiar dacă obţinea reducerea impozitelor. Dacă vroia să scape de Shawdon, o făcea numai fiindcă avea nevoie de bani. Fiindcă aspira la o altă viaţă. Femeile de vârsta ei aveau copii, o meserie, un soţ care le susţinea în clipele grele ale vieţii. Ele nu ştiau ce înseamnă singurătatea.

Iar ea nu avea decât această casă izolată.

Inspiră adânc, apăsă pe acceleraţie şi o luă spre Shawdon. Dacă nu se grăbea, nu va fi gata cu cina.

Phoebe intră pe uşa din spate şi-l găsi pe Gus aşezat la masa din bucătărie cu un morman de cocoloaşe de hârtie în faţă.

— Bună, făcu ea veselă. A fost plăcută plimbarea de aseară? Ce-ai mâncat la prânz?

— Cum se scrie Currituck? replică el în chip de răspuns.

Puţin mirată, îi silabisi cuvântul. Scria pe o pagină mototolită… începutul unei scrisori.

— Vrei alte coli?

Nici măcar n-o privi.

— Nu. Nick nu se sinchiseşte de aşa ceva.

— De ce nu scrii pe o altă coală? După atâtea eforturi… va face o impresie mai bună.

— Puţin îmi pasă.

Phoebe se întunecă la faţă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te deranjez.

Şi se îndreptă spre culoar. El o opri.

— Te rog să mă ierţi, dar... nu sunt prea tare la scris scrisori.

Suspină adânc şi adăugă:

— Ai copii?

Dacă avea copii? O sărutase, era încă tulburată din cauza asta şi acum hodoronc tronc întrebarea asta!

— Nu, Gus. Dar am o hârtie excelentă de scrisori, pe raftul al doilea din dulapul de pe culoar. Poţi să te serveşti.

Gus rămase tablou. Îi închisese gura. Şi el care o credea aşa de paşnică mereu!

— Stai, strigă el. Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscret.

— Nicio problemă.

Tânăra părea în defensivă. Niciodată n-o văzuse aşa şi nu-i plăcea noua ei înfăţişare. Femeile blânde, plăcute, prevenitoare erau atât de rare... De ce se schimbase oare?

Îşi drese glasul.

— Ei bine... eu am un fiu, Nick. Nu ţi-am spus încă? Vrea să ne vedem de Crăciun... şi nu ştiu ce să-i scriu.

— Spune-i că eşti de acord, bineînţeles! zise ea ridicând din umeri. E copilul tău. Când are nevoie de tine trebuie să răspunzi prezent. Mi se pare ceva elementar pentru un tată.

Gus nu scoase niciun cuvânt şi-şi muşcă buzele.

Phoebe începu să-şi facă reproşuri. El nu avea nevoie de sfaturile ei şi în fond de ce se amesteca în treburile altora? N-avea destule ale ei pe cap? Fixă

gura lui Gus şi sărutul pe care-l schimbaseră îi reveni în memorie... acel sărut blestemat care nu-i mai ieşea din minte.

Gus îi vorbi o mulţime despre fiul lui.

Părea că nu există nicio legătură între ei. Phoebe înţelese că era divorţat de mult timp şi că fosta lui soţie păstrase, copilul. De ce nu văzuse băiatul în tot timpul copilăriei lui rămase însă un mister pentru ea.

Şi acum Nick dorea să-şi cunoască mai bine tatăl şi Gus suferea că nu ştie ce să facă. Ce lucru trist! În mod hotărât, Gus Galanos era unul din cei mai singuratici bărbaţi pe care-i întâlnise vreodată Phoebe.

Totuşi, începuse să se civilizeze... De exemplu, acuma lua mesele la ore fixe. Mai rămăsese să-l facă să se lase de cafea.

— Încearcă să bei asta, insistă ea. Cred că o să-ţi placă.

Şi îi întinse o ceaşcă fierbinte cu un amestec de malţ, cicoare şi câteva alte ingrediente, dar gustul lui era foarte apropiat de cafea.

— S-ar zice... bombăni el cu un aer dezgustat.

Şi se opri brusc.

Era clar că i se părea o băutură scârboasă. Phoebe se simţi ofensată.

— Foarte bine, spuse ea înţepată. Continuă să-ţi bei otrava!

Puţin mai târziu, când soarele coborâse spre asfinţit, îi aduse în salon o cană de lapte cu puţină

cafea înăuntru.

— Uite, m-am gândit…

Gus, în picioare, privea pe fereastră. Dintr-un salt ajunse în mijlocul încăperii, o înşfacă pe Phoebe şi o împinse la perete.

— Eşti nebun, uite ce ai făcut! strigă ea.

Stropi de lapte peste tot, pe pereţi, pe uşă, pe parchetul de stejar şi chiar pe mobilă.

— Stai acolo şi nu te mişca! E cineva afară.

— Gus! Ce te-a apucat?

— Un fel de sperietoare se uită pe fereastră. O fac eu să-i piară cheful.

Phoebe simţi dorinţa să-i arunce şi restul de lapte în faţă, dar totodată îi fu şi milă de el.

— Mă asculţi o clipă? Nu ştiu de unde ai apărut, dar aici nu dai cu lumea de pereţi pentru simplul motiv că o vecină se uită pe fereastră.

Vru să-i dea replica, dar ea nu-i lăsă timp. Se îndepărtă de el şi-l privi fix!

— Aici îţi faci griji pentru vecini…

Ochii ei scânteiau ca pietrele preţioase.

Gus îşi dădu seama brusc de nebunia lui. Aici nu erau în Orientul Mijlociu. Nici la Paris, Londra sau Washington. Bineînţeles că-şi făcuse o mulţime de duşmani în timpul acestor ani pe care şi-i petrecuse infiltrându-se în grupurile teroriste, dar pe capul lui nu fusese pus vreun premiu. Un fost agent scos din circuit nu valora mare lucru în ochii acestor fanatici.

— Gus, reluă Phoebe, e doar domnişoara Em care vrea să se asigure că totul este în regulă.

— Vecina ta? Nu are telefon?

— Refuză să i se instaleze unul.

— Ar fi putut să sune la uşă.

— Soneria nu merge de ani de zile. Ruşinat, Gus

se oferi să cureţe el salonul şi Phoebe se duse să prepare cina. Mâncară în tăcere, apoi fiecare se retrase în camera lui.

A doua zi de dimineaţă, Gus tocmai îşi termina micul dejun când o întrebă.

— Când am sosit mi-ai spus ceva despre un coş de picnic?

— Da, îl pregătesc pentru vânătorii şi pescarii mei. În general pleacă dis-de-dimineaţă şi se întorc seara târziu.

— Îţi dau prea multă bătaie de cap. Aşa că m-am gândit că ar fi mai simplu să mănânc în camera mea.

Phoebe ridică din umeri.

— Cum vrei.

Hotărâse să nu mai ridice nicio obiecţie. Cererea lui Gus îi dovedea cel puţin că apreciază felul cum găteşte. Perfect. Phoebe remarcase deja că nu-i mai cerea să adauge piper, boia, usturoi în toate felurile de mâncare. Pe scurt, se adapta…

Dar părea mereu la fel de neliniştit.

— Nimic nu te împiedică să mănânci sus, bineînţeles. O să mă inviţi din când în când la picnic? îl întrebă ea surâzătoare.

Îl văzu că se închide în el. Păcat! S-o fi gândit că ea încearcă – după cum se exprima Betsy – să-i pună pirostriile pe cap? Omul ăsta nu avea deloc simţul umorului. Dar chiar deloc.

Puţin dezamăgită şi supărată, începu să şteargă masa. Afară veveriţele şi mierlele se învârteau în jurul locurilor unde pusese seminţe de floarea soarelui şi le ciuguleau sub nasul porumbeilor şi vrăbiilor.

Gus bombăni un mulţumesc şi ieşi. Phoebe simţi că respiră mai în largul ei. Părea tot timpul încordat şi o făcea şi pe ea să se simtă nervoasă. Şi detesta acest sentiment neobişnuit la ea.

Imperturbabila. Asta era porecla ei în familie. Elida i-o pusese după ce stătuse blocată timp de douăzeci de minute într-un lift cu o stea a rockului. Oricare femeie şi-ar fi pierdut cumpătul. Dar Phoebe discutase calmă cu cântăreţul... despre tot felul de banalităţi. Iar acesta îi arătase chiar şi fotografiile copiilor.

Imperturbabila. Când se spărsese banca şi, din întâmplare, se aflase în hol, îl recunoscuse apoi pe răufăcător după şireturile de la pantofi. În urma acestei aventuri fusese în centrul atenţiei mass-mediei timp de două zile. Betsy o văzuse pe sora ei la televizor din Virginia. Îi telefonase surescitată la culme.

Dar ea, Phoebe, rămăsese perfect calmă.

Însă cu Gus Galanos era cu totul altceva. O scotea din fire şi trezea în ea nişte senzaţii nebuneşti. De câtva timp suspina fără motiv, i se punea câteodată un nod în gât şi simţea furnicături în tot corpul.

A doua zi de dimineaţă Phoebe se duse în grădină cu noaptea în cap. Stump nu mai apăruse de câteva zile, dar nişte câini hoinăreau prin împrejurimi. Vicleanul ăla mic îşi făcuse probabil o provizie de grăunţe şi nuci şi se instalase în vârful vreunui pom aşteptând să se îndepărteze pericolul.

Gus, în bucătărie, îşi prepara cafeaua cu lapte. Phoebe îl putea zări pe fereastră. Mormăise un vag bună dimineaţa când trecuse pe lângă el, iar ea nu se

putuse împiedica să-i surâdă.

Oricum, părea că dormise bine. Reuşise să scape de coşmarurile care-l urmăreau de la sosirea lui? Nervozitatea nu-l părăsise totuşi fiindcă o cută adâncă îi brăzda fruntea. Fiul lui îl preocupa chiar într-o asemenea măsură? Imposibil! O altă obsesie mai îngrozitoare îl rodea şi îi dădea aerul ăsta tracasat. Phoebe ar fi avut chef să-l protejeze, să-l îngrijească.

Suspină şi se îndreptă spre casă. Cum o s-o primească? Intră, trânti uşa în spatele ei şi aruncă sacul de grăunţe într-un colţ.

Şi totul reîncepu.

O împuşcătură răsună în apropiere şi, înainte să înţeleagă ce i se întâmplă, Phoebe se trezi trântită la pământ cu Gus peste ea.

— Ce… doamne, vrei să mă scoţi din minţi?

Şi încercă să se degajeze. Dar Gus era făcut din muşchi şi o apăsa cu toată greutatea lui.

— Stai liniştită, îi şopti el la ureche.

Cu mâna dreaptă îi lipi faţa de umărul lui. Apoi îşi ridică încet capul şi aruncă o privire pe fereastră. Fără un cuvânt se rostogoli pe o parte şi se aşeză.

— Doar n-o fi fost şi de data asta domnişoara Em? spuse el.

Şi după ce slobozi o înjurătură, dădu la o parte părul care-i acoperise chipul lui Phoebe.

— Îmi pare rău, reluă el. Lasă-mă să te ajut. Ţi-am făcut vreun rău?

— N-o să mor din asta, replică ea puţin şocată.

Şi Phoebe se ridică la rândul ei şi-şi şterse fruntea cu mâna. Ce chestie. Vânătorii erau numeroşi în regiune şi o împuşcătură nu avea nimic neobişnuit în ea. Din contră, să fii trântită la podea era o experienţă nouă şi neplăcută totodată.

— Ştii că ai devenit periculos?

— Iartă-mă. Din obişnuinţă, răspunse Gus.

— Mi-ar place să aflu de unde te-ai pricopsit cu asemenea obiceiuri.

O ajută cu multă delicateţe pe Phoebe să-şi aranjeze părul şi ţinuta. Ea îşi examină mâinile şi picioarele. Nimic rupt. Va supravieţui şi acestui nou atac din partea lui Rambo Galanos.

— Ai putea să-mi explici ce ţi s-a întâmplat? Dacă este efectul cafelei cu lapte, va trebui să revii la cafeaua neagră simplă. N-o să ţi-o reproşez. Îţi promit. În fond e vorba de stomacul tău, nu al meu. Şi dacă vrei să faci pe cascadorul, fă-o te rog fără mine.

Gus mai aruncă o privire pe fereastră, apoi îi surâse forţat.

Avea aerul încurcat. Abia dacă îndrăznea s-o privească în ochi…

— Gus? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Dacă ţi-aş zice că m-am împiedicat, m-ai crede?

— Dacă m-ai ruga.

Doamne! De câte ori se jura că o să se ţină la distanţă de acest bărbat, renăştea în ea dorinţa subită să-l ia în braţe şi să-l liniştească.

— Eşti o fată de la ţară. Ştii cum reacţionează caii când aud anumite zgomote.

— Nu cunosc reacţia cailor. Împuşcătura te-a speriat?

— N-ai avut niciodată un cal? E totuşi un loc ideal aici… spaţiu, hrană.

Încerca o diversiune. Phoebe acceptă să-l urmeze în această direcţie.

— Dar pretind o hrană specială şi multe îngrijiri. Gus, eşti sigur că totul e în ordine?

Ce întrebare stupidă! Se întunecă imediat la chip şi reapăru cealaltă faţă a personalităţii lui: bărbatul cu privirea rece şi cu un rictus ameninţător în colţul gurii.

Ameninţător? Nu, Gus Galanos nu-i va face niciodată vreun rău. Ştia prea bine asta.

A doua zi, Phoebe simţea că o doare tot corpul şi migrena ei revenise.

Se afla deja în bucătărie când apăru Gus.

— Cred că soarele va răspândi în curând norii. Ai putea ieşi azi, spuse ea în loc de bună dimineaţa. Vrei cafea?

Gus făcuse un duş şi părul lui era încă umed. O aprobă, bombănind câteva cuvinte nedesluşite.

„Bătrânul urs a revenit” gândi Phoebe. Ar trebui să-l ia de umeri şi să-l scuture puţin ca să-şi revină. Aşa făcea pe vremuri când Elida se scula cu fundul în sus. O metodă foarte eficace. Imediat cele două surori izbucneau în râs, în timp ce Betsy, din patul de alături, deschidea un ochi ca să priceapă cauza acestei veselii subite.

Dar în faţa lui Gus nu putea decât să suspine. Îi turnă o ceaşcă de cafea la care adăugase foarte mult lapte şi i-o întinse.

— Ar trebui să mă laşi cu gândurile mele negre, spuse el.

Şi se întoarse spre fereastră. Ceaţa acoperea grădina. Se zăreau doar vârfurile arborilor. Peste câteva clipe, stejarul uriaş care despărţea proprietatea ei de cea a domnişoarei Em apăru în soarele dimineţii.

Noiembrie era la Shawdon un sezon magic. Bineînţeles se auzeau împuşcăturile, câinii îşi

urmăreau prada peste câmpuri până când veneau de hac bietelor animale. Dar culorile, mireasma naturii care se dezgolea de podoabele ei, suscitau o emoţie unică.

Într-o zi, când casa va fi vândută, Phoebe va păstra pentru totdeauna în adâncul fiinţei ei amintirea acestui loc, ca pe un tezaur preţios.

— … desigur că aş înţelege dacă asta nu ţi-ar conveni. Aş putea foarte bine să-l văd şi-n altă parte. Poate chiar ar fi mai bine în oraş.

Phoebe, pierdută în gândurile ei, nu auzise decât sfârşitul frazei. Despre ce vorbea el?

Gus ridică din umeri şi adăugă.

— Mă gândeam că, dacă nu aştepţi un alt client, Nick ar putea…

— Bineînţeles! Ce idee minunată! Sunt foarte bucuroasă de ea. Camera vecină cu a ta e liberă şi poţi dispune de ea după voie.

Şi tânăra distribui cu rapiditate, în gând, încăperile din întreaga casă. Elida venea întotdeauna de Crăciun, cu prietena ei Candace, dar niciun alt client nu se anunţase până la jumătatea lui ianuarie. Betsy o anunţase deja că-şi va petrece sărbătorile în familia noului ei iubit. Slavă domnului că nu mai avea decât un an de facultate! În curând Phoebe nu va mai avea pe nimeni de întreţinut şi va putea trăi după bunul ei plac, imediat ce va vinde casa.

Îşi masă cu grijă gâtul, încercând să scape de durerea de cap.

— Ai luat vreun medicament? se interesă Gus.

— Oh! Nu e nimic. O sinuzită. Ploaia şi…

— Dar nu plouă.

— Poate ceaţa…

— Stai jos.

Îşi puse haina pe spătarul unui scaun.

— Dar, trebuie să termin… începu tânăra.

— Stai jos, ordonă el.

Şi Phoebe îl ascultă.

Îi luă din mâini farfuria şi o puse în chiuvetă.

— De ce nu-ţi iei o maşină de spălat vase?

— Din cauza zgomotului. Şi consumă o groază de apă caldă şi…

Gus îi ridicase părul şi îi atingea cu delicateţe gâtul.

— Ce faci? spuse ea cu o voce nesigură.

— Îndepărtez tensiunea.

N-ar fi trebuit să accepte, dar ce bine era! Doar un minut! În fond nu era nimic rău în asta.

— Dar nu sunt încordată, şopti ea.

Mâinile lui Gus se făcură mai insistente.

— Ba da.

Luă capul lui Phoebe între mâinile lui şi-l răsuci într-o parte şi-n cealaltă. Îi ceru să se lase în voia lui…

După câteva minute era aproape adormită. Când se opri fu tentată să-l roage să continue… mereu.

— Nu mai simt nimic.

— Erai ca o bombă, gata să explodezi. Te supără ceva?

Phoebe inspiră profund, şi aplecă încet capul care îi părea acum atât de uşor şi se ridică să termine cu spălatul vaselor.

— Nimic special, răspunse ea. Mulţumesc mi-e mult mai bine.

Gus surâse şi se sprijini pe masă. O privi cum spală o farfurie şi o pune în suportul de vase. Luă atunci o cârpă şi începu să şteargă furculiţele.

— O fi vorba de vreo agresivitate reţinută? Coşmaruri? Frustrare sexuală? reluă el.

Phoebe tresări.

— Te uiţi prea mult la emisiunile medicale. Mulţumeşte-te cu actualităţile.

Cum îndrăznea el? Se pregătea să se supere de-a-binelea pe el. Dar… îl văzu că se uită la ea cu coada ochiului, cu o privire glumeaţă. Când surâdea era irezistibil.

— Iar viaţa mea sexuală nu te priveşte, încheie ea cu un ton mai scăzut.

Era mult mai bine ca toate să rămână în acest stadiu.

Capitolul 5

În noaptea următoare Phoebe nu reuşi să-şi găsească somnul. De ce Gus îi adresase asemenea întrebări ciudate care o puseseră în încurcătură? Şi de ce se simţise ofensată, în loc să-i răspundă în modul cel mai natural din lume?

Pentru că nu avea încredere.

Şi această neîncredere era ceva neobişnuit la ea.

Toţi din familia Shaw ştiau că Phoebe era o fire încrezătoare… şi lipsită de agresivitate la adresa celorlalţi.

Doar Elida era puţin arogantă, fără ca cineva să ştie de unde i se trăgea asta. Fred Shaw fusese totdeauna un visător. Şi Iona o fire liniştită şi ascultătoare. Acceptase fără să crâcnească decizia soţului ei de a pleca la Nashville. Îl urmase şi acolo el îşi vânduse primul cântec. Apoi el se angajase chitarist într-o orchestră şi ea îşi luase bebeluşul şi îl urmase în turnee. Apoi i se păruse mai simplu să-l aştepte acasă. Şi asta şi făcuse acceptând ca el să apară doar când avea chef. Absenţele lui durau câteodată o săptămână,

altădată un an întreg. Apoi se mutase împreună cu cele trei fiice ale ei la bătrâna ei rudă. Phoebe nu mai era pe atunci un copil.

Deci nici urmă de agresivitate în istoria întregii familii.

Avea Gus Galanos nişte idei fixe! Cum de îndrăznise să-i vorbească despre frustrare sexuală? Avea doar o sinuzită. Două aspirine şi o inhalaţie şi totul reintra în normal.

Dar era chiar totul?

În acest caz de ce o prinsese ora două şi jumătate noaptea cu ochii pe tavan, gândindu-se dacă vreo femeie îl aştepta pe Gus Galanos prin vreun colţ de lume?

Şi când îşi găsi în cele din urmă somnul, nu fu decât ca să-l viseze în braţele unei femei cu părul blond, ochi căprui cu gene lungi şi negre. O femeie cu o aluniţă pe sânul stâng.

O femeie care semăna teribil de mult cu ea.

După discuţia lui cu Phoebe, Gus alergase vreo zece kilometri pe un teren desfundat. Se trânti pe pat frânt de oboseală şi-l cuprinse imediat somnul.

Mireasma cearşafurilor uscate la soare îl făcu să viseze frumos. Dar repede fu înlocuită de mirosul familiar al sângelui şi fricii.

Ava era acolo. Lua cărţile de pe etajeră şi le arunca într-o piscină, frecându-și de fiecare dată mâinile ca să se scuture de praf. Nick, care avea vreo doi ani, îşi sugea degetul şi plângea încetişor.

Apoi trei bărbaţi traversară casa şi se apropiară de Nick şi Ava.

În acelaşi moment o mulţime de invitaţi invadară casa.

Vorbeau, râdeau în hohote, deşertau pahar după pahar şi se trânteau pe canapele.

Cei trei bărbaţi în costumele lor impecabile, surâdeau şi vorbeau între ei, dar niciun sunet nu le ieşea din gură. Îi priveau cu insistenţă pe Nick şi Ava care continuau să arunce cărţile în apă.

Gus vru să strige ca să-i avertizeze de pericol, dar nimeni nu se uita la el.

Şi apoi, cu încetinitorul, scena se schimbă. Acum el îi întindea lui Phoebe o veveriţă fără coadă şi râdeau amândoi. Şi fără nicio tranziţie se pomeniră în camera ei, care i se păru familiară, deşi nu intrase niciodată în ea. Phoebe începu să se dezbrace, apoi îi desfăcu şi lui cureaua de la pantaloni şi…

Gus se trezi brusc cu inima bătând să se rupă. Cearceaful era mototolit şi ud de sudoare.

Visul se risipise, lăsându-i în pântece o dorinţă lacomă. Phoebe visa şi ea, răvăşită de mângâierile unui bărbat cu trăsăturile lui, care îi atingea trupul cu mâini experte, pline de blândeţe şi pasiune. Spera de asemenea ca ea să-l roage să nu-şi întrerupă mângâierile, s-o sărute pătimaş ca să-i aţâţe focul care o devora.

Phoebe se trezi şi constată… curios lucru, că migrena îi dispăruse. Ce se întâmpla cu ea?

Pentru a risipi această ciudată impresie, făcu puţină gimnastică şi apoi repetă mişcările pe care le învăţase de la Gus, rotind capul în toate direcţiile. Apoi căscă şi aruncă o privire spre ceas. Perfect, nu era

prea târziu. După emoţiile din ajun, se temuse că a dormit până la prânz.

Îşi făcu în grabă toaleta, apoi coborî repede în bucătărie unde era în plină activitate când apăru şi Gus.

— Am preparat totul pentru două persoane, spuse ea în chip de salut. Slăninuţă, trei felii de fiecare…

— Nu mi-e foa…

— Ei bine, o să mănânci totuşi, îl întrerupse ea. Asta o să te împiedice să te îndopi cu mizeriile alea pe care ţi le cumperi… Ce zici de nişte pâine prăjită?

— Dacă insişti.

Gus părea mai supus. Nimic nu părea să se mişte pe afară. Putea deci să fie mai destins.

— Insist spuse Phoebe. Am şi nişte dulceaţă, tocmai bună cu unt şi pâine prăjită. Mmmm… o adevărată minune.

Şi sparse câteva ouă.

— Oh! Era să uit: Elbert mi-a adus nişte carne proaspătă adineauri. O să facem o tocăniţă de veveriţă diseară, ce părere ai?

Gus o privi neîncrezător, apoi îşi aminti de visul lui.

— Mănânci veveriţe?

— Bineînţeles. Nu sunt vegetariană.

— Bine, dar… veveriţa?

— Sunt sigură că o să-ţi placă. Adaug ceapă călită, orez şi…

— Poţi să le prepari cum doreşti, mi-e indiferent. Dar cum poţi să mănânci ceea ce ai hrănit cu atâta drag?

— Sigur, declară ea, fiecare fiinţă are dreptul la viaţă, dar aşa e destinul unora să fie devorate de celelalte. E legea naturii.

Apoi Phoebe aşează slănina şi ouăle pe farfurii şi le puse la masă.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Gus?

— Foarte bine!

Şi ridică furculiţa ca să atace omleta cu brânză. Urmă slănina cu pâine prăjită, apoi dulceaţa. Înfulecă totul cu mare poftă. Pe legea mea, acest schimb de cuvinte nu-i tăiase pofta de mâncare!

— N-o să mănânc veveriţă, bombăni el când termină.

Phoebe ridică din umeri.

— Foarte bine. O să împart tocăniţa cu domnişoara Em. Ea n-o să strâmbe din nas.

El îi aruncă o privire rece.

— Eu ies. Nu conta pe mine la cină.

Fără să-şi iasă din fire, Phoebe băgă o linguriţă în borcanul de dulceaţă ca să pescuiască o felie de portocală. Ce-o fi crezut tipul ăsta? Că avea nevoie de el?

Nu contase niciodată pe vreun bărbat. Nici unul dintre ei nu era de încredere. Tatăl ei o învăţase asta, apoi logodnicul ei i-o confirmase, când îi întorsese spatele aflând că are o familie de întreţinut. Şi... dacă mai era nevoie, Lloyd Stanley i-o mai dovedise încă o dată când nu reuşise să vândă în doi ani o casă încântătoare.

Nu, Phoebe nu conta pe niciun bărbat şi mai ales pe Gus Galanos.

Tocăniţa ieşise delicioasă şi domnişoara Em se grăbi să primească jumătate din ea. Dar, ca de obicei, refuză să ia masa la Phoebe.

Dar aceasta nu avea deloc poftă de mâncare. Ciuguli câteva bucăţele şi puse restul într-o farfurie veche pe care o duse afară. Va face deliciul vreunui câine vagabond.

În timp ce spăla vasele, privea grădina prin fereastră. Se profila ca o junglă pe cerul roşietic. Noaptea cădea acum atât de repede.

Apoi se hotărî să privească la televizor. Cum Gus lipsea, se instală în sufrageria mare. Nu deranja pe nimeni… şi în fond era la ea acasă.

Betsy o sună în mijlocul unei emisiuni pasionante. Phoebe o ascultă răbdătoare cum îi povesteşte ultimele cancanuri de la facultate. Apoi îi spuse că are nevoie de o pereche de cizme noi. N-ar putea să-i trimită ceva mai mulţi bani luna asta?

Phoebe îi răspunse imediat.

— Ar fi bine să am. Dar ştii câte reparaţii trebuie să fac: un nou cazan, veranda… Ţi-am mai spus, ţi-aduci aminte?

— Bine. N-are importanţă. Totul e în regulă.

Ah? Phoebe nu se aştepta deloc la reacţia asta din partea ei.

Betsy nu prea dădea dovadă de obicei de atâta înţelepciune.

— Phoebe, spune-mi vei fi de Crăciun la Shawdon? reluă fata.

— Dar unde ai vrea să fiu? Elida vine cu prietena ei Candace şi abia o aştept. După călătoria ei din India… doamne e mai mult de un an de când nu ne-am văzut. Mai aştept să…

— N-o să mă mai duc la Richmond la familia lui Henry. Pot să vin acasă?

— Bineînţeles, scumpo. Ca să-ţi spun adevărul, eram un pic tristă că ai alte planuri.

— O să fiu singură. Henry nu vine cu mine. În fine, o să-ţi explic totul.

Ce ascundea acel „totul”? Phoebe se gândi că va afla în curând. N-avea rost s-o tragă de limbă acum.

Betsy era fermecătoare şi nu se putea mărita cu toţi cei pe care-i prindea în mrejele ei. În general îi părăsea repede, în modul cel mai elegant posibil.

— Eşti binevenită scumpo. Şi o să-ţi prepar mâncarea ta preferată din miel… dacă Elbert îmi dă vreunul.

— Oh! Phoebe! Mulţumesc, spuse Betsy cu o voce slabă.

Ia te uită! Va trebui s-o consoleze pe mezina ei! Betsy era tot un copil. Când se va maturiza odată?

Phoebe rămase gânditoare. Telefonul ăsta o îngrijorase…

Hai! Şi mâine e o zi. Va trebui să ia o hotărâre în privinţa verandei şi poate să consulte un alt agent imobiliar. Fără să uite să treacă pe la Elbert pentru miel. Şi dacă avea unul mai mărişor, cu atât mai bine. Era mult mai gustos.

Ajunsese în acest punct cu gândurile ei, când auzi trântindu-se uşa. Pasul hotărât al lui Gus răsună pe culoar. Se ridică în grabă, aranjă o perniţă…

Gus se opri în uşă, surprins s-o găsească aici. Adusese cu el o mireasmă de pădure şi părea într-o formă excelentă. În ciuda eforturilor ei, Phoebe nu-şi putu ascunde tulburarea.

— Tocmai plecam, îngăimă ea. M-am uitat la o emisiune despre păsări.

— N-ai de ce să te justifici.

— Vrei să… vezi actualităţile? şopti ea.

Rămăsese nemişcată între canapea şi măsuţă, incapabilă să facă vreo mişcare.

— Eşti sigură că doreşti să afli ce vreau?

— Eu… nu spuneam asta.

— Nu? Atunci ce spuneai?

Nu mişcase niciun deget, dar încăperea parcă se umpluse prin prezenţa lui, de umerii lui largi, de braţele musculoase, de mâinile…

Phoebe era fascinată de mâinile lui, puternice, bărbăteşti, bronzate şi cu unghiile tăiate scurt. Şi dintr-o dată imaginaţia o purtă mai departe… Îşi aminti de un vis… când aceste mâini îi goniseră somnul.

Îşi aminti acum cu o extraordinară precizie cum o atinseseră, cu câtă blândeţe o mângâiaseră şi cum încet, încet…

Phoebe simţi că se înroşeşte ca o adolescentă… şi, ca să rupă tăcerea, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Vrei un măr?

Gus fu gata să izbucnească în râs, dar se stăpâni. Condusese ore întregi, în speranţa că o va găsi adormită la întoarcerea lui. Şi nu numai că îl aştepta plină de viclenie în capot, cu părul despletit care mirosea a flori de pădure… dar acum îi oferea să împartă cu el un măr. Un măr! Cursa pe care Eva i-o întinsese lui Adam!

— Oh! făcu el cu blândeţe înaintând spre ea. Cum să rezişti unei asemenea tentaţii!

Era în mod irezistibil atras de acest chip cu obrajii în flăcări, de această gură care i se oferea, de sânii micuţi care împingeau capotul cu sfârcurile şi de dulcele parfum al pielii care îl ameţise din prima zi.

Un măr n-ar fi fost de ajuns să-i stingă setea. Dorea s-o întindă pe Phoebe pe sofa şi să descopere ce comori ascundeau sub mătasea înfloratăa acestui capot cu un farmec desuet.

Băgă atunci de seamă că ea dădea înapoi. Părea tulburată dar totodată şi speriată şi Gus suspină: ştia perfect cum să se poarte cu un terorist... dar cu o femeie...

Şi oricum nu-i putea oferi decât o noapte, urmată de rămas bun. Şi ea era prea bună şi dulce ca să merite aşa ceva.

Gus se trânti atunci furios pe fotoliul de piele. Făcuse astăzi trei sute de kilometri fără să privească nimic în jurul lui. Făcuse şi vreo cinci-şase kilometri pe jos pe drumuri lăturalnice, sperând că exerciţiul fizic îi va alunga gândurile obsedante. Şi era obligat acum să constate că nu-i folosise la nimic.

Şi ce era mai rău era faptul că începuse să se ataşeze de această femeie. Iar asta era grav fiindcă ştia că nu este capabil să aibă o relaţie armonioasă cu cineva.

Stricase totul între el şi Ava, apoi cu Nick. Şi acum, dacă nu scăpa repede din această încurcătură, risca să rănească această delicioasă creatură.

— Gus? spuse cu blândeţe Phoebe.

Se întoarse spre ea şi fu străbătut de o dorinţă pe care n-o putea nega.

Era prea drăguţă, prea politicoasă, prea blândă şi prea încrezătoare. Sigur, nu avea frumuseţea lui Ava şi totuşi... dacă nu băgă bine de seamă risca să meargă mai departe. Şi nu avea la dispoziţie decât câteva săptămâni ca să guste din liniştea pe care o emana întreaga ei fiinţă. Şi nu putea să-i ofere nimic în schimb.

Gus inspiră profund ca să se calmeze. „Nimic nu se va întâmpla fiindcă tu n-o să permiţi asta” îşi spuse el.

Şi gândea într-adevăr asta. Era singura certitudine

în toată încurcătura asta.

Phoebe aştepta răbdătoare.

— Ascultă, spuse el în cele din urmă, te rog să mă scuzi dacă…

Se întrerupse, rămânând cu capul plecat şi pumnii strânşi. Phoebe fixa ziarul pe care el îl lăsase pe canapea.

— … dacă te-am mai speriat încă o dată.

Ea dădu cu seriozitate din cap.

— Nu-i nimic. Fără îndoială că sunt prea sensibilă.

El surâse. Apoi ridică încet capul şi-i privi cu lăcomie buzele, delicioase…

— Du-te la culcare domnişoară Shaw. Dacă nu, mă tem că nu ne vom mai mulţumi multă vreme cu nişte surâsuri.

Phoebe se îndepărtă fără niciun cuvânt. Câteva clipe mai târziu auzi închizându-se uşa camerei ei.

„Poate că am speriat-o, gândi Gus. Dar e mai bine aşa. E atât de iubitoare şi vulnerabilă”.

Iar fragilitatea ei o făcea şi mai seducătoare.

Raţiunea îi dicta lui Gus să părăsească această casă înainte ca scrupulele să-i dispară şi să ia ceea ce dorea cu atâta ardoare în această clipă.

Dar vroia într-adevăr să asculte glasul raţiunii?

A doua zi, Phoebe tăia crizantemele ofilite când sună telefonul. Îşi scoase mănuşile, goni albina care o urmărea de câteva clipe şi se repezi să răspundă.

Gus se uita la o emisiune interminabila de actualităţi. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe prezenta ultimele sale concluzii asupra atentatului cu bombe de luna trecută.

Era Elida. Care merse drept la ţintă, fără nicio introducere.

— Phoebe, plec de Crăciun la Florenţa. Nu mai vin acasă. Sper că asta nu-ţi va da prea mult peste cap planurile.

Păcat! Phoebe o vedea atât de puţin de când locuia în Connecticut.

— În Italia, reluă ea, îţi dai seama! Candy pregăteşte o expoziţie de sculptură şi profit de asta ca s-o însoţesc.

Într-adevăr, era o ocazie de vis pentru a vizita Europa.

— Lasă, că o să fie Betsy cu mine anul ăsta. Cred că s-a certat cu iubitul ei. Aşa că nu-ţi face probleme, n-o să fiu singură, o asigură Phoebe.

— Viaţa sentimentală a surorii noastre e cam greu de înţeles, aşa că eu nici nu mai îmi bat capul, declară Elida.

Phoebe încercă să găsească un subiect interesant de conversaţie cu sora ei mai mică, atât de deşteaptă şi plină de succes. Dar degeaba! Deja cineva o suna pe o altă linie şi Elida închise după ce-şi luă grăbită la revedere.

Nimic nu se schimbă sub soare! Elida decomanda adesea la câteva zile după ce-şi anunţase sosirea. Sau din contră, sosea când nimeni n-o aştepta.

Telefonul sună din nou.

În acelaşi moment Gus închise televizorul şi auzi vocea lui Phoebe.

— Lloyd! E adevărat?

Ce se întâmpla? De ce acest ton vesel?

— Chiar vorbeşti serios?

Gus se sprijini de perete şi ascultă fără pic de ruşine.

— Foarte bine. După amiază la ora trei. Îmi rămâne destul de puţin timp să pun totul în ordine. Dar în fine... e o ocazie care nu trebuie s-o scap. De acord Lloyd şi-ţi mulţumesc de o mie de ori.

Phoebe închise şi reveni în salon cu un surâs vesel pe buze.

— Ai ghicit?

— Hmm, există o ocazie pe care nu vrei s-o scapi la ora trei în această după amiază. Mi-ar mai trebui câteva indicii suplimentare.

— N-ai înţeles? Vine cineva să viziteze casa.

— Se pot întâmpla şi lucruri mai bune, zise el placid.

Cu ochii strălucitori, Phoebe sări de gâtul lui Gus.

— Un cumpărător, îţi dai seama? Nici nu-mi vine să cred! Cineva vrea să-mi cumpere casa! Sunt liberă, liberă!

Gus îi cuprinse chipul în mâini şi îşi apropie faţa de a ei. Cu o expresie pe care n-o mai văzuse până acum la el, îi spuse:

— Eşti adorabilă, mă auzi? Absolut adorabilă.

Capitolul 6

Şi Gus se puse pe treabă ca s-o ajute pe Phoebe. Casa era bine întreţinută, dar viaţa zilnică îşi lăsa urmele. În timp ce tânăra alerga dintr-o cameră în alta cu o cârpă ca să şteargă praful el spălă vasele.

Apoi ea atacă cele două săli de baie în timp ce el făcea să dispară cele două pubele cu gunoi în portbagajul maşinii.

Phoebe desfăcu perdelele de la bucătărie. Stând tot timpul prinse ca să poată privi păsările, erau cam şifonate. Dădu de câteva ori pe ele cu maşina de călcat

şi le puse la loc.

Mergând spre uşa de la intrare, se ciocni de Gus.

— Ce părere ai? Ar trebui să-i atragă atenţia asupra reparaţiilor pe care le necesită veranda?

Privirea neagră, de nepătruns al lui Gus se aţinti asupra ei. Se simţi cuprinsă parcă de febră.

— Am faţa murdară? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Da.

Aruncă o privire în oglindă.

— Doamne, dar nu mă pot prezenta în halul ăsta. Gus, poţi rămâne puţin aici în timp ce fac repede un duş? E trecut de două, trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Şi gândeşte-te şi la problema cu veranda, te rog! Nu vreau să fac nimic necinstit. O s-o repar înainte de plecare, dar ce bătaie de cap, nu?

Gus îşi mângâie barba. El… făcând treabă! Uite în ce hal ajunsese! Contrar obiceiurilor lui se purtase frumos cu această fermecătoare creatură şi cum ajunsese să-i facă curat prin casă! Pe cuvânt că îşi pierduse de tot capul!

— Şi în ce stare e veranda ta?

— E o crăpătură mică în partea stângă, tavanul se cam cojeşte, dar o zugrăveală le-ar rezolva pe toate.

— N-ai un covor?

— O rogojină, dar riscă să pară ciudat.

— Atunci de ce nu laşi totul aşa cum este?

— Să nu se sperie cumpărătorul.

— Atunci lasă duşul şi repară.

Ea îşi ridică disperată braţele spre cer.

— Dar e prea târziu!

— Şi acoperişul?

— Partea sudică nu arată prea grozav, dar partea nordică a fost în întregime refăcută.

Gus îşi descheiase aproape de tot cămaşa ca să lucreze mai în voie. Phoebe aruncă jenată o privire spre ceas.

— Ascultă, trebuie să mă duc…

— Cine o fi acceptat să repare doar o jumătate de acoperiş? E de necrezut!

— Simmons, un fost elev al mătuşii Phee. Nu poate să-mi refuze nimic.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

O sclipire maliţioasă trecu prin ochii lui Gus. Phoebe îşi întoarse privirea şi se îndepărtă.

Gus o urmări din ochi. Descoperea surprins o nouă Phoebe, plină de nerăbdare. Dar nu era ea în toate o femeie uimitoare? Nu se parfuma, nu se farda şi nu făcea nimic ca să pară sexy. Şi totuşi, simplul fapt de a o vedea cu o cârpă de praf în mână îl tulbura nespus.

Şi doar văzuse destule la viaţa lui. Ca atunci când petrecuse trei zile la Paris, într-o casă de toleranţă.

Din obligaţie profesională, bineînţeles. Casa doamnei Madeleine era singura care avea vedere asupra apartamentului pe care trebuia să-l supravegheze. Şi cum era singurul care putea să-l recunoască pe şeful grupului terorist fusese desemnat din oficiu pentru această misiune.

Îşi şterse fruntea şi privi în jurul lui.

Totul era impecabil.

Casa strălucea. Solidă, confortabilă, veche. Rădăcinile ei se ancorau departe în trecut. Dacă ar fi fost a lui n-ar fi vândut-o niciodată pentru tot aurul din lume. Dar domnişoara avea alte idei.

Deodată o auzi pe Phoebe scoţând un urlet. Într-o clipă fu afară.

— Doamne, scumpa mea, nu te mişca!

De necrezut! Phoebe, care probabil dorise să se urce pe acoperişul verandei se bălăbănea acum cu picioarele în gol şi căuta să se ţină de plantele agăţătoare de pe perete.

— Încercam să desprind iedera şi, dintr-o dată…

— Nu te mişca. Plângi dacă vrei. Urlă dacă asta îţi face bine dar nu te agita. Revin imediat.

Câteva clipe mai târziu îi întindea o scară.

— Hai, fetiţă mică, prinde-o şi strânge-o bine. Aşa, bine. Acum te ţin.

Nu-şi rupsese nimic? Un adevărat miracol.

Ea îşi puse întâi un picior pe pământ apoi pe celălalt; nu părea să aibă nimic. Gus o strânse la piept…

… Şi atunci Phoebe simţi că-i cedează glezna. Doamne uite că-şi pierde echilibrul şi-l trage şi pe Gus după ea. Şi uite că se rostogoleau jos.

Căzuseră înlănţuiţi, Phoebe deasupra lui cu ochii în lacrimi, nebună de furie.

— Pe toţi dracii, n-am nicio clipă de pierdut! Vor fi aici dintr-un moment în altul şi… uită-te la mine! Ce ghinion! Gus, cred că o să abandonez. Sunt sortită să-mi petrec restul zilelor la Shawdon. O să hrănesc păsările şi o să reuşesc să disciplinez această blestemată de vegetaţie! Asta mi-e soarta!

El se degajă cu blândeţe din strânsoarea ei. Oare nu observase ce efect făcea asupra lui? Şi nu vroia s-o sperie din nou. I-ar fi examinat piciorul, dar asta însemna s-o atingă din nou…

— Şi florile au suferit câteva stricăciuni, dar nimic grav, o asigură el.

Apoi luă cu delicateţe piciorul lui Phoebe.

— Ai avut noroc, draga mea. Glezna nu are nimic.

Phoebe făcu ochii mari. Cum îi spusese? Draga mea… Nu-i venea să creadă. Visase? Adineauri îi spusese chiar: „scumpa mea” şi „fetiţă mică”.

— Unde a dispărut Gus cel Morocănos? întrebă ea mişcată.

— Cum?

Şi lăsă jos cu blândeţe piciorul lovit.

— Gus Ursul? Galanos cel Colţos? Domnul Prost Dispus?

— Nu profita prea mult domnişoară, bombăni el fără convingere.

O ajută să se ridice, apoi o luă în braţe ca s-o ducă înăuntru.

— Trebuie să te pregăteşti. Vizitatorii tăi vor sosi cam într-o jumătate de oră.

— Dar nu pot să las aşa. Trebuie să mai aranjez puţin iedera ca să ascund fisura. Astfel ce-o să zică?

— Că ai o crăpătură pe verandă.

— Dar o să se întrebe de ce!

— Mai bine ocupă-te de tine acum.

— Atunci pune-mă jos. Pot să merg foarte bine şi singură.

El încercă s-o calmeze.

— Crezi că termitele au cauzat stricăciunile?

— Imposibil. Am un contract de întreţinere cu o firmă specializată.

— Foarte bine. Să-ţi pregătesc baia?

— Eşti cumva doamnă de companie?

— Nu, membru al unui grup antiterorist.

Phoebe rămase cu gura căscată.

Iar el parcă fusese lovit de trăsnet. Cum de putuse să-i scape un asemenea secret? Niciodată nu divulga natura activităţii lui. Singurii care cunoşteau adevărul cu excepţia fiului său şi a lui Ava, erau

membrii Agenţiei.

Rappoport avea dreptate: nu mai era în toate minţile.

O puse jos şi fugi închizând uşa în urma lui.

Phoebe era încă şocată. Un specialist în antiterorism locuia sub acoperişul ei! Şi o ţinuse în braţe... chiar foarte strâns!

Nişte cuvinte îi ardeau buzele. O înjurătură pe care nu şi-ar fi permis niciodată să-i dea drumul. În mod hotărât nu putea avea încredere în niciun bărbat.

Douăzeci de minute mai târziu, ieşea din camera ei complet transformată. Îşi pusese o rochie de caşmir şi nişte colanţi negri ca să-şi ascundă vânătăile de pe picioare.

Se îndreptă cu paşi repezi spre verandă. Gus pusese totul în ordine. Plasase chiar un ciubăr cu o plantă imensă care ascundea gaura din tavan. Dar el pe unde o fi fost?

Nu apăru nici când vizitatorul sosi cu Lloyd. Phoebe le ieşi în întâmpinare surâzând. Poate va reuşi să evite nişte întrebări incomode, de exemplu despre jgheaburile streaşină care erau pline cu conuri de pin şi... faimosul tavan.

Agentul imobiliar făcu prezentările şi Daniel Riddick admiră uşa sculptată şi arborii seculari. Phoebe era în al nouălea cer şi le făcu onorurile casei.

Dar Gus rămase invizibil.

— Există şi o pivniţă? întrebă vizitatorul.

— Nu. Nivelul apei este prea ridicat în zonă.

— Iar plafoanele foarte înalte.

— Creează o ambianţă plăcută, nu-i aşa? Şi

întotdeauna răcoare vara.

— Dar iarna probabil că e destul de greu să încălzeşti tot spaţiul.

Phoebe nu răspunse nimic şi, fără a-şi părăsi surâsul se îndreptă spre etaje. Riddick dorea să viziteze totul până în pod.

Apoi ieşiră din nou în grădină.

— Toate dependinţele sunt în perfectă stare, anunţă Phoebe. Închiriez hambarul unui fermier din vecinătate şi cabana din lemn serveşte ca loc de depozitare pentru uneltele de grădinărit.

— Există pe aici şi riscul unor inundaţii?

— Slavă domnului, nu, îl asigură tânăra.

Bineînţeles când ploua torenţial zile în şir, pământul nu putea să absoarbă tot. Dar niciodată aceste incidente nu se transformaseră într-o catastrofă. Discutară despre instalaţiile sanitare, rezervorul de apă şi, în fine, îşi făcu apariţia în prag şi Gus, care veghease asupra cazanului ca să nu-şi dea în petic tocmai acum. Phoebe îl prezentă şi intrară cu toţii în casă.

Gus îi urmă în bucătărie, sub pretextul că îi e sete.

Îl auzi pe vizitator cerând un control care să constate dacă nu cumva casa era invadată de termite! Ce cusurgiu! Exact genul de tip care îi era nesuferit.

— Dar bineînţeles, aprobă Phoebe.

Gus interveni.

— Există un contract cu o excelentă firmă care se ocupă de dezinsecţii. Domnişoara Shaw va fi încântată să vi-l arate.

De ce s-o fi băgat el? Ştia în fond prea bine că acest contract nu valora doi bani. Şi asta însemna să recunoască faptul că Phoebe avusese probleme cu termitele. Îi făcuse mai degrabă rău decât bine. Şi ea

nu merita asta.

Se amestecase fără să-l privească câtuşi de puţin! Dacă Riddick dorea, n-avea decât să găsească o altă firmă. Şi oricum, tipul nu era la înălţimea unei case atât de frumoase.

Era în mod clar un imbecil. Gus îl văzuse cum privea cu dispreţ tapetul cu flori, cuverturile lucrate de mână şi tablourile vechi.

Toate astea nu erau pe gustul lui? Nici nu era de mirare din partea unui om care purta o asemenea cravată ţipătoare.

Fără îndoială că va dori să mobileze casa după revistele cu decoraţiuni interioare la modă şi să acopere parchetul de stejar cu mochetă. Locuinţa asta nu era de nasul lui.

— Mi-ar place să mai arunc o privire, dacă îmi permiteţi, spuse Riddick.

Agentul imobiliar aprobă, strălucind de bucurie.

— Cu plăcere. Domnişoara Shaw şi cu mine vă vom aştepta aici.

— Iertaţi-mă dar trebuie să urc în camera mea, spuse Gus.

Şi se repezi pe scară.

— Nu suportă amânare? întrebă Phoebe.

Dar el se prefăcu că n-a auzit-o.

Acum ştia de ce nu-i place tipul ăsta. Gus se născuse într-un cartier sărac, pe jumătate italienesc, pe jumătate grecesc, şi totul mersese bine până când se dusese la şcoală într-un cartier select. Directorul semăna cu Riddick ăsta. Şi Gus era convocat deseori în biroul lui. Şi de cele mai multe ori pe nedrept, numai fiindcă provenea dintr-un cartier modest.

Lecţia nu fusese inutilă. Învăţase multe despre alţii şi despre el însuşi. Şi despre felul cum poate să

întoarcă lucrurile în favoarea lui. Dar continua să deteste tipii ca Riddick.

Câteva ore mai târziu, Phoebe intră fără să bată în salonul care se afla Gus. Graba asta nu-i stătea în fire…

— Nu-mi vine să cred, exclamă ea furioasă.

Abia ajuns în oraş, Stanley îi telefonase că afacerea picase.

Gus se foi în fotoliul lui şi-şi ascunse faţa în spatele ziarului. O auzise mergând în lung şi-n lat în camera ei. Apoi Phoebe nu se mai putuse împiedica să vină după el în această încăpere.

Îşi împături ziarul fără s-o privească. De ce-l mâncase limba? Omul înţelesese că sunt termite în casă.

— Linişteşte-te spuse el.

Se simţea deja destul de vinovat, fără s-o mai audă suspinând, bombănind şi punându-i întrebări.

— Dar de ce s-o fi răzgândit? Casa îi plăcuse mult. Ce-am făcut? Ai băgat de seamă ceva?

— Poate e prea mare, se hazardă el.

— Asta o ştia dinainte de a veni până aici. Patru camere, două săli de baie şi tot restul. Îşi dorea ceva spaţios.

— Îi place liniştea?

— Cum naiba aş putea afla motivul pentru care s-a răzgândit?

Gus îi aruncă o privire pe furiş. Părea disperată. Ar fi dat orice ca s-o scoată din starea asta.

Şi pentru moment nu avea decât o singură dorinţă: s-o ia în braţe.

— Nu fii tristă. O să găseşti un alt cumpărător.

Phoebe se ridică şi, plină de demnitate, dădu din cap.

— Ai dreptate. Şi în fond, n-am dreptul să te plictisesc cu problemele mele.

Şi strânse hotărâtă din buze.

— Am închis uşa din spate. Dacă ţi se face foame înainte să te culci găseşti o prăjitură în bucătărie. Noapte bună Gus… şi-ţi mulţumesc pentru ajutor. Îmi pare rău că mi-au cedat nervii.

Se îndepărtă şi, în curând, Gus o auzi închizând uşa camerei ei.

Ce încurcătură! Sabotase în mod deliberat această vânzare. În mod voit semănase îndoiala în mintea lui Riddick vorbindu-i despre termite. Şi totul mersese după cum îşi dorise. Căci n-avea niciun chef s-o vadă pe Phoebe părăsind această casă.

Bătu cu pumnul în palma celeilalte mâini. De ce se amestecase în asta? Ce reprezenta ea pentru el? În viaţa lui nu era loc pentru o femeie. Nu-i putea asigura un cămin liniştit. Trebuia să se întoarcă foarte repede în lumea lui… din care Shawdon nu făcea parte.

Iar în această lume, nebunii omorau inocenţii din spirit de răzbunare. Nişte ideologii se înfruntau antrenând măcelărirea femeilor şi copiilor. După războiul din Golf survenise o acalmie, dar simţea că focul mocneşte. Mai devreme sau mai târziu va fi rechemat ca să plece în misiune.

Gus îşi roti capul, simţind că i-a înţepenit gâtul. În câteva săptămâni Phoebe nu va mai fi decât o vagă amintire.

Dar până atunci, Nick sosea săptămâna viitoare. Şi era prea târziu să-i scrie că s-a răzgândit. Şi de altfel, sub ce pretext?

Pentru moment, trebuia să se ferească de mesele în tête-à-tête, de cafelele servite împreună în faţa televizorului.

Şi... de mâinile care se atingeau, ca din întâmplare. Şi n-o să mai suspine fiindcă ea pleca în camera ei, nici n-o s-o mai viseze... Şi n-o să...

Nu. Nimic. Niciodată.

Phoebe privi mesajul fără să-i înţeleagă motivul. Dar acceptă cu resemnare. Redeveniseră domnul Galanos şi domnişoara Shaw. Punct.

— Agentul imobiliar a telefonat în absenţa ta, domnişoară Shaw, o anunţă politicos Gus două zile mai târziu. Îţi cere să te gândeşti totuşi la Departamentul de protecţie a mediului.

— Bine. Îţi mulţumesc că mi-ai transmis asta domnule Galanos. Cinezi acasă în seara asta?

Micile supeuri în tête-à-tête din bucătărie luaseră sfârşit. Acum cinau în sufragerie, fiecare la cealaltă extremitate a imensei mese din lemn de Honduras.

— Nu, mulţumesc. Ies în seara asta.

— Cum doreşti.

Phoebe surâse prefăcut.

Începuse din nou să lipsească şi când rămânea acasă îşi petrecea ziua în camera lui, citind ziarele şi ascultând la radio. Îşi cumpărase chiar şi o cască pentru a nu fi deranjat.

Mai multe zile la rând, drumurile lor se încrucişară întâmplător şi schimbaseră câteva cuvinte din politeţe.

Phoebe ar fi dorit să urle ca să spargă acest zid al tăcerii. Nervii ei erau, în mod categoric, supuşi la o grea încercare.

Iar din el se degaja o asemenea senzaţie de virilitate! Phoebe, crescută printre femei, nu era pregătită să-l înfrunte pe Gus Galanos.

Niciodată un alt locatar nu îi mai fusese atât de apropiat. Din politeţe îi invitase totuşi pe câte unii să joace cărţi sau să privească împreună câte un meci de baschet. Atâta tot. Ce avea el atât de diferit? De ce o tulbura aşa? Din fericire în curând totul se va sfârşi, „Când va pleca, îşi spuse Phoebe, totul va reintra în normal”. Buna şi vechea rutină.

Dar până atunci, cu cât se gândea mai mult la el cu atât se simţea mai nervoasă.

Cum naiba ajunsese imperturbabila Phoebe Shaw în asemenea hal?

Capitolul 7

Cum de se lăsase antrenat într-o asemenea poveste? Sigur, nu se aştepta să întâlnească o femeie ca Phoebe Shaw şi neprevăzutul era lucrul cel mai periculos din lume.

Şi mai ales într-un loc idilic ca Shawdon. El era un orăşean prin excelenţă. Aici liniştea îl făcuse să-şi piardă busola. Shawdon: câteva case, în ruină sau goale în cea mai mare parte a anului, înconjurate cât vezi cu ochii de câmpie, o imensă pădure tăcută şi o mlaştină cu ape adânci. Şi în mijlocul acestui peisaj de vis, micuţa casă a domnişoarei Shaw. O adevărată piesă de muzeu.

Nu era lipsită totuşi de confort. Tânăra femeie îşi investise toate economiile în modernizarea casei. Iar

mesele erau uneori ciudate, dar delicioase.

În ciuda sonorului de la televizor, o auzea în fiecare seară pe Phoebe ducându-se la culcare. Chestie de antrenament. Cunoştea acum zgomotul duşului, acela al uşii de la camera ei, de la şifonier… chiar scârţâitul patului când se lungea şi stingea lumina.

Apoi imaginaţia lui o lua razna.

Din fericire Nick va fi aici în câteva zile. Şi vocea lui va sparge liniştea care se instalase în casă.

Liniştea îi fusese totuşi de mult folos. Nu mai avea coşmaruri şi reuşea să doarmă nopţi întregi fără să se trezească. Şi puţin câte puţin, i se părea că-şi găseşte adevărata lui personalitate. Măcar de şi-ar putea revedea fiul cu seninătate, fără să mai resimtă vechea ranchiună împotriva deciziei tribunalului care-i despărţise.

Vor face împreună sport. Băieţii se înnebunesc după asta. Gus care era obişnuit cu jocuri mult mai periculoase nu prea pricepea interesul unora de a fugi după o minge. Dar va încerca. Vor privi de asemenea şi la meciuri şi vor merge până în oraş să mănânce o friptură. Şi astfel va descoperi în ce fel de tânăr se transformase băiatul lui.

În acea dimineaţă, Phoebe primi cu noaptea în cap vizita lui Elbert Brown care îi aducea un jambon. Trebui să se certe cu el fiindcă îi cerea un preţ de nimic.

— Domnişoară Phoebe ştiţi că am iubit-o mult pe domnişoara Phee, declară bătrânul.

— Elbert dar nu pot să accept. De altfel, dacă ştii cumva vreun mijloc să trăieşti fără bani, nu ezita să

mi-l împărtăşeşti şi mie. Ştii cât costă anul ăsta un curcan?

— Aş putea să vă găsesc o gâscă, dacă vreţi. E mai ieftină.

— O cunoşti pe Betsy…

Da, îi place tot ce-i mai bun.

Phoebe aruncă o privire spre bucata de carne.

— Cât timp trebuie s-o ţin în marinată?

— Cam două zile. Va fi tocmai bună.

Pe urmă, jambonul se va coace încetişor în cuptor până când carnea se va desprinde singură de pe os. Lui Betsy o să-i placă la nebunie. Şi chiar dacă nu va fi preparat după o reţetă grecească sau italienească, poate Gus Galanos îl va aprecia şi el…

Sau poate nu…

Relaţiile cu chiriaşul ei deveniseră reci, distante chiar, dar foarte politicoase. Când se ducea în oraş, nu uita s-o întrebe dacă are nevoie de ceva. Dacă pleca la plimbare, o anunţa la ce oră se întoarce. Dar cel mai adesea lua masa în afara casei.

Ce tristeţe!… În fine… Phoebe îşi înghiţi necazul şi îi mulţumi vecinului ei. Apoi Elbert plecă şi ea se întoarse la bucătărie ca să-şi ia micul dejun.

Şi îl găsi acolo pe Gus.

— Soarele s-a ascuns pentru moment, remarcă el.

O lumină palidă se filtra prin perdele. Păsările nu se auzeau deloc.

— Dar cerul este senin, răspunse Phoebe ca să zică şi ea ceva.

Apoi îşi turnă o ceaşcă de cafea şi puse două felii de pâine la prăjit.

Gus îşi cuprinse obrajii în căuşul palmelor. Phoebe îl observă cu atenţie. Era tras la faţă. Îl auzise azi-noapte urcând foarte târziu la culcare.

— Gus, totul e în regulă?

El îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce-mi pui această întrebare?

Phoebe îşi puse jos ceaşca şi luă o felie de pâine.

— Credeam că schimbarea asta de timp a făcut să-ţi revină durerile de cap.

— Nimic nu rezistă unei cine bune în stil italian, stropită cu o sticlă de vin grecesc.

— Vin n-am, dar am câteva rețete italieneşti dacă doreşti.

— Stop! N-are nimic de-a face cu hrana. Dar liniştea asta o să mă înnebunească până la urmă.

— Dacă pot face ceva…

— Mulțumesc, dar n-ai nicio vină.

Şi Gus ieşi. Politicos. Iar lui Phoebe îi veni să urle. Vroia pur şi simplu să fie prieten şi el refuza chiar şi atât de puţin!

Inima lui Phoebe se strângea când ochii ei se întâlneau cu ochii lui, atât de lipsiţi de speranţe.

Cine era el? Crezuse un timp că-i dezlegase misterul, dar Gus se refugiase din nou în fortăreaţa lui. Cum trăise până acum de se închisese aşa în el? Şi ce avea el atât de deosebit ca s-o tulbure astfel? Nimic, nu se întâmplase după cum crezuse ea. Poate fiindcă o sărutase?

Sau poate fiindcă n-o mai făcuse? Iar dulceaţa acestui sărut îi venea în minte de câte ori îl vedea. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să mai retrăiască acel moment.

Spre ora unsprezece, ceaţa se risipi. Gus ieşi să se plimbe de-a lungul căii ferate, ca să-şi pună gândurile

în ordine.

Rappoport îl aştepta în curând. Şi i se ofereau mai multe posibilităţi: să plece din nou pe teren, să se instaleze în spatele vreunui birou sau să părăsească definitiv Agenţia. Dar asta necesita un timp mai îndelungat de gândire…

Nu reveni decât după-amiază, mort de foame. Dar supa preparată după reţeta casei, servită de o gazdă surâzătoare într-o bucătărie călduroasă şi plină de mirosuri îmbietoare, era de domeniul trecutului. Slavă domnului că pusese capăt la totul, înainte să fie prins în cursă. Scăpase cu faţa curată!

Ajungând în grădină, fu orbit de o sclipire. Aruncă o privire spre cedrul gigantic care străjuia garajul şi porni în fugă într-acolo.

— Eşti nebună! Ce faci aici? Nu ţi-a ajuns data trecută? Cocoţată pe acoperiş, Phoebe se întoarse şi îl zări. Curăţase deja o parte. Îşi roti grebla şi strigă:

— Cobor imediat. Îndepărtez crengile care au căzut… hop!

O văzu alunecând, dar îşi regăsi echilibrul la timp.

— Coboară imediat! Eşti inconştientă!

— Dacă nu fac tot timpul câte ceva, cade totul în paragină.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Mai îmi rămân jgheaburile…

— Nu te mai agita atât şi coboară imediat!

Prea târziu!

Phoebe fu cuprinsă de panică. Alunecă şi se prinse de un burlan.

— Gus! îl strigă ea disperată.

— Dă drumul la burlan şi sari! îi ordonă el. Te prind eu!

Phoebe ezită.

Apoi ascultă.

Gus era gata s-o prindă şi sub puterea şocului se rostogoliră pe o grămadă de ierburi uscate.

Urmă un lung moment de tăcere, întrerupt de hârâitul unei insecte. Phoebe îşi lipi faţa de gâtul lui Gus, apoi, îşi reveni şi se îndepărtă puţin.

— Am fi putut găsi un mijloc mai simplu ca să-mi cazi în braţe, spuse el cu gravitate.

Ea îl privi îndelung.

— Gus, regret. Ţi-am făcut vreun rău? Ţi-am rupt ceva?

Încercă să se îndepărteze dar el o înconjură cu braţele.

— Calm! Eu mă simt foarte bine. Ceea ce nu pot să spun şi despre tine. Ce extravaganţă! Sunt foarte neliniştit în privinţa sănătăţii tale mintale.

— Nu-i cazul. Şi scuză-mă că te-am strivit aşa.

— Nu te mai răsuci atât, şopti Gus cu o voce răguşită.

Phoebe se simţi cuprinsă de un sentiment care nu avea nimic de-a-face cu frica. Scumpul ei chiriaş mirosea a lemn ars şi a frunze uscate, barba lui era atât de mătăsoasă şi pielea atât de catifelată.

— Gus…

El nu se mai încurcă în preliminarii drăgăstoase. Îi cuprinse chipul în mâini, se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de gura ei.

Fără nicio reţinere.

Ca un flămând.

Phoebe gemu şi se agăţă cu febrilitate de el. Mirosul umed al muşchiului şi al crizantemelor scăldate în soare acţiona asupra ei ca un afrodiziac.

Gus se delecta cu gura ei, apoi o săruta fugar pe obraji, pe pleoape şi se reîntorcea lacom la buze.

Apoi o mângâie pe spate şi o lipi de el. Ameţită de această îmbrăţişare violentă, simţi că tremură, că o cuprinde o dulce moleşeală şi că nu-i mai poate rezista. Şi îl strânse cu putere în braţe.

— Doamne! Continuă aşa şi o să fac dragoste cu tine aici în grădină, şopti el.

— Hai să mergem sub pinul ăla mare, va fi şi mai plăcut, îi răspunse Phoebe dintr-o suflare.

Îi cuprinse din nou chipul în palme şi o privi în ochi. Phoebe simţi că s-a făcut stacojie.

— Aşa vorbeşte o domnişoară? întrebă, el surâzând.

Phoebe nu-i răspunse. Ştia numai că „domnişoara” nu dorise niciodată aşa mult un bărbat. Şi chiar dacă el nu-i putea dărui mai mult decât o simplă îmbrăţişare, ar fi fost nebună s-o refuze.

— Uită domnişoara, spuse ea cu o jumătate de voce.

— În acest caz…

Ochii lui străluciră de excitare când o ajută să se ridice.

— … prefer camera mea.

O luă în braţe şi o duse în casă până în camera lui.

Închise uşa în urma lor şi o privi pe Phoebe care stătea pierdută în braţele lui. Chiar îmbrăcată în pantaloni şi în acest pulover galben şi îngrozitor de urât era atât de feminină şi atrăgătoare. Ce altă femeie din lume mai era atât de fermecătoare?

O puse jos, o strânse la piept şi îşi ascunse faţa în părul ei de mătase.

— Promite că n-o să te mai urci niciodată pe acoperiş după ce voi pleca.

De ce mai revenea acum asupra acestui incident? se întrebă Phoebe. Şi de ce îi vorbea de plecare? Când

ea nu vroia să se gândească decât la cele câteva săptămâni pe care Gus le petrecuse la ea şi la zilele care le mai rămăseseră încă. Suspină obosită.

— Promite-mi, o presă el cu voce răguşită.

Imposibil. Nu când o privea astfel ca şi cum era singura comoară pe care o avea.

— Gus, doar nu m-ai adus aici ca să stăm de vorbă?

Şi cu o îndrăzneală pe care nu şi-o ştia, începu să-i deschidă nasturii de la cămaşă, apoi degetele îi alunecară pe pieptul musculos.

Gus o prinse de mâini.

— Phoebe?

Prin acest singur cuvânt, pronunţat cu o voce groasă, o lăsa să aleagă. O clipă fu tentată să se oprească aici. Ce ştia despre el? Nimic: că venea din New Jersey şi avea un fiu.

— Phoebe, şopti el din nou.

Şi cum ea nu încerca să-i scape şi consimţea tăcută la ceea ce urma să se întâmple, o dezbrăcă.

Şi se treziră goi, lungiţi unul lângă celălalt.

Îi mângâie încet gura cu buzele lui senzuale şi ea se abandonă în curând acestui sărut cu efecte devastatoare. Apoi el îşi plimbă vârful limbii pe sâni, smulgându-i gemete şi suspine. Şi când coborî spre pântec, ajungând la triunghiul mătăsos dintre coapse, Phoebe crezu c-o să leşine.

Se ondula sub trupul lui, încordată dar pretinzându-i şi mai mult. Cu tot focul care simţea că-l arde, încercă să se reţină cât mai mult, ca să prelungească acest moment divin al preludiului dragostei.

Şi astfel, fără să pronunţe vreun cuvânt îşi vorbeau din adâncul sufletelor lor. Îşi stăpâneau

dorinţa ca să-şi mărturisească astfel tandreţea pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

Fără îndoială că asta o împinse pe Phoebe pe calea confidenţelor: ea nu cunoscuse decât un singur bărbat, pe Keith şi asta când era foarte tânără.

— Gus, spuse ea pudică, e mult timp de când... vreau să spun... că nu sunt o expertă.

— Scumpa mea, dacă ai fi fost nu mi-ai fi plăcut atâta. Eşti perfectă.

Îşi trecu degetul peste aluniţa pe care o avea de la naştere pe sânul stâng.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat de mult.

O luă în braţe şi o strânse din toate puterile. Şi repede o pătrunse. Phoebe gemu.

— Ţi-am făcut rău.

— Nu. Dar uitasem cum e...

Şi Phoebe începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, îi înlănţui trupul cu picioarele şi în curând simţi că o cuprinde o plăcere nebănuită, ca un torent din adâncul fiinţei ei.

Cu ochii plini de dorinţă, Gus o privea cum se arcuieşte, se cambrează, gâfâie, îl roagă.

O iubi mult timp. Şi când dintr-o dată Phoebe fu cuprinsă de extaz, o urmă într-o adevărată explozie a simţurilor.

Adormiseră. Gus crezu că s-a trezit primul, dar când se întoarse spre Phoebe o văzu că-l priveşte. Şi cu ce ochi! Ţinuse vreodată în braţe o fiinţă mai fermecătoare, mai drăgăstoasă şi mai sălbatică totodată? O tulburare necunoscută îl cuprinse. Nimic comun cu ceea ce-l împinsese, acum douăzeci de ani,

să se însoare cu Ava, acea frumuseţe rece şi ambiţioasă.

— Bună, spuse drăgălaş Phoebe.

— E prea devreme pentru micul dejun? întrebă el mângâindu-i cu duioşie buzele.

— Douăsprezece era prea devreme, şopti ea.

Gus aruncă o privire spre ceas: era opt seara. Phoebe se urcase pe acoperiş pe la ora trei. Şi de atunci ajunseseră în al nouălea cer.

Capitolul 8

După atâtea emoţii, Phoebe, foarte tulburată, fu nespus de mulţumită că are o mulţime de lucruri de făcut ca să scape de gândurile care i se învălmăşeau în cap. Îl reîntâlni pe Gus mult mai târziu, în bucătărie. Ea tocmai scotocea prin congelator, gândindu-se ce să pregătească pentru cină.

— Şi dacă am ieşi undeva, propuse Gus.

— Imposibil, am prea multă treabă.

— Dar ai câştiga astfel timp, dacă nu ţi-ai bate capul şi cu masa.

Şi fără să-i mai lase timp să-l refuze, se apropie de ea, închise uşa congelatorului şi o luă în braţe.

— Am nevoie de tine.

O mie de gânduri o asaltară pe Phoebe. În faţa atâtor dovezi de tandreţe se simţea derutată. Cum să se poarte după tot ce se petrecuse?

— Eşti chiar aşa de tulburată? îi şopti el, atingându-i uşor cu limba lobul urechii.

Ea dădu din cap, neputând să rostească niciun cuvânt, apoi închise ochii.

— Şi eu, îi mărturisi el.

Iar Phoebe îl crezu şi simţi că se linişteşte.

Gus o invită într-un restaurant italienesc pe care îl descoperise de curând. Localul nu avea o înfăţişare extraordinară, dar bucătăria era excelentă.

Îl lăsă pe el să aleagă meniul.

— Zuppa di pollo, citi ea. Ce înseamnă: supă de papagal?

— Eşti pe-aproape! Vrei să-şi traduc şi spaghetti al burro?

— Pentru nimic în lume! Şi nici nu-mi trece prin cap să gust.

— Mănânci veveriţe şi refuzi tăiţei cu unt? Ciudat lucru!

Gus comandă şi o obligă pe Phoebe să guste apoi o iniţie în deliciile îngheţatei italieneşti. Îi mai vorbi şi despre un restaurant grecesc pe care îl descoperise acum câteva zile şi-i promise că o duce şi acolo spre a-i desăvârşi educaţia culinară.

Pe drumul de întoarcere, Phoebe plutea parcă în nori de atâta fericire. Ajunşi acasă, Gus trecu în faţa ei, îi deschise uşa îi cuprinse mijlocul şi o sărută pe buze înainte de a o lăsa să intre prima.

Phoebe îi propuse o cafea.

— Nu, mulţumesc, e târziu. Urc la mine am câteva telefoane de dat şi nu vreau să te ţin trează.

S-o ţină trează? Dar ea asta şi dorea. Avea de gând s-o lase singură?

— Cum doreşti, şopti ea, dezamăgit dar docilă.

— Mâine mă gândesc să plec devreme. Nick soseşte la zece şi douăzeci, dar am câteva persoane de vizitat la Norfolk, şi…

— Foarte bine.

Toate speranţele lui Phoebe se risipiră, dar se feri s-o arate.

— Ei bine, o să mă duc la culcare. Mulţumesc pentru această cină plăcută, Gus. Şi pentru lecţia de italiană.

Şi dispăru pe scară.

Gus o privi îndepărtându-se. Ochii lui întunecaţi exprimau un amarnic regret.

A doua zi Betsy îşi făcu apariţia într-o maşină strălucitoare.

— Henry mi-a împrumutat-o. Se temea că a mea n-o să ţină la un drum atât de lung.

Să-i împrumuţi lui Betsy o maşină! Tipul ăsta era ori un sfânt ori un inconştient!

Descărcă o grămadă de valize, fără să-şi uite şi geanta cu lucruri murdare. Ca de obicei, vorbea fără să-şi sfârşească frazele şi o pupa s-o albească pe sora ei.

Niciun loc din lume nu era atât de frumos... spunea ea.

Şi cum i se părea noua ei coafură? Henry se înnebunea după ea.

O jumătate de oră mai târziu, Phoebe scotea jambonul din cuptor ca să-l mai stropească, dar îşi tot privea mezina. Părul ei era mai scurt, mai deschis la culoare... dar altceva o schimbase totuşi. Ochii ei mari şi candizi erau parcă trişti iar veselia ei exuberantă suna puţin fals.

Phoebe o privi drept în ochi.

— N-ai nimic să-mi spui?

Dar Betsy se întoarse spre fereastră.

— Aştepţi o vizită? exclamă ea cu o voce pe care o vroia veselă. Uite doi tipi care urcă pe alee într-o maşină genială.

— Chiriaşul meu s-a dus la aeroport să-şi aştepte fiul.

Betsy lăsă perdeaua jos şi făcu o mutră dezamăgită.

— Of, surioară! De ce primeşti străini în casa noastră! Este într-adevăr indispensabil? Chiar de Crăciun?

Betsy nu avusese niciodată simţul realităţii. Rămăsese bebeluşul familiei. Trebuia să-i mai reamintească faptul că n-o făcea din plăcere ci de nevoie? Şi că toţi musafirii plăteau?

— Sper că nu e unul din acei tipi care nu vorbesc decât despre câini de vânătoare sau cursul bursei, continuă ea. Îţi aminteşti de babalâcul ăla de acum doi ani? Cel care s-a îmbătat cu rachiul mătuşii Phee şi a început să plângă! Oh, ce vulgar era!

— Babalâcul ăla, după cum i-ai spus, n-avea decât patruzeci şi nouă de ani şi nu era beat ei numai puţin melancolic, şi în plus... Oh! Bună! Gus. Şi fără îndoială tu eşti Nicolas?

Phoebe puse lingura jos şi îi întinse mâna băiatului care rămăsese timid în uşa bucătăriei. Niciodată nu l-ar fi luat drept fiul lui Gus. Avea peste un metru optzeci şi cinci, era blond şi subţire ca o trestie, o figură copilărească şi... teribil de încurcat. Părea că îşi doreşte să-l înghită pământul.

După ce se făcură prezentările, îi conduse în sufragerie. Ce-o să le dea de mâncat? Între masa festivă de Crăciun pe care nu terminase s-o pregătească şi sosirea lui Betsy, nu se gândise nicio clipă la asta.

În cele din urmă, adună la iuţeală nişte friptură rece, brânză, castraveciori şi pâine neagră şi le propuse să se descurce cu atât.

După cum îi stătea în obicei, Betsy îşi făcu numărul de mare seducătoare şi reuşi repede să-i stârnească râsul lui Gus. Nick, foarte serios pentru un băiat de vârsta lui, era preocupat să-şi facă un sandviş enorm. O fi fost aşa de prost hrănit? Dar cum o să reuşească să înghită totul? Şi întotdeauna rămânea la fel de tăcut? O mulţime de întrebări se înghesuiau în mintea lui Phoebe. Cum era soţia lui Gus? Ce se întâmplase între ei? Şi de ce tatăl şi fiul erau atât de reci unul faţă de celălalt?

Seara, Gus insistă să cineze în oraş cu toţii şi îi duse într-un restaurant din Elisabeth City. Niciunul din ei nu era prea în vervă, Gus conducea având-o pe Phoebe lângă el iar Nick şi Betsy se aşezară în spate. În timpul drumului Phoebe le atrase de câteva ori atenţia asupra fermelor vechi, răspândite ici şi colo, şi a splendorii peisajului. Gus mai spuse şi el ceva din când în când, dar tinerii din spate tăcură tot timpul.

Când ajunseră la restaurant, un chelner îi plasă la o masă situată în apropierea ferestrei şi le aduse foarte repede ceea ce comandaseră. Betsy ciuguli din vârful buzelor peştele afumat, Gus alese o friptură iar Nick devoră tot ce mai era în farfurie, inclusiv garnitura.

Lui Phoebe nu-i prea era foame. Încercă să înjghebeze o conversaţie.

— Şi ce universitate frecventezi, Nick?

— Yale, doamnă.

— Şi ce studiezi?

Băiatul aruncă o privire spre Gus şi se înroşi. Gus îşi fixă farfuria?

— Oceanografia, doamnă, răspunse el în cele din

urmă.

Şi ridică bărbia în semn de provocare.

Phoebe se forţă să surâdă.

— Este probabil foarte interesant. Betsy studiază…

Dar Betsy o întrerupse imediat!

— Vă rog să ne scuzaţi puţin.

Şi se ridică, luând-o în direcţia toaletei.

Phoebe se luă după ea. Ceva nu era în regulă. O găsi bând apă din pumni ca să înghită o aspirină… Dar cum să discuţi faţă de cele trei femei care îşi retuşau machiajul?

Phoebe suspină şi se întoarse la masă fără să fi vorbit cu sora ei. Ce îi ascundea oare Betsy?

La întoarcere Gus puse o casetă cu muzică africană. Ciudată, dar foarte frumoasă. Phoebe închise ochii şi încercă să se destindă.

— Obosită? o întrebă cu blândeţe Gus. Scoate-ţi pantofii şi imaginează-ţi că îţi înmoi picioarele în nămol cald.

— În nămol cald?

Încercă pentru câteva clipe. Fără succes. Gus îşi întinse braţul spre ea şi o strânse de mână. Phoebe suspină din nou şi îşi închise ochii.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse el. Nu ţi se potriveşte remediul. Eşti prea delicată.

Phoebe râse în hohote. Betsy se aplecă spre ei, dornică să împărtăşească cu ei această veselie spontană.

— Tocmai îi spuneam surorii tale că e prea delicată să-şi bage picioarele în nămol cald. Asta-i totul.

Şi tamtamul tobelor punctă acest moment de complicitate.

Betsy adulmecă brusc aerul.

— Nu simţiţi?

— Nişte frunze care ard, se dădu Phoebe cu părerea.

În timpul după-amiezii Elbert aprinsese un foc la câţiva kilometri de aici.

— Nu, mai degrabă... reluă Betsy. În fine, n-aş vrea să fiu vulgară.

Gus şi Phoebe îşi aruncară deodată o privire şi izbucniră în hohote de râs.

— Am ratat ceva? întrebă Nick năucit.

Betsy se apropie de el şi amândoi îi priviră pe Gus şi Phoebe; care căzuseră pradă unui râs nebun.

— Am uitat complet! reuşi să spună Gus.

— Nici eu nu mai m-am gândit la asta... Nici n-ar fi trebuit să te las... Crezi că poţi să deschizi portbagajul fără să te asfixiezi?

— Sper.

— Nici nu ştiu dacă asigurarea acoperă...

— ... pagubele cauzate de gunoi, încheie el. O să vedem. Şi izbucniră în râs.

Odată ajunşi acasă, deschiseră portbagajul maşinii.

— De fapt nu e nimic de râs, constată Gus.

Erau acolo claie peste grămadă; o roată de rezervor, cârpe, o trusă de scule iar în mijlocul tuturor tronau pubelele cu gunoi, aruncate în grabă mare când venise agentul imobiliar.

Phoebe se dădu înapoi din cauza mirosului insuportabil.

— Oh! Gus mă simt prost n-ar fi trebuit să-ţi cer...

— Hei, dar explicaţi-ne odată, exclamă Nick. Transporţi cumva un cadavru în portbagaj?

Gus îi explică totul şi cărară pubelele în grădină.

Dar unde să le pună? După câteva propuneri, Phoebe îşi aminti că fermierii utilizau o veche groapă de gunoi aflată la câţiva kilometri.

De data asta tinerii izbucniră în râs, văzându-l pe Gus cum încarcă din nou pubelele în maşină. Plecă împreună cu Phoebe ca să-i arate drumul, în timp ce Betsy şi Nick intrară în bucătărie ca să prepare o cafea.

Călătoria nu dură decât câteva minute, dar era atât de bine să fie din nou singuri, chiar dacă asta se întâmpla într-o maşină care nu mirosea a parfum.

La întoarcere Gus se aplecă spre ea, în semiîntunericul complice din faţa casei.

— Obosită? o întrebă el.

— Nu, nu în mod special.

— Phoebe, aş vrea să-ţi spun în legătură cu ce s-a întâmplat…

— Gus, sunt dărâmată de oboseală. Dacă am intra în casă? Mai am atâtea pe cap şi mâine trebuie să fac şi curcanul…

El o privea cu nişte ochi arzători.

— Foarte bine, spuse el. Să intrăm.

Pe Phoebe o trecu un fior. El acceptase, fără să discute măcar. Nu vroia să recunoască faptul că e dezamăgită. Încercă să se convingă că răcise şi că frisoanele pe care le simţea nu erau decât primele simptome ale unei gripe zdravene.

Dar în fundul sufletului ei, acolo unde nu mai putea să fugă de adevăratele ei sentimente, ştia că explicaţia nu era chiar atât de simplă.

Cina festivă de Crăciun fu un veritabil triumf culinar, seara foarte plăcută, dar pentru Phoebe…

nimic nu decurgea aşa cum şi-ar fi dorit. După ce debarasase masa cu ajutorul lui Nick, revenind în sufragerie îl găsise pe Nick pe cale s-o înveţe pe Betsy regulile jocului mahjong.

Ochii lui Gus o priveau pe furiş pe Betsy pe deasupra pionilor de fildeş şi bambus. Phoebe simţi un cui în inimă. Înarmându-se cu curaj se întoarse surâzătoare spre Nick.

— Am uitat să dau de mâncare la păsări. Vrei să mă însoţeşti?

— Cu multă plăcere. Ştiţi, am zărit azi-dimineaţă o veveriţă fără coadă dând târcoale pe aici.

— E Stump, interveni Gus. Ţine-te la distanţă şi las-o pe Phoebe să se ocupe de el. Rişti să-l sperii.

Recomandările nu fuseseră făcute cu răutate, dar băiatul se făcu stacojiu.

— Bine, domnule.

Ieşiră în grădină şi Phoebe încercă să-l împace.

— Să ştii că nu vroia să se arate autoritar.

— Credeţi? Înseamnă că nu-l cunoaşteţi. Vrea să-mi intre bine în cap că ştie totul mai bine decât mine şi că eu nu sunt decât un băiat prost. Am înţeles mesajul şi asta de mult timp.

Împărtăşea şi ea decepţia lui Nick. Fără să-i pese de ceilalţi, Gus discutase tot timpul cinei cu Betsy despre importanţa limbilor străine.

Răspândiră în mai multe locuri seminţe de floarea soarelui şi de porumb.

— Cred că te înşeli. Tatăl tău m-a şi făcut să râd prima oară când l-a văzut pe Stump. Credea că e un şoarece şi mi-a reproşat că-i dau de mâncare. Câteva zile mai târziu, când un vecin mi-a adus câteva bucăţi de veveriţă ca să fac o tocăniţă, am crezut că o să leşine. Era atât de caraghios!

— Tatăl meu? Pe mine nu mă amuză mai mult decât poarta unei închisori.

Cum să-l ajute pe acest băiat nefericit cu chip de înger? O mişca nespus.

Dar în fond se gândea mai mult la Gus. Îl văzuse atât de descumpănit în faţa acestui tânăr care era fiul lui, încât fusese cuprinsă de dorinţa să-l ia în braţe, să-i sprijine capul de pieptul ei şi să-l mângâie ca pe un copil.

Dar poate n-ar fi apreciat asta, îşi spuse ea surâzând.

— E destul de greu să fii obiectiv cu propriul tău tată, să ştii asta.

Un cârd de raţe trecu pe deasupra lor. Se auzi imediat o detunătură. Şi păsările rupseră formaţia lor atât de perfectă.

— E o ruşine să tragi într-o asemenea frumuseţe, spuse Nick.

Fixă o cutie cu seminţe într-un brad având grijă să nu distrugă ramurile.

— Eşti vegetarian? întrebă Phoebe.

— Nu şi aici e contradicţia. Nu putem trăi fără să omorâm alte fiinţe, dacă ne referim şi numai la insectele care ne distrug lanurile.

Phoebe se sprijini de un bazin vechi, care nu mai văzuse apa de ani de zile.

— Cel ce a zidit lumea a uitat să ne dea şi instrucţiunile de folosire, declară ea.

— Da, unii construiesc şi alţii lansează bombe.

Phoebe îşi muşcă buzele. Unii? Cine erau aceia? Nu uitase că Gus era membru al unei celule antiteroriste.

— Care unii? întrebă ea îngrijorată.

Nick era ca o grenadă cu fitilul tras, pe cale să

explodeze. Era mai bine să fie cu ea decât cu Gus, fiindcă el nu ar fi fost în stare să facă faţă stărilor sufleteşti ale fiului său.

Nick se căţără într-un copac bătrân lovit de trăsnet. Trebuia neapărat să plătească pe cineva să-l taie, gândi Phoebe, înainte să se prăbuşească peste casă. Băiatul suspină şi îşi trosni degetele.

Phoebe îi aştepta răspunsul.

— Ştiţi care e meseria tatălui meu? V-a povestit?

— Foarte puţin. Mi-a vorbit despre antiterorism cred.

— Într-adevăr este anti. Anti a tot ce vreau să fac, cum a fost şi contra a tot ce dorea mama mea. V-a vorbit de ea? V-a povestit că nu eram decât un sugar când ne-a părăsit şi că ea a trebuit să se descurce singură în timp ce el făcea pe durul în deşert?

— Nick, nu cred că…

Dar băiatul nu se mai putea opri.

— V-a povestit şi cum îmi sărbătorea ziua de naştere? O să vă spun eu. Niciodată vreo scrisoare sau vreun telefon, nimic. Şi pe urmă într-o bună zi, hocus pocus, apărea şi: hai, băiatul meu, să petrecem câteva momente împreună. Ce părere aveţi de toate astea?

Chiar astea or fi fost vorbele lui Gus?

— Este pentru prima oară când vă vedeţi de când erai mic?

— Nu, şi-a mai făcut câteva apariţii. De exemplu, când mi-am luat diploma. Un adevărat succes. Nu avea invitaţie şi portarul nu a vrut să-l primească…

— Oh, nu! Nu e posibil! exclamă Phoebe tulburată.

Nick ridică din umeri.

— Sala era foarte mică. Invitaţiile se limitau la cei apropiaţi.

— Dar şi tatăl tău făcea parte din ei!

— Mama, tatăl meu vitreg, bunicii mei, toţi erau de faţă. Îmi epuizasem cota mea de locuri. Şi a început să urle că are dreptul, că o să spargă totul.

— Nick, doar nu l-ai…

— Să-l las la uşă? Nu. A intrat. Dar pe urmă, la recepţia care a urmat, n-a încetat să-şi vâre nasul peste tot.

— E tatăl tău, Nick, indiferent ce gândeşti tu. Şi acum, dacă tot eşti aici, dă-i mai multă atenţie!

Băiatul aruncă un con de pin. Tot timpul cât îi vorbise, n-o privise niciodată drept în ochi.

— E o greşeală. Nu avea niciun chef să mă vadă. Mama a plecat în concediu cu Frank în Antigua şi atunci m-am gândit: de ce să nu-i dau o şansă? În fiecare an când revine în SUA mă cheamă declarându-mi că vrea să mă cunoască mai bine. De data asta l-am crezut pe cuvânt şi iată-mă! Şi el ce face? I se scurg ochii după o pisicuţă.

— O pisicuţă? Vorbeşti de Betsy?

— Da! Sora dumneavoastră e foarte drăguţă, dar are pe jumătate vârsta tatălui meu. Douăzeci? Douăzeci şi unu?

— Douăzeci şi patru şi nu cred că Gus manifestă vreun interes deosebit pentru ea. Nu se cunosc decât de ieri.

— Mama susţine că, pentru unii bărbaţi, asta nu are importanţă.

Nick Galanos îşi scosese ghearele fără să aibă totuşi dreptate. Dacă nu i-ar fi dat nicio importanţă tatălui său, nu ar fi bătut atâta drum ca să-l vadă.

„Gus, iartă-mă că mă amestec, dar cineva trebuie să intervină în favoarea ta, spre binele ambelor părţi.” îşi spuse Phoebe.

— Dacă te interesează, să ştii că tatăl tău se simte mult mai bine de când e aici. Nu mai are coşmaruri şi nici nu mai ia medicamente.

Nick îşi ridică capul brusc.

— Ce medicamente? Ce avea?

— Habar n-am. Doar îţi cunoşti tatăl. Ar prefera să moară decât să se plângă de ceva. Are probleme cu stomacul şi cred că avea şi migrene. Dar nu cred că mai e cazul acum.

Nick nu trebuia să-l mai considere pe Gus ca pe un străin rece şi lipsit de inimă, ci să descopere în el fiinţa umană, cu toate imperfecţiunile ei. Ce i-o fi băgat în cap mama lui, în cursul tuturor acestor ani, în privinţa tatălui lui pe care îl cunoştea aşa de puţin?

Ceva nu era în regulă. Phoebe nu ştia prea mare lucru despre Gus Galanos, dar îl cunoştea. Şi nu era unul care să fugă de responsabilitate.

Gus aranjă mahjong-ul pe îndelete, ca să poată admira piesele fin cizelate. Mai mulţi elefanţi îşi pierduseră viaţa ca să satisfacă pasiunea jucătorilor. Din nefericire, să arunci la gunoi clapele de pian, pionii de şah şi de mahjong nu-i reînvia.

— Trăiască plasticul, salvatorul animalelor lipsite de apărare şi poluant al universului! exclamă el.

— Poftim? făcu Betsy.

Şi îi aruncă o privire pe deasupra ziarului. Era deschis, tot la prima pagină, aşa cum îl lăsase Gus. De zece minute de când îl ţinea în mână, nu citise un rând.

— Îmi pare rău, dar vorbeam singur.

O cântări din ochi. O blondă frumoasă, ce mai!

Purta o pereche de blugi strâmţi şi o bluză de mătase. Semăna destul de vag cu sora ei. Îi mai trebuiau nişte ani buni lui Betsy înainte de a putea rivaliza în frumuseţe şi caracter cu Phoebe. Dacă va reuşi vreodată.

— Şi mie mi se întâmplă câteodată. Henry spune că…

Henry spune! Această propoziţie fusese rostită de vreo zece ori în cursul ultimei jumătăţi de ceas. Probabil era un personaj foarte important în viaţa acestei domnişoare.

— Eşti foarte legată de acest Henry?

Problema nu-l interesa din cale afară, dar vroia s-o aducă pe Betsy pe calea destăinuirilor. Cunoştea prea bine oamenii, ca să nu-şi dea seama că e deosebit de tulburată.

— Nu cred că Phoebe mi-a pomenit ceva despre el, adăugă Gus.

Aceste cuvinte fură de ajuns. Ochii mari albaştri ai fetei se umplură de lacrimi şi izbucni în hohote.

— Îmi pare rău, îngăimă ea. N-aveţi un şerveţel?

Gus îi întinse batista lui, apoi îi sugeră să se ducă în micul birou al surorii ei.

În acelaşi moment uşa de la intrare se trânti.

„N-o să poţi susţine că nu fac nimic pentru tine, sufletul meu” gândi el văzând-o pe Phoebe.

Nick se repezise în bucătărie, să dea iama prin frigider.

— Betsy a plecat? Credeam că joacă mahjong cu tine.

— S-a retras în biroul tău. Vrea să-ţi vorbească.

Văzând-o pe Phoebe în faţa lui, încântătoare în rochia ei verde, având părul prins cu o fundă de aceeaşi culoare, Gus simţi o dorinţă nebună s-o ia în

braţe, să-i simtă pielea catifelată al cărei miros îl tulbura întotdeauna şi să se bucure din nou de blândeţea pe care o emana fiinţa ei. Aveau trei minute în faţa lor înainte să dea cineva buzna peste ei. Destul ca să vorbească, dar prea puţin pentru ceea ce dorea el.

Şi atunci flecăriră puţin. Gus o întrebă.

— Sper că Nick nu s-a arătat prea…

— E un băiat drăguţ. Gândeşte mult. Ar trebui să staţi de vorbă, voi doi.

Gus se întoarse spre fereastră şi privi cerul. Zilele deveniseră mai scurte de la sosirea lui.

— Da. Dar nu sunt prea tare la aşa ceva.

— Am observat, spuse cu blândeţe tânăra femeie.

Şi îl părăsi să se ducă după sora ei.

Betsy! Ce-o fi avut? Gus suspină, ceva îi spunea că lui Phoebe n-o să-i placă deloc ceea ce o să-i spună sora ei.

Capitolul 9

După ce priviră un document care nu-i interesa pe niciunul dintre ei, Gus şi Nick începuseră în sfârşit să stea de vorbă când Betsy intră în încăpere foarte surescitată şi i se adresă lui Gus.

— Vă rog, duceţi-vă până la sora mea. Poate reuşiţi s-o faceţi să vadă altfel lucrurile.

Apoi se trânti pe o canapea şi izbucni în hohote de plâns.

Nick îi şopti tatălui său:

— Ce se întâmplă aici?

Gus dădu din cap.

— Nu ştiu mai mult decât tine, fiule. Ocupă-te tu de această domnişoară, eu mă duc s-o văd pe cealaltă.

— Doar n-o să mă laşi singur. Ce-o să mă fac?

Un „Nick, te rog…” plângăreţ se auzi din direcţia canapelei. Băiatul îl privi întrebător pe tatăl lui.

— Tată, de ce eu? O cunosc abia de ieri, şopti el.

— Îmi pare rău. Asta ţi-a fost soarta, îi spuse Gus surâzând.

Şi se îndepărtă pe culoar. Criza mocnea de azi dimineaţă. De ce o fi trebuit să izbucnească, exact în momentul când se hotărâse să vorbească cu fiul lui?

Intră fără să bată în birou. Lumina era stinsă, semn rău! Lampa de pe coridor lumina silueta lui Phoebe care stătea jos cu braţele încrucişate – alt semn rău! Nu se mişcă deloc la sosirea lui. Dar nici nu-l dădu afară. Primul semn bun.

— Phoebe, eu sunt. Vrei să-mi vorbeşti? Sunt gata să te ascult.

De fapt ar fi preferat să dezamorseze o bombă. Era o figură pe care o cunoştea prea bine, sau măcar ştia la ce se putea aştepta mai rău.

Pe când aici naviga orbeşte.

— Îţi mulţumesc că-ţi pasă de mine, răspunse Phoebe. Dar totul e în regulă. Te poţi duce dincolo şi închide uşa după tine dacă vrei.

Oh! Situaţia era mai gravă decât crezuse!

— Ce-ai zice de o ceaşcă de…

Nu, nu de cafea, era deja la capătul nervilor.

— … hm… de lapte?

Phoebe se întoarse spre el şi Gus profită să aprindă lampadarul şi să închidă uşa.

— Scumpo, nu prea pari în apele tale. Nu vrei să ai încredere în mine? Asta te ar uşura.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi. Crede-mă, n-am obiceiul să-i amestec pe ceilalţi în problemele mele.

Era atât de fragilă! Gata să se frângă din cauza

greutăţii lor.

— Betsy e cu Nick. Poate va şti s-o înţeleagă mai bine decât tine.

Phoebe scoase un suspin adânc, apoi se ridică şi trase perdelele.

— Cred că ai dreptate. Mai bine m-aş ocupa de cină.

— N-ai prefera să luăm masa în oraş?

— În seara de Crăciun? Totul este pregătit. Dacă n-aveţi nimic împotriva curcanului şi sandvişurilor cu jambon, am tot ce-mi trebuie.

Gus avusese de-a face cu criminali, civili terorizaţi şi familii disperate, birocraţi obtuzi şi fanatici. Astăzi nu era vorba decât de un diferend între două femei, de o problemă de familie… Într-o zi, un poliţist îi spusese că a interveni într-un conflict familial era ca şi cum ai umbla cu nitroglicerină. Acum îşi dădea seama că poliţistul avea dreptate.

În disperare de cauză, Gus reveni la problema cinei.

— O să gust cu plăcere jambon, fiindcă mi-e teamă că Nick n-o să lase mare lucru din curcan.

Phoebe îl fixă un răstimp cu o privire goală. Apoi observă cum îşi recapătă stăpânirea de sine. O femeie curajoasă. Trebuia să lupte din toate puterile contra dorinţei de a o lua în braţe şi de a o legăna ca s-o liniştească.

Ce se petrecuse între ea şi Betsy ca s-o dea astfel peste cap? Va descoperi el cauza suferinţei ei şi dacă-i va sta în putinţă o va ajuta să depăşească acest impas.

În acea seară cinară toţi patru în sufragerie, în

jurul mesei impunătoare. Ca de obicei, Phoebe îi propuse domnişoarei Em să li se alăture şi bineînţeles că bătrâna o refuzase.

Hotărâtă să facă faţă, îşi jucă cum putu rolul de gazdă.

— Ce planuri ai Nick, după ce o să-ţi iei diploma? îl întrebă ea.

Urmă o tăcere apăsătoare.

Apoi, cu o privire de câine bătut, băiatul se hotărî să răspundă:

— O să studiez dreptul.

Imediat Betsy izbucni în lacrimi în şervetul ei.

— De ce nu-l întrebaţi şi pe acest Superman ce meserie şi-a ales? continuă Nick.

Şi îi aruncă o privire provocatoare tatălui lui.

— Ajunge Nick! îi ordonă acesta.

În aceeaşi clipă, Betsy, care-şi urma propriul ei gând, ridică privirea şi se miorlăi.

— Dreptul? Şi Henry urmează tot dreptul. Ce coincidenţă!

Phoebe îşi privi insistent sora, apoi pe Nick şi pe Gus… Toată lumea era tristă şi încordată în seara asta. Betsy nu asculta pe nimeni şi nu era preocupată decât de propria ei persoană, Nick îşi provoca tatăl şi Gus… Gus îşi fixa paharul cu o infinită tristeţe.

Dintr-o dată, comparată cu prăpastia care-i despărţea pe tată şi fiu, propriile ei probleme i se părură lui Phoebe derizorii.

Cu multă seriozitate Nick mai făcu un sandviş apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre tatăl lui.

— Hai… nu zici nimic tată? Tot mercenar?

Pândi reacţia lui Betsy – care plângea în continuare – şi a lui Phoebe.

Phoebe l-ar fi plesnit. Nu lovise niciodată pe

nimeni, dar băiatul ăsta o scotea din sărite. Aşa că interveni.

— Tatăl tău este agent antiterorist, nu mercenar.

În faţa privirii severe a lui Phoebe, băiatul se făcu stacojiu. Îşi băgă nasul în farfuria lui.

— Personal, eu sunt fericită că există bărbaţi ca el care primesc astfel de misiuni periculoase, încheie ea.

Apoi, arborând un surâs strălucitor, schimbă subiectul.

— Şi acum, reluă ea, cine vrea tartă?

— Mă duc să fac o cafea, anunţă Gus.

— Eu cred că ar trebui să încep să beau lapte, spuse cu timiditate Betsy. Ca să-mi fortific oasele.

Fără să rostească vreun cuvânt, Phoebe se ridică de la masă şi se duse direct în bucătărie. Umplu un pahar mare cu lapte, trânti uşa frigiderului şi se întoarse în sufragerie.

Acolo trânti paharul în faţa surorii ei.

— Uite, făcu ea, şi sper să-ţi folosească şi la cap.

Betsy bău jumătate de pahar, surâse lui Nick şi îi explică.

— Nu e mulţumită, fiindcă...

— Betsy, te rog... i-o tăie Phoebe.

— Oh! Phoebe, dar nu e deloc ruşinos în zilele noastre!

— Problemele noastre de familie nu-l privesc pe Nick.

— E adevărat, prefer să nu mă amestec, mărturisi Nick. Mai ales că şi eu am problemele mele.

— Cine n-are? se miorlăi din nou Betsy.

Şi ieşi grăbită. Comodă scăpare, gândi Phoebe. Lacrimile nu rezolvaseră niciodată nimic.

— Trebuie s-o ierţi. Betsy nu e aşa nervoasă de obicei. Facultatea, examenele...

Şi mai ales patru ani pierduţi. Patru ani de sacrificii şi de… speranţe. Toată asta fiindcă tâmpită asta de Betsy întâlnise un idiot care o lăsase însărcinată şi o obliga să-şi părăsească studiile! Ea care crezuse că va avea două surori licenţiate, în urma atâtor sacrificii! Patru ani pierduţi!

— Ce păcat! şopti ea, exact în momentul când Gus aducea cafeaua.

O văzu că-şi mototoleşte cu nervozitate şervetul.

— Băiete, du-te la Betsy. Eu o să mă ocup de domnişoara Shaw.

— N-am nevoie să se ocupe nimeni de mine, exclamă Phoebe.

Gus şi Nick nu-i luară în seamă spusele.

— Foarte bine. Şi păstrează-mi puţină tartă, îi spuse tânărul.

Gus aşteptă ca fiul lui să se îndepărteze ca să se întoarcă spre ea.

— Nu vrei cafea? Ce-ai zice de un coniac?

— Mai degrabă whisky, răspunse ea.

— Unde găsesc?

— În dulapul mic de pe culoar.

— Perfect.

Şi dispăru, lăsând-o cu coatele pe masă şi bărbia sprijinită în pumni.

Phoebe bea în general foarte puţin alcool, dar acceptă cu plăcere paharul de Ballantine’s pe care i-l întinse Gus. Gustă, făcu o strâmbătură şi îl goli dintr-o dată.

— Aveam mare nevoie de el.

El o aprobă fără s-o părăsească din ochi.

— Şi eu cred. Dacă am sta acum puţin de vorbă?

— Foarte drăguţ din partea ta, dar n-am nimic de spus.

Şi arboră un surâs perfect. Chiar prea. Gus era însă expert. Detecta foarte repede ceea ce vroia cineva să-i ascundă.

— Bine, de ce n-ai face o baie, în timp ce eu strâng masa? Te-ai simţi mai deconectată ca să-mi povesteşti tot.

— Nu-ţi permit să…

— Phoebe, te rog.

Şi ea îl ascultă.

Ea avea nevoie de timp şi el de spaţiu. Oricum, niciunul nici celălalt nu vor adormi prea repede în această seară.

Gus spăla vasele când Nick apăru în bucătărie câteva clipe mai târziu.

— Tată, eu… cred că am greşit faţă de tine. În fond nici nu gândeam ceea ce am spus. Mama mi-a zis…

— Nu-ţi face probleme. Am şi eu poate nişte comportări mai ciudate. Şi într-un sens are şi ea dreptate.

— Când zice că eşti un iresponsabil. Căruia îi place să se joace de-a soldaţii?

— Unii se joacă de-a soldaţii, alţii joacă monopol. Un jucător de monopol i-ar fi convenit mai mult mamei tale. Un om cu un program regulat, nu un tip care e trimis în misiune la celălalt capăt al lumii imediat ce se pregăteşte ceva în zonă. Lucrurile n-au mers între noi, dar nu-i port pică că a căutat în altă parte ceea ce eu nu puteam să-i ofer.

Mincinosul! Fusese teribil de atacat şi o trimisese pe Ava la toţi dracii.

— Domnişoara Shaw are dreptate, relua Nick. Trebuia să existe cineva care să se ocupe de toţi demenţii care nu se gândesc decât să arunce planeta în aer.

Gus dădu din cap.

— Îmi place ce-mi spui şi aş dori să stăm mai mult de vorbă, dar cred că nu e cazul în seara asta.

— Ai dreptate, tocmai venisem să te văd pentru că Betsy are nevoie de un sfat şi mă întrebam dacă tu…

— Nici vorbă, i-o tăie Gus. E foarte drăguţă dar sunt ultimul care aş putea…

— Nu e vorba de tine ci de mine. Ea stă acolo sus şi plânge de se rupe şi spune că domnişoara Shaw n-o înţelege pentru că e prea bătrână.

— Prea bătrână? Phoebe?

Băiatul ridică din umeri.

— Ştiu, e discutabil… Dar nu asta e problema. Vroiam doar să ştiu dacă ai fi de acord să rămân peste noapte cu ea. Nu se va întâmpla nimic, îţi promit.

— Am încredere în tine, fiule. Această domnişoară are nevoie să fie consolată în noaptea asta.

— Mulţumesc. Şi… n-o să uiţi de tarte?

Când Gus bătu la uşa ei, Phoebe tot nu-şi găsise somnul. Stătea într-un fotoliu, cu picioarele goale şi părul ud.

— Pleacă, te rog.

— Vroiam doar să-ţi spun că Nick e lângă sora ta. Dacă vezi vreun inconvenient în asta, urc imediat să-i zic.

— Nu văd nimic rău în asta, răspunse ea. Şi nu-ţi

face probleme pentru mine fiindcă n-ai motive; în sfârşit toate visurile mele au devenit o realitate.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Doar spusese adevărul! În curând nu va mai avea nicio obligaţie faţă de nimeni. Betsy o să se mărite. Altcineva se va ocupa de ea. Şi nici n-o mai privea faptul că-şi va abandona studiile!

Gus intră şi se aşeză în faţa ei, în penumbra încăperii. Phoebe refuza cu încăpăţânare să-l privească. El se aplecă şi o luă de bărbie.

— Ar trebui să te culci acum.

— Nu mi-e somn.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Gus traversă camera şi Phoebe îl auzi îndepărtându-se spre partea din spate a casei.

Câteva minute mai târziu reveni cu o ceaşcă aburindă.

— Bea, îi ordonă el.

— Cafea?

— Lapte cald cu zahăr şi… puţin whisky.

Îl privi cu intensitate pe acest bărbat care nu se supărase fiindcă îi făcuse atâtea nazuri. Bău pe nerăsuflate.

— Eşti mulţumit? Şi acum lasă-mă!

Fiindcă el nu se clintea din loc, ea explodă.

— Ce mai cauţi aici? Mai bine aş fi închis casa şi aş fi plecat la celălalt capăt al lumii de sărbători!

— Nu ştiam că ai asemenea planuri. Dacă prezenţa mea te deranjează, pot pleca în noaptea asta.

— Nu, nu face asta…

Vocea ei tremura şi respira sacadat.

— Iartă-mă, reluă ea. Aş vrea numai să pleci de aici.

Drept orice răspuns, Gus luă ceaşca, o puse pe

birou şi o ridică în braţe pe Phoebe.

Ea izbucni atunci în hohote de plâns udându-i pieptul cămăşii. O duse în dormitor, închizând uşa cu umărul. Apoi o puse în patul care mirosea a lavandă.

Phoebe nu mai găsea forţă să i se opună. Numai avea decât o dorinţă: să fie răsfăţată şi să poată da uitării totul.

Dar era imposibil.

Gus o înveli până la bărbie. Phoebe se simţea bine în cearceafurile curate şi simţi din nou că-i vin lacrimi în ochi.

— Iar plângi? Hai, scumpa mea.

— Gus, toate astea nu te privesc. Ai tu propriile tale probleme de pus la punct.

— Dau prioritate femeilor, răspunse el.

El o cuprinse din nou în braţe şi ea se lăsă în voia lui.

— Betsy e însărcinată…

— Şi asta e o problemă? întrebă Gus.

— Evident! Vrea să se mărite!

— Ah! Şi asta-i atât de îngrozitor?

— Nu înţelegi? Refuză să-şi continue continue studiile.

— Deci iată unde era adevărata problemă!

Gus dădu la o parte părul, care îi ascundea o faţă plină de lacrimi. Îi întinse o batistă.

Phoebe roşi şi îi mulţumi.

— Ştii, reluă ea, mi-am petrecut jumătate din viaţă închisă aici. De trei ani primesc chiriaşi, le prepar mesele, fac curat după ei, le ascult toate poveştile tâmpite despre fotbal şi vânătoare, pregătesc ce aduc de la vânat chiar dacă am preparat altceva pentru cină.

— De ce faci asta şi de ce rămâi aici?

— Pentru că fiecare dolar câştigat mi-a permis să plătesc studiile lui Elida şi Betsy, impozitele sau reparaţiile. Pentru că, atunci când mama a căzut bolnavă, am avut nevoie de o infirmieră, iar apoi am rămas s-o îngrijesc pe mătuşa Phee.

— Şi surorile tale? Nu-şi purtau singure de grijă?

— Nimeni nu m-a obligat dacă asta doreşti să insinuezi. Elida era deja la universitate şi Betsy…

— Da…

— S-a purtat întotdeauna ca un copil. Nu poţi să contezi pe ea.

— Eşti geloasă?

— Pe ea? Pe frumuseţea ei? Nu.

— Pe Henry. Pe băiatul ăsta care a lăsat-o însărcinată şi acum ţi-o răpeşte.

— Nu.

Phoebe regretă imediat că n-a zis da. Acum va trebui să mărturisească adevăratul motiv al durerii ei.

— Nu, nu el este cauza. Sunt furioasă că-şi abandonează studiile, că nu merge până la capăt din cauza unei iubiri fulgerătoare. Şi eu am fost logodită. Şi pentru ele l-am părăsit… şi pe el şi facultatea. Şi care e rezultatul?

Izbucni într-un râs forţat.

— O facultate de botanică făcută pe trei sferturi n-are nicio valoare, înţelegi?

— Nimic nu te împiedică să-ţi reiei studiile.

— Adevărat? Şi această casă? E o adevărată povară: n-o pot nici vinde nici închiria. Şi teancul ăsta de facturi care creşte pe zi ce trece?

Gus suspină îndelung. Ce să-i răspundă?

Ştia din experienţă că o casă, cheltuielile aferente ei pot constitui o adevărată cursă. Îşi aminti de o discuţie avută cu Ava. Vroia să cumpere o casă în

cartierul şic în care se născuse iar el se opusese. Pentru că nu vroia să intre la datorii… Dacă nu băgai bine de seamă, deveneai repede sclavul bunurilor tale.

— Nu m-aş fi gândit niciodată să ajung aici, mărturisi Phoebe. Şi acum trebuie să adaug şi vinovăţia la lista greşelilor mele.

Gus mângâie o şuviţă mătăsoasă din părul ei. Mirosea a lavandă.

— Lista greşelilor tale? Această listă include fără îndoială crima, distrugerea bunurilor private, furturi cu arma în mână şi conducerea maşinii în stare de ebrietate, nu-i aşa? spuse el cu un ton ironic.

Phoebe îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Nu, dar egoismul, ciuda şi acum vinovăţia. În timpul ultimilor ani am declarat că rămân aici fiindcă aşa am hotărât şi nu fiindcă eram obligată. Eram foarte mândră de mine, dădeam dovadă de nişte sentimente atât de nobile! Şi când Keith m-a părăsit fiindcă nu mai suporta Shawdon, m-am prefăcut că nu-mi pasă. În realitate, în fundul sufletului meu, n-am acceptat niciodată asta. Oh, mi-e atât de ruşine!

— N-ai deloc dreptate, te asigur.

Rămaseră tăcuţi un timp. Phoebe lupta să-şi regăsească controlul dar îşi înfrânase prea mult timp sentimentele. Gus, rămase lângă ea, în timp ce Phoebe plângea amarnic.

Trecură minute care li se părură la amândoi foarte lungi.

— Nu eşti întotdeauna stăpânul vieţii tale, spuse în cele din urmă Gus. Vezi tocmai mă angajasem la Agenţie, în secţia antiteroristă când am întâlnit-o pe Ava. Să-mi întemeiez o familie nu făcea deloc parte din planurile mele. Dar ea a apărut frumoasă, elegantă şi foarte convingătoare. Şi atunci ne-am căsătorit… Sigur,

foarte repede a trebuit să plec din nou în misiune. Ne-am gândit că asta nu va dura mult, că vom găsi o rezolvare, că o să ne mutăm. N-am făcut nimic din toate astea.

Phoebe îl cuprinse în braţe pe Gus şi-şi lipi capul de pieptul lui.

— Îmi amintesc, şopti ea, mi-am spus acelaşi lucru. Când surorile mele vor fi la casele lor…

— Da, cu toţii ne facem planuri frumoase şi… Ava şi-a dat seama că e însărcinată în timp ce eu eram în Orientul Mijlociu. Şi într-o bună zi, când Nick avea doi ani, am realizat că mama lui şi cu mine nu mai aveam nimic comun.

— Şi copilul?

De data asta Gus izbucni într-un râs care suna fals.

— Am divorţat fără să ne facem greutăţi unul celuilalt şi am stabilit că-l pot vizita pe Nick când doresc. Numai că asta nu s-a realizat. Ava s-a recăsătorit peste câţiva ani şi mi-am zis că fără îndoială, e mai bine pentru Nick. Am devenit pentru el un străin. De ce să apar să-i stric armonia noii lui vieţi de familie? Oricum n-am ştiut niciodată să stabilesc nişte relaţii cu ceilalţi.

— Nu mi se pare, şopti. Phoebe mângâindu-i braţul. Nu te descurci prea rău. Şi faci uneori chiar progrese.

— Nu cred scumpa mea, spuse el cu amărăciune. Am trăit prea mult timp singur. E prea târziu să mă schimb, chiar dacă aş vrea.

Prea târziu! Să-i răspundă că şi ea avea aceleaşi temeri? Mai avea oare ea timp să ia totul de la capăt? După ce va vinde casa, va plăti datoriile, îi vor rămâne destui bani şi energie ca să se mute şi să-şi refacă

viaţa?

Era înspăimântată. Mai ales că nu vroia s-o ia singură de la capăt.

Dar cu cine i-ar fi plăcut s-o facă?

Se întoarse spre Gus şi, dintr-o dată, evidenţa i se impuse, minunată dar imposibilă: vroia s-o ia de la capăt cu Gus. Cu singurul bărbat din lume poate care nu credea în aşa ceva, care nu mai credea în aşa ceva.

Capitolul 10

Să petreci noaptea în braţele unui bărbat e lucrul cel mai reconfortant din lume, gândi Phoebe.

Se trezise, dar nu se îndura să se despartă de căldura trupului lui Gus. Totuşi, după cum arată cerul, de un gri pal, era timpul să se dea jos din pat... Mai ales că o aştepta o zi foarte încărcată: să se împace cu Betsy, să-i apropie pe tată şi pe fiu, să-i reamintească domnişoarei Em să comande cărbuni înainte să vină gerul.

Şi cel mai important: să facă în aşa fel în aceste ultime zile să nu-şi piardă nici demnitatea nici mândria.

Îşi trase un picior, apoi pe celălalt încercând să nu-l deranjeze pe Gus. Dormiseră lipiţi unul de altul şi braţul lui Gus îi încercuia încă talia.

El se agită prin somn şi închise ochii, crispându-se puţin. Era poate pentru ultima oară când se trezea în braţele unui bărbat pe care îl iubea. Gus va pleca în curând. Şi cine ştie dacă îl va mai revedea vreodată?

Mai rămăseseră două zile şi două nopţi. De ce să nu-l reţină, să nu încerce să-l împiedice să plece? De exemplu, maşina să nu poată demara... Ce prostie! Shorty, mecanicul, ar veni s-o depaneze. Mai bine să înfrunte realitatea.

Phoebe îndepărtă braţul care o ţinea prizonieră şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Nu pleca, îi şopti Gus.

Şi o trase din nou lângă el. Îi atinse sânii şi Phoebe simţi că hotărârea ei slăbeşte.

Se degajă cu blândeţe.

— Mă duc să fac un duş şi să mă îmbrac. Ceilalţi vor coborî în curând la cafea şi…

El îşi coborî mâna spre pântecul lui Phoebe.

— Nu cred că o să se trezească. Au discutat toată noaptea.

— Totuşi, este…

— … este destul timp, încheie Gus.

Îşi lipi faţa de gâtul lui Phoebe şi îi acoperi umerii cu sărutări. Iar ea nu simţi nicio remuşcare. La fel ca natura la venirea primăverii ea renăştea în braţele lui.

— Vrei să-mi mai spui ceva? îi şuşoti el la ureche.

Ea dădu din cap. Cum să vorbească când mâinile amantului ei îi mângâiau sânii, atingându-le uşor sfârcurile? Cuvintele nu ar fi servit la nimic.

Deschise ochii şi privi cu intensitate chipul lui frumos, ochii lui negri. Vroia să-şi fixeze această imagine pentru totdeauna în memorie. Peste o săptămână, peste un an şi-l va putea reaminti cu exactitate.

Apoi, dintr-odată totul se înceţoşă şi nu mai avu nimic; simţea doar căldura trupului lui Gus în semiobscuritate. Şi când o sărută, simţi că ia foc.

Acum mâinile lui Gus parcurgeau corpul străbătut de fiori ai iubitei lui, o făcea să se arcuiască sub mângâierile lui, îi cuprindeau sânii în palme frecându-le uşor sfârcurile întărite. Îi făcea plăcere s-o audă suspinând şi scoţând strigăte uşoare.

Apoi, la rândul lui, crezu că se topeşte de plăcere

când Phoebe îl acoperi de sărutări, trasând dâre arzătoare pe piept, pântec, şi mai jos chiar.

— Phoebe, spuse el cu răsuflarea tăiată, mă înnebuneşti.

Ea îi surâse şi el o întoarse cu faţa în sus. În liniştea dimineţii se auzeau doar bătăile puternice ale inimilor lor... Nemaiputând să se abţină, înnebunit de dorinţă, o pătrunse. Şi împreună naufragiară într-un arhipelag paradisiac, epuizaţi dar pe deplin satisfăcuţi.

O rază palidă de soare lumina patul. Phoebe deschise ochii. Norii se îndepărtaseră spre est şi cerul era acum senin. Simţi greutatea unui picior peste al ei şi încercă să se degaje uşor fără să-l trezească pe Gus... Chipul lui avea o expresie atât de liniştită în somn! Câteva zile în plus la Shawdon îl vor face de nerecunoscut, poate chiar fericit.

Cu multe precauţiuni se aşeză pe marginea patului. Simţea o delicioasă moleşeală.

Pe vârful picioarelor se îndreptă spre sala de baie.

Tocmai ieşea de sub duş când sună telefonul.

— Răspund eu, strigă Betsy.

Ia te uită! Tinerii se sculaseră deja. Un miros îmbietor de cafea începuse să se răspândească prin toată uşa.

Phoebe ezită. Murea de dorinţa de a se afla din nou în braţele lui Gus, dar raţiunea îi şoptea că era mai bine să le distragă atenţia lui Betsy şi Nick în timp ce Gus se va întoarce cu discreţie în camera lui.

Atunci se grăbi să se îmbrace ca să facă faţă acestei noi zile.

Betsy plecă duminică pentru a-l reîntâlni pe Henry

la Richmond, în mijlocul familiei lui. Şi promise că se va întoarce în curând cu el, ca să-l prezinte şi lui Phoebe.

— Sunt sigură că o să-ți placă foarte mult, afirmase ea cu un râs puţin jenat. Va fi pentru tine frăţiorul pe care nu l-ai avut.

Phoebe se îndoia. Cât valora un tânăr care-şi lăsase logodnica însărcinată să-şi înfrunte singură familia? Dar viitorul îi va dezvălui mai multe despre el.

— Sigur, frumoasa mea. Dar să mă anunţi din vreme. Poate va fi cazul să decomandez vreun chiriaş.

— Sau poate o să vinzi casa.

Dar surâsul ei se stinse imediat şi adăugă:

— Chiar eşti obligată la asta? Locul ăsta e minunat. Gândeşte-te ce reprezintă pentru noi. Mi-ar place aşa de mult să-mi aduc aici copilul de Crăciun, în casa copilăriei mele, care a aparţinut de atâta vreme familiei noastre şi…

— În fond ai dori să păstrez această casă ca să vii aici cu familia ta o dată pe an? Asta e?

— Şi poate şi de revelion câteodată. Aminteşte-ţi cum împodobeam holul cu crengi de vâsc şi…

— Tot aşa fac şi acum.

— Şi cupa de cristal pe care o umpleam cu fructe de pădure!

— Am păstrat şi acest obicei.

— Elbert ne dădea un jambon şi o damigeană de vin şi domnişoara Em bomboane ascunse în şosete de toate culorile.

— Fără să uităm de pepenele pe care mi-l trimitea Amelda, adăugă Phoebe.

— E important, ştii, pentru echilibrul unui copil să-şi cunoască rădăcinile. Mai multe studii arată că…

— Înţeleg perfect. Şi dacă tu ţii atât de mult la tradiţiile familiei, de ce nu preiei tu şi Henry

întreţinerea, impozitele şi asigurarea locuinţei străbunilor! Aţi fi purtătorii acestei ştafete.

Betsy izbucni în proteste. Nu asta dorise să spună... Niciodată n-ar vrea s-o lipsească pe sora ei de această casă... Dacă o să poată, o să contribuie dar nu crede...

Şi rămaseră în acest punct.

Totuşi Phoebe fu emoţionată când sora ei termină să-şi încarce valizele în micuţa maşină roşie. Îşi luară rămas bun cu lacrimile în ochi şi-şi promiseră că se vor revedea în curând.

Urmări maşina până o pierdu din ochi, apoi intră în casă.

Acolo îl găsi pe Gus şi Nick care se lansaseră într-o discuţie despre sport şi devorau ultimele porţii de tartă.

Gus uzase de toată diplomaţia de care era în stare şi reuşise: începuse un adevărat dialog de le suflet la suflet cu fiul lui. Sigur, nu priveau lucrurile în acelaşi mod, nu aveau aceleaşi aspiraţii, iar anii pierduţi nu vor putea fi niciodată recuperaţi, dar cel puţin vor putea stabili de acum o legătură afectivă între ei.

În fond Nick nu era atât de diferit de tatăl lui. Era doar un idealist, ferm convins că într-o bună zi umanitatea îi va interesa pentru salvarea planetei. Atunci, oamenii vor trăi mai fericiţi într-o lume mai bună...

Dar Gus fusese prea mult timp confruntat cu o realitate dură ca să mai creadă în aşa ceva.

De altfel mai credea el în ceva? se întrebă Phoebe suspinând.

Şi ziua fatidică sosi.

Într-o sâmbătă, spre sfârşitul după-amiezii.

Gus coborî geanta de voiaj a fiului său şi propria lui valiză.

Phoebe se forţă să surâdă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Deci, te-ai hotărât, plecaţi? întrebă ea.

— Concediul meu se termină mâine şi trebuie să-l conduc pe Nick la Norfolk înainte să mă duc la birou.

La birou! Phoebe îşi imaginase mai degrabă că un expert în antiterorism acţionează în aeroporturi internaţionale, în tunele întunecoase sau ţări exotice al căror nume nici nu-l ştia.

— Da, înţeleg.

„Surâde ce naiba! îşi porunci singură. Dacă te pui acum pe plâns, nu-ţi va păstra o amintire frumoasă! Sau mai bine să mă miorlăi şi să-l copleşesc cu reproşurile mele?”

Paşii lui Nick răsunară pe scări. Avea o mutră posomorâtă.

— Bătrânul Stump îmi va lipsi, domnişoară, declară tânărul.

Apoi dispăru în salon şi reveni cu un teanc de cursuri universitare. Le-o fi deschis vreodată de când venise?

— Drum bun, Nick, spuse cu simplitate tânăra femeie.

— La revedere, domnişoară Phoebe. Şi mulţumesc pentru tot.

— Du-te să încălzeşti motorul, spuse Gus întinzându-i cheile. Sosesc imediat.

Băiatul îi aruncă o privire cu subînţeles tatălui său. Bănuia oare ceva? Dar ce importanţă avea?

Oricum în curând nu-l va mai vedea pe niciunul dintre ei.

— Phoebe, îmi pare rău pentru…

— Te rog să nu te scuzi!

Phoebe simţi lacrimi în colţul ochilor şi un nod în gât. Inima îi bătea cu putere dar nu vroia să-i inspire milă!

— Nu, răspunse el. De fapt aş minţi spunându-ţi că-mi pare rău… deşi ar trebui să-mi pară. Legătura noastră a fost o nebunie, dacă ţii seama de împrejurări, dar nu regret deloc Phoebe.

Îi puse degetul pe buze ca pentru a o împiedica să răspundă.

— Când am sosit aici… oh, dar ştii la fel de bine ca mine. Erai exact persoana de care aveam nevoie, dar…

Dar. Inima ei o luă la galop. Ce-o să adauge Gus? O să-i redea speranţă?

— … dar nu sunt un bărbat potrivit pentru tine, Phoebe.

Îşi simţi inima zdrobită, avu chef să-i strige că lucrurile nu erau chiar atât de simple, că el fugea de adevăr şi fericire! Dar se abţinu, nevrând să aibă aerul că-i cerşeşte dragostea.

— Salută-l din partea mea pe domnul Rappoport, se mulţumi să spună cu răceală. E atât de amabil. Sper că va veni aici şi cu soţia într-un concediu.

— Phoebe, nu înţelegi? Nu te poţi arunca aşa cu ochii legaţi în prima aventură!

— Bineînţeles!

Şi Phoebe râse forţat.

— Am făcut doar dragoste cu tine, reluă ea. N-am semnat vreun act. Şi apoi am o mulţime de planuri. Voi fi foarte ocupată după vânzarea casei. N-o să am timp

pentru…

Ochii lui Gus se aprinseră şi se apropie de ea sărutând-o aproape cu sălbăticie, şi poate puţin mânios.

După ce îmbrăţişarea lor luă sfârşit, Phoebe îl privi ciudat. Gus îşi înăbuşi o înjurătură, bătu cu pumnul în masă… şi în acest moment Nick claxonă.

— Phoebe, ţi-am vorbit de Ava. M-ai înţeles oare?

— Crezi că toate sunt la fel. Că, aşa cum ai ratat cu ea, vei rata şi cu celelalte. Să ştii că am fost logodită şi că el a rupt logodna. Şi crezi că asta mă împiedică să iubesc alt bărbat? Dar poate asta dovedeşte că n-am pic de minte şi că n-am învăţat nimic din ce-am păţit.

— N-ai nimic comun cu Ava. Phoebe, tu eşti… N-am întâlnit niciodată o femeie ca tine. Asta nu înseamnă totuşi că…

Se opri şi mai trase o înjurătură. Nick claxonă din nou.

— Ascultă, suntem prea diferiţi.

— Evident. Tu vii din New Jersey şi eu din Carolina de Nord. Eu sunt blondă şi tu brunet. Tu eşti bărbat şi eu…

— Stop! Ştii prea bine ce vreau să spun! Sunt brutal, prost crescut, îmi ies repede din fire şi sunt grosolan. A trecut mult timp de când am încetat să cred în dragoste şi tu meriţi mai mult.

— Stop! Nu eşti deloc aşa. Îţi ieşi tu repede din fire, e drept, dar ăsta nu e un defect atât de mare. Nici eu nu sunt perfectă.

El râse cu tristeţe.

— Bineînţeles, scumpa mea. Eşti dulce, fină, generoasă, răbdătoare şi bună. E tot ceea ce visează un bărbat să găsească la o femeie şi întâlneşte

arareori.

„Probabil că pentru asta şi pleci…” gândi ea. Dar păstră această remarcă doar pentru ea.

Şi în timp ce Gus se îndepărtă, după ce o sărutase pentru ultima oară, se refugie în camera ei ca să plângă după pofta inimii.

Capitolul 11

Trecu o săptămână. Phoebe aştepta vindecarea… care nu mai venea. Aştepta să se atenueze durerea… dar în zadar. Aştepta să sune telefonul… şi se repezea.

Dar niciodată nu era Gus.

Elida o sună de la Florenţa ca s-o anunţe că-i merge bine. Betsy îi telefonă ca să-i spună că părinţii lui Henry se purtau adorabil cu ea şi că surioara lui era o scumpete, dar răsfăţată din cale-afară. Şi ca să afle dacă Phoebe ar avea ceva împotrivă ca familia logodnicului ei să se ocupe de organizarea căsătoriei, care să aibă loc în casa lor.

Aveau, după cum spunea Betsy, o somptuoasă proprietate pe malurile râului Saint James, cu o grădină plină de flori splendide. Era sigură că Phoebe va fi încântată de toate.

Şi apoi, într-o zi ploioasă de luni, Lloyd Stanley o sună la telefon:

— Cred că de data asta am tras lozul cei mare, Phoebe.

Phoebe rămase o clipă cu gura căscată. Apoi ceru câteva detalii şi zmângăli câteva cifre şi cuvinte disparate pe caietul de lângă telefon.

— Vrei să zici că acceptă preţul meu? Nu se mai tocmeşte? Nici nu-mi vine să cred! O fi auzit că e o mină de aur sub casă?

Lloyd izbucni în râs.

— Vrei să-i sun ca să le spun că mai laşi din preț?

— Încearcă numai, tâlharule!

Şi izbucni la rândul ei în râs. Dintr-o dată o cuprinse bucuria. În sfârşit putea să părăsească acest loc care acum îi amintea mai mult de nopţile petrecute cu Gus decât de zilele fericite ale copilăriei.

— Oricum Lloyd, adăugă ea după ce se gândi puţin, nu e ceva neobişnuit? În mod normal, cumpărătorii încearcă să negocieze preţul, nu-i aşa?

— Sigur că unii îşi mănâncă de sub unghie. Ai avut noroc de data asta! Cumpărătorul e foarte hotărât. Ca să-ţi spun totul, e vorba de reprezentantul unei firme din alt stat... care fără îndoială nu cunoaşte regiunea! Şi să nu mă întrebi de ce cumpără, fiindcă nu mi-a făcut cunoscute motivele.

Gânditoare, Phoebe îşi lipi receptorul de gât. Ce afacere ciudată! Timp de atâţia ani nimeni nu dorise să cumpere Shawdon de ajunseseră – îşi reaminti ea – ca Lloyd să-i propună să cedeze proprietatea. Şi brusc, un client providenţial accepta să plătească un preţ ridicat pentru o proprietate pe care n-o văzuse niciodată, dintr-un colţ al Statelor Unite unde se părea că nu pusese niciodată piciorul. Şi ce să facă aici...? Mister.

Phoebe alungă aceste gânduri. În fond de ce o interesau pe ea dedesubturile acestei afaceri? Un singur lucru avea importanţă, că se va debarasa în curând de Shawdon şi de podul lui plin de regrete!

Phoebe aruncă o privire spre calendar.

Doar o săptămână? I se părea că Gus plecase de ani...

Cât de mult îi lipsea! În timpul zilei se concentra asupra treburilor ca să evite să se gândească la Gus – bărbatul care surâdea atât de puţin, cel care sosise

într-un mod atât de neaşteptat ca să-i tulbure firul întregii ei existenţe ca apoi să dispară.

Dar seara gândul la el o obseda şi în loc să viseze la libertatea pe care şi-o va recuceri în curând, ea visa la Gus Galanos.

Apoi se făcea din nou ziuă... Trebuia să scape de insecte, să repare cât de cât veranda, să scoată tot ce îngrămădise prin pod. O colecţie completă de calendare de vânătoare din 1919 până în 1937, haine de epocă care vor ferici o trupă de teatru de amatori, o pereche de cizme de cauciuc pentru copii, o veche maşină de făcut cafea...

Şi reuşea să-l uite puţin pe Gus, golul pe care-l lăsase în urma lui.

Cu cât trecea timpul, indiferent ce făcea, Phoebe era din ce în ce mai obsedată de imaginea lui Gus.

De fapt i se părea că-l vede peste tot.

Stând călare pe un scaun în bucătărie, instalat pe unul din fotoliile de piele, cu ziarele răspândite în jurul lui, sau apărând pe seară după una din interminabilele lui plimbări.

Şi când încerca să alunge aceste imagini, ele îi reveneau cu şi mai multă putere în minte.

Astfel că, deschizând un dulap din fosta cameră a lui Gus şi descoperind o cămaşă pe care acesta o uitase, izbucni în hohote de plâns.

Stop! Trebuie să pună capăt imediat acestei situaţii.

Vânzarea era ca şi aranjată. De ce să izbucnească în lacrimi atât de des? Era o nebunie! Dorinţa ei cea mai scumpă se va împlini în sfârşit. În curând va fi liberă.

Atunci?

Ca să-şi schimbe gândurile dădu o fugă să-i

anunţe vestea domnişoarei Em şi încercă să fie veselă ca să-i risipească tristeţea bătrânei. Se cunoşteau de atâta timp! Trecu şi pe la Elbert şi Amelda care îi promiseseră să vegheze asupra vecinei ei.

Pe drumul de întoarcere se opri în faţa stejarului secular. Respiră parfumul lemnului, al frunzelor arse şi al pământului umed care înmiresmau aerul proaspăt.

Totul va rămâne în curând în urma ei. Calmul, frumuseţea, vechii prieteni... Dar în schimb va avea viaţa în faţă. Noi privelişti de descoperit, noi figuri de întâlnit.

„Va fi pasionant” îşi spuse ea.

Dar în adâncul sufletului ei nu-i venea să creadă.

— Am pus la punct podul şi dependinţele şi am rămas cu o grămadă de vechituri, spuse ea lui Lloyd Stanley în cursul prânzului pe care-l luau la restaurantul Colonial. Ce mă fac cu ele?

— Unele pot avea o oarecare valoare. Încearcă să le dai prin talcioc şi opreşte-le pe cele de care eşti legată sentimental.

Dar totul avea valoare în ochii ei! Aici era problema! Cum să accepte ca nişte străini, nişte anticari animaţi doar de dorinţa de a face o afacere bună să le plimbe prin casa mătuşii Phee scotocindu-i prin amintiri? Nu, niciodată! Exista şi o altă soluţie.

— M-am gândit că noul proprietar va dori poate să păstreze unele piese, îi sugeră ea. Va avea nevoie de mobile şi cele ale mătuşii Phee aparţin acestui loc în care se încadrează perfect. Au fost întotdeauna aici şi n-ar fi drept să fie mutate după atâţia ani.

Lloyd Stanley sfârşi prin a o aproba. Deci totul era

pus la punct şi soarta Shawdon-ului definitiv hotărâtă. Phoebe era foarte tristă. Îşi comandase mâncarea ei preferată, dar abia fu în stare să se atingă de ea. Ceva se rupsese în sufletul ei.

La câteva sute de kilometri de acolo, Gus străbătea în lung şi în lat apartamentul lui gol şi încerca să se convingă singur că nu greşise părăsind-o pe Phoebe şi Shawdon.

Nu, nu, făcuse foarte bine că plecase. Câteva zile în plus în acoperişul lui Phoebe Shaw însemnau alte mese în tête-à-tête, când simţea că se topeşte după căldura surâsului ei, la auzul vocii ei plăcute, se simţea pierdut în faţa feminităţii ei!

Totuşi ce greu îi venise să părăsească această casă fermecătoare, cu grădina ei sălbatică… să renunţe să doarmă în braţele lui Phoebe, între cearceafurile care miroseau a lavandă.

Cu toată sinceritatea trebuia să recunoască acum că doar frica de a iubi îl făcuse să fugă. Chiar şi Nick înţelesese asta. Şi încă mai repede decât tatăl lui.

— Ce s-a întâmplat, tată? Credeam că e ceva între voi doi? îl întrebase băiatul în timpul călătoriei.

— Ei bine…

Căutase să răspundă simplu la această întrebare directă… dar nu putuse decât să îngaime câteva cuvinte în privinţa hotărârii lui de a pleca din nou în misiuni. Nick nu avusese deloc milă de el.

— Nici acum nu eşti în stare să te legi de cineva?

— Baţi câmpii. Ce-ai face să ne oprim la primul restaurant? Ce ţi-ar place să mănânci? O pizza? Sau mai bine un hamburger cu cartofi prăjiţi?

— Te fofilezi? Phoebe te place, te place cu adevărat.

— Nick, las-o baltă! Ascultă, domnişoara Shaw şi cu mine doar am…

— Da, am remarcat. Ieri noapte am fost în camera ta şi nu erai acolo.

— Şi atunci?

— Atunci ce-o să faci? insistă băiatul.

— De acord, mă dau bătut. Ai dreptate, eram îndrăgostit. Dar am avut bunul simţ să plec înainte ca unul din noi să sufere. Apreciază măcar atât.

Ceea ce nu-i putuse spune lui Nick fusese faptul că trebuise să lupte mult cu el însuşi ca să nu renunţe la plecare!

În zilele următoare, Gus continua să caute cu disperare un mijloc miraculos care i-ar permite s-o şteargă pe Phoebe din mintea şi amintirile lui. Se abţinu de zeci de ori să se repeadă la telefon, să formeze numărul de la Shawdon şi să aibă plăcerea să audă din nou vocea lui Phoebe… Sau de câte ori nu se gândise să sară în maşină şi s-o ia spre Shawdon.

Cum de ajunsese aici? Gus făcu inventarul tuturor greşelilor lui: întâi se lăsase pradă farmecului tinerei femei. De ce nu plecase după prima lor noapte de dragoste?

Pe urmă, înţelesese că e prea târziu şi intrase în panică. Pentru un bărbat care înfruntase teroriştii cei mai abili, ce ruşinos să cadă în mrejele unei tinere drăgălaşe ca repurta pantaloni înfloraţi!

Şi apoi dintr-o dată îi veni o idee.

O idee ciudată, dar care îl va ajuta, îşi spuse el, să rupă radical cu cele două luni pe care le trăise acolo.

Fusese contactat recent de o firmă internaţională şi de poliţia din două state care căutau un spaţiu de

antrenament pentru agenţii lor şi un spaţiu de cazare în apropiere. În privinţa alegerii regiunii şi a casei i se lăsase mână liberă. Shawdon era un loc ideal pentru aşa ceva! Situat în afara drumurilor bătute, dar nu prea departe de un aeroport important…

Deci va cumpăra casa lui Phoebe şi o va revinde clienţilor lui care se vor ocupa mai apoi să achiziţioneze spaţiile din vecinătate pentru a-şi antrena acolo oamenii. Astfel va rezolva două probleme dintr-o lovitură: îşi va uşura conştiinţa ajutând-o pe Phoebe să scape din locuinţa care o reţinea prizonieră; o va îndepărta de Shawdon, pe care-l va părăsi fără să-şi lase adresa… lipsindu-l de posibilitatea ca într-o zi să încerce s-o regăsească. În curând va da uitării vechea casă şi pe tânăra cu părul de aur şi surâsul fermecător.

Planul era îndrăzneţ.

Iar el o să-l pună în aplicare.

Gus privi pe fereastră la zăpada care se topea şi-şi aminti atunci de o altă fereastră care dădea spre o grădină cu o vegetaţie sălbatică, pentru că o femeie avea inima prea bună ca să smulgă ierburile.

În ziua semnării actelor, Phoebe se făcu frumoasă. Vor fi prezenţi doar Lloyd şi angajaţii lui, dar oricum…

„Din principiu” gândi ea, punându-şi broşa care aparţinuse mamei mătuşii Phee. După cum zice cântecul: azi e prima zi din restul vieţii tale.

Dar de ce n-o fi veselă?

Lloyd îşi îmbrăcase cel mai frumos costum pentru această ocazie. Scoase o sticlă de şampanie şi făcu să-i sară dopul foarte ceremonios. Phoebe suspină. Nu vroia să bea nimic. Nu avea nimic de sărbătorit.

Singura ei dorinţă era să termine odată cu formalităţile.

— Nici nu-mi vine să cred că am reuşit să scap de casa asta, spuse agentul.

Ce privire ştearsă! Ce surâs fără strălucire! gândi Phoebe.

Astăzi simţea că nu-i place nimic. Probabil că o lăsau nervii. Bău o gură de şampanie şi încercă să surâdă.

— Ei bine, hai să terminăm, spuse ea.

Lloyd îi întinse stiloul.

— Când vrei draga mea.

Tocul cântărea tone în mâinile transpirate ale lui Phoebe. Cruciuliţele indicau locurile unde trebuia să semneze. Lloyd prevăzuse totul. Atunci de ce mai ezita?

Şi se dădu înapoi.

— Sunt dezolată dar… nu pot.

Ochii ei se umplură de lacrimi, lăsă stiloul şi se întoarse cu spatele.

Lloyd neliniştit o presa cu nişte întrebări la care nu ştia ce răspuns să-i dea.

— Nu ştiu de ce, repetă ea încă o dată. Vrei să vorbeşti cu cumpărătorul? A luat aseară o cameră la hotel. Pot să vă aranjez o întâlnire.

— Fă ce crezi, Lloyd.

Lloyd rămase cu gura căscată.

Dar Phoebe nu dorea decât să rămână singură. Să se ducă la ea acasă. Avea nevoie de liniştea de la Shawdon, acolo îşi va vindeca rana care nu se închidea deloc.

Câteva ore mai târziu, stătea în bucătărie şi mânca fără poftă, cu gândurile aiurea. Nu ştia deloc ce-o să facă de acum încolo cu viaţă ei. Dar în primul rând îi datora scuze lui Lloyd şi chiar o despăgubire. Îşi bătuse destul capul cu afacerea asta.

Oh, Doamne! De ce nu era lângă ea mătuşa Phee ca s-o sfătuiască? Sau mama? Chiar Elida, care avea un talent deosebit să descurce cele mai încurcate afaceri, nu era de găsit.

Phoebe începu să se plimbe prin casă, mângâind ici şi colo câte o mobilă. Auzea voci îndrăgite, revedea figuri de mult dispărute din lumea celor vii… când o maşină făcu să scrâşnească pietrişul de pe alee.

Se repezi la fereastră.

Fără îndoială era Lloyd care vroia s-o facă să-şi schimbe hotărârea. Săracul băiat… Dacă toţi clienţii l-ar trata ca ea, ar fi nevoit să-şi schimbe meseria.

Dar nu, nu era el. În ciuda întunericului, era sigură de asta. Şi aceşti paşi care înconjurau casa… Lloyd ar fi intrat prin faţă…

— Cine o fi? şopti îngrozită Phoebe.

Şi cu inima bătând să-i spargă pieptul, aştepta ca necunoscutul să intre în bucătărie. Gus.

Timp de o clipă care li se păru o veşnicie, se priviră doar. Probabil însă că avea halucinaţii. Nu putea fi el. De data asta probabil că înnebunise… Phoebe simţea că o lasă picioarele.

— De ce? întrebă el.

De ce? Despre ce vorbea el, ce vroia să spună?

— De ce, Phoebe? reluă el. Spune-mi.

Era chiar el, în carne şi oase. Îi simţea parfumul puţin amărui.

— Nu înţeleg… Explică-mi Gus.

— Nu era exact ceea ce-ţi doreai? Libertatea? Să

ai destui bani ca să-ţi plăteşti datoriile, să-ţi măriţi sora şi să începi o nouă viaţă?

Phoebe nu pricepea deloc.

— Gus ce cauţi aici? Nu ţi-ai lăsat aici decât o cămaşă… N-ai uitat nimic altceva.

Doar întorsese casa cu susul în jos; dormise chiar o săptămână în patul lui. Ar fi dat şi peste un fleac.

— Dar poate că mai trebuie să caut… Vocea i se sparse şi izbucni în lacrimi.

Gus se apropie de ea.

— Phoebe, am venit până aici ca să aflu de ce n-ai vrut să-mi vinzi casa.

Îşi ridică ochii spre el, nespus de uimită şi tulburată.

— Să-ţi vând casa? Deci cumpărătorul eşti chiar tu?

— Eu sunt, da. Ştii Phoebe nu mă deranjează să trăim aici… Când hotărăşti tu, eu voi fi aici.

— Eşti pe cale să-mi spui…

— … că vreau să-ţi cumpăr casa fiindcă te iubesc? Mi-e teamă că da.

El surâdea liniştit.

— Eşti sigur? reuşi ea să şoptească.

Atunci el i-o spuse din nou.

Şi încă o dată. Până când ea fu pe deplin convinsă.

Deci Gus era – şi nu o firmă anonimă – cel care cumpărase casa. Sau mai bine zis cel care ar fi cumpărat-o dacă ea n-ar fi refuzat în ultimul moment.

Nu-i venea să creadă. Dar trecuse timpul întrebărilor.

— Întâi am crezut că o să te gonesc din viaţa mea cumpărând Shawdon. Îmi spuneam: când Phoebe va părăsi această casă, n-o să ştiu unde s-o mai caut şi

atunci o să fiu obligat s-o dau uitării.

— Vroiai să scapi de mine? îi spuse ea surâzând printre lacrimi.

— Cam. Aşa… După cum vezi însă, n-am reuşit. Am sfârşit prin a înţelege că încercam să devin proprietarul Shawdon-ului pentru că nu puteam să renunţ la tine şi la amintirile noastre. Şi tu? adăugă el. De ce te-ai răzgândit?

— Nu îndrăznesc să-ţi spun.

Gus, îi atinse obrazul, fascinat de curba lui delicată şi de prospeţimea lui catifelată asemănătoare unei flori. Apoi îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos.

— Îndrăzneşte.

Îl privi drept în ochi.

— Era tot ce-mi mai rămăsese de la tine, îi mărturisi ea. Abandonând această casă, aş fi pierdut singurul lucru care mă mai lega de tine. Şi n-am putut să suport asta. Ne asemănăm mult, nu-i aşa?

— Mi-a trebuit mult timp să înţeleg asta.

— Dar, reluă Phoebe grăbită, trebuie să ştii bine la ce trebuie să te aştepţi. Shawdon este un loc plin de probleme, materiale şi sentimentale şi dacă…

— Am impresia că baţi câmpii.

— Dar…

— Iubesc Shawdon aşa cum este. Şi asta fiindcă tu eşti aici.

Apoi aruncă o privire în direcţia proprietăţii vecine şi adăugă cu o voce joasă surâzând.

— În schimb dacă domnişoara Em ar putea să fie ceva mai încolo! Ştii că încă ne spionează?

— De ce? Ai secrete?

— O groază. Îmi vor trebui ani să ţi le încredinţez.

— Dacă o să rămâi aici atâta timp…

Îşi regretă imediat cuvintele pe care le

pronunţase, dar nu îndrăznea încă să creadă în atâta fericire.

Totuşi Gus era acolo în faţa ei şi acum o lua în braţe şi o ducea în camera lui în care nimic nu se schimbase de la plecarea lui.

Şi o aşeza pe pat, atingându-i cu dragoste corpul, mângâind-o cu toată delicateţea de care era în stare.

— Voi fi întotdeauna aici, spuse el fixând-o cu ochii lui întunecaţi. Dar Phoebe, dacă vrei să plec, ajunge ca tu să…

— Stop! Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Viaţa mea nu e nimic fără tine.

Gus o strânse în braţe.

Şi el o iubea mai mult decât orice.

Şi el înţelesese că, fără ea, va rătăci prin viaţă ca o fantomă.

Femeia asta delicată era unică. Îl vindecase de el însuşi, aducându-i o linişte sufletească pe care n-o mai cunoscuse până acum. Atunci o sărută şi acest sărut îi duse spre o lume de vis…

— Phoebe, draga mea, dormi?

Tânăra deschise ochii.

— Nu, dar mor de foame.

Gus izbucni în râse. Îşi luă cămaşa şi şi-o aruncă pe umeri.

— Splendid. Şi eu!

Se duse până la maşină în timp ce Phoebe începu să prepare cina. Cât timp pierdut! Cum de nu înţelesese el mai devreme că viaţa împreună va fi atât de dulce?

Apoi se instalară în faţa unor farfurii uriaşe cu

şuncă, ochiuri, brânză şi măsline. Şi între doi dumicaţi înghiţiţi cu lăcomia omului fericit, se priveau, îşi surâdeau, se atingeau cu genunchii…

— Nu-mi vine încă să cred, spuse Phoebe încet. Închipuie-ţi… Tu şi eu, aici, la Shawdon. Acest loc pe care am visat să-l părăsesc în toţi aceşti ani a devenit locul unde mi-am găsit libertatea la care tânjeam, libertatea şi dragostea.

Da, era liberă ca pasărea cerului.

Liberă şi să iubească.

Viitorul n-o mai speria de acum.

Sfârşit

"Ceva romantic, ceva sexi, ceva suspans, dar pe lângă asta totdeauna ceva neașteptat în romanele Audrei Barton.Motivul pentru care s-a impus în romanul de dragoste din ultimii ani" --Rendezvous

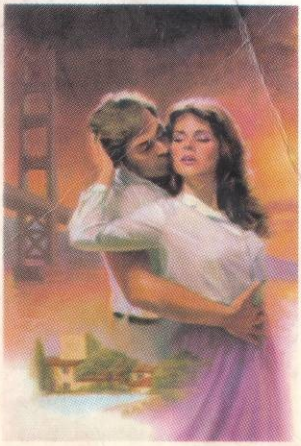

"O poveste intensă și captivantă care o readuce pe Audra Barton în fruntea scriitorilor de best-seller-uri."
-- Indianopolis Star

" Îi mângâie încet gura cu buzele lui senzuale și ea se abandonă în curând acestui sărut cu efecte devastatoare. Apoi el își plimbă vârful limbii pe sâni, smulgându-i gemete și suspine. Și când coborî spre pântec, ajungând la triunghiul mătăsos dintre coapse, Phoebe crezu că o să leșine.
Se ondula sub trupul lui,încordată dar pretinzându-i și mai mult. Cu tot focul care simțea că-l arde încercă să se rețină cât mai mult, ca să prelungească acest moment divin al preludiului dragostei".

BESTSELLER

ISBN 973-97450-2-4

3432+68TL=3500 LE